

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author of
The Stolen Mackenzie Bride

JENNIFER ASHLEY

"Ashley writes the
kind of heroes I crave."
—New York Times
bestselling author
Elizabeth Hoyt

A Mackenzie Clan Gathering

Inter
Mix

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bir Mackenzie Klanı Buluşması

Jennifer Ashley

InterMix Books, New York

AN IMPRINT OF PENGUIN RANDOM HOUSE LLC 375
HUDSON STREET, NEW YORK, NEW YORK 10014

MACKENZIE KLANI TOPLANTISI

Bir InterMix Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

Telif hakkı© 2015 Jennifer Ashley.

The Stolen Mackenzie Bride kitabından alıntıdır, telif hakkı© 2015 Jennifer Ashley'e aittir.

Beyaz Kaplan'dan alıntıdır, telif hakkı© 2016 Jennifer Ashley'e aittir.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

INTERMIX ve "IM" tasarımı Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır. The Berkley Publishing Group hakkında daha fazla bilgi için penguin.com adresini ziyaret edin.

e-Kitap ISBN: 978-1-101-61595-9

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

InterMix e-Kitap baskısı / Kasım 2015

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Penguin Random House, kaliteli ve dürüst eserler yayınlamaya kendini adanmıştır. Bu ruhla, bu kitabı okuyucularımıza sunmaktan gurur duyuyoruz; ancak, hikaye, deneyimler ve kelimeler yazarın tek başına.

Sürüm_1

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif
Hakkı](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Onaltı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[YirmiOnyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Çalınan Mackenzie Gelini'nden alıntı](#)

[Beyaz Kaplan'dan alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Jennifer Ashley tarafından yazılan başlıklar](#)

Birinci Bölüm

İskoçya, Eylül 1892

Gecenin derinliklerinde bir şey Ian Mackenzie'yi uyandırdı. Hareketsizce yan yatmış, gözleri açık ve karanlığa bakıyordu.

Bir düzine yıl önce, zifiri karanlığa uyanmak Ian'ı çılgınca bir paniğe sürükler, ayağa kalkıp avazı çıktığı kadar İngilizce, Galce ve Fransızca kükremesiyle sonuçlanırdı. Hizmetçiler aptal bir uşağın söndürdüğü lambaları onarmak için içeri koşarlar ve Ian'ı yatağının yanında ayakta durmuş, öfke ve korku içinde küfrederken bulurlardı.

Şimdi sakın bir şekilde yatıyor, karanlığın yumuşak sessizliğini içine çekiyordu.

Sakinliğinin nedeni arkasında, yatağın üzerinde yatıyordu; Beth, sıcak bir yuvada ona doğru kıvrılmıştı.

Kocaman evde Ian'ı alarma geçiren değişiklik her neyse Beth'i uyandıramayacak kadar hafifti. Uyumaya devam etti, nefes alıp veriyordu, bir eli adamın çıplak sırtında yumuşaktı.

Ian'ın zihni, onu rüyalarından sürükleyen şeyin ne olduğuna dair olasılıkları hızla gözden geçirdi. Çocukları -Jamie, Belle ve Megan- çocuk odasında derin uykudaydı. Ian onlardan birinin ne zaman uyandığını biliyordu, bunu iliklerine kadar hissediyordu. Koridorun sonundaki büyük çocuk odasının kapısının ardına kapatılmışlardı. Güvenli.

Duyularının gecenin en küçük sesine kadar genişlemesine izin verdi. Burası sonbaharda İskoçya'ydı ve rüzgârlar dağlardan aşağı akarak bir düzine ölüm perisinin çılgınlıklarıyla Kilmorgan'ın etrafında dönüyordu.

Bir buçuk asır önce inşa edilmiş olan büyük evin kendisi genellikle gürültüyle canlıydı. Hart'ın yatak odalarına akan su getirmek için döşediği boruların gıcirtısı. Daniel'in elektrik deneylerinin çıtırtısı, Daniel'in yeğeninin kurduğu iç telefon sisteminin teneke sesleri.

O anda, rüzgâr hariç tüm sesler kesildi. Evin karanlığında bir yerlerden gelen pencere *tıkırtısı* hariç hepsi.

Ian ve Beth, Inverness'in kuzeyinde yer alan büyük malikâne Kilmorgan Kalesi'nin tek sakinleriydi. Kilmorgan Dükü ve evin efendisi Hart, Eleanor ve iki çocuğuyla birlikte Edinburgh'daydı-

Bir iki gün içinde burada olurlardı. Diğer kardeşleri Mac ve Cameron ise aileleriyle birlikte taşradaki evlerindeydiler ve Hart'tan birkaç gün sonrasına kadar Kilmorgan'a gelmeleri beklenmiyordu.

Ian kardeşlerinin evlerinin tam yerini ve ailelerin Hart'ın gelecek haftaki doğum gününü kutlamak için Kilmorgan'a ne kadar sürede gideceklerini biliyordu. Ian'ın haberi olmadan hiçbiri bu gece erkenden gelemezdi.

Ian'ın ailesi, burayı işletmek için gereken iskelet personel ve üç köpek dışında Kilmorgan şimdilik oldukça boştu.

Köpekler. Ahırdıydılar, ödüllü yarış atlarını koruyorlardı. Havlamıyorlardı ya da yaygara yapmıyorlardı.

Ama Ian, nasıl bildiğini anlamadan, orada olmaması gereken birinin evin içinde olduğunu biliyordu.

Beth'i uyandırmayacak kadar yavaş hareket ederek yataktan kaydı. Bir an yatağın kenarında durdu, güçlü ayak parmakları yumuşak halının üzerinde kıvrıldı, serin hava çıplak tenini okşadı. Ian yatağa girerken uşağı Curry, Ian'ın başına bir gecelik geçirmişti ama daha sonra Beth de ona katılınca geceliği çabucak fırlatıp atmıştı.

Ian, halının üzerinde soluk bir leke gibi duran gömleğin yanından geçerek Curry'nin ateşin önünde ısınmak için bir sandalyenin üzerine serdiği uzun ekose kıvrımlara uzandı. Ian eteği iri gövdesinin etrafına sardı ve fazla kıvrımları belinin etrafına sıkıştırdı. Sonra çekmecelere doğru ilerledi, en üsttekini açtı ve bir Webley tabanca çıkardı.

Ian evde asla dolu silah bulundurmazdı. Etrafta çocuklar varken çok tehlikeliydi. Tüm av tüfekleri ahırların yanındaki kâhya evinde bulunan dolaplara kilitlenirdi; kişisel tabancalar boş olarak tutulur, mühimmat ayrı bir yerde kilitlenirdi. Ian bunu kesin bir kural haline getirmişti ve Hart da bunu kabul etmişti.

Ian yatak odasından bağlantılı soyunma odasına geçti, dolabın içindeki bir bölmenin kilidini açtı ve oradaki bir kutudan mermileri çıkardı. Altı tanesini mükemmel bir sıra halinde dizdi, kutuyu geri koydu, dolabı kilitledi ve mermileri hassasiyetle yuvalarına yerleştirdi.

Soyunma odasından koridora açılan kapıdan çıktı, tabancanın namlusunu yerine oturtacak kadar durakladı ve koridorun sonundaki galeriye doğru hızlı ve sessiz adımlarla ilerledi.

Bulutlar bu gece ayı örtüyordu ama merdivenin yanındaki gaz lambası, pencerelerle kaplı uzun bir koridoru aydınlatıyordu. Burası

Evin önü, Kilmorgan'a giden yola bakıyordu. Dışarıdan bakıldığında, tavandan tabana uzanan pencere sırası, Kilmorgan'ı soğuk bir kaleden bir eve dönüştüren atası Malcolm Mackenzie tarafından yaratılan görkemli cephenin bir parçasıydı.

Ian üst koridorda kimseyi görmedi, gölgelerde kaçamak bir hareket yoktu, yersiz hiçbir şey yoktu. Merdivenlere doğru süzüldü, çıplak ayakları halının üzerinde ses çıkarmıyordu.

Sahanlıktaki ışıklar bütün gece yanık tutulurdu, böylece etrafta dolaşan ev halkı merdivenlerden aşağı düşmezdi. Bu gece, hızla aşağı inen Ian'dan başka kimse görünmüyordu.

Ian, evin Hart'ın kanadına doğru uzanan zemin kat galerisine dönene kadar yanlış bir şey bulamadı.

Galerinin uzak ucundaki bir hareket telaşı gözüne çarptı. Ian gördüklerini hızlıca değerlendirdi, ardından bahçe kapısından çıkmaya çalışan koyu renk giysili yarım düzine adama doğru koşarken sonuçları zihninin gerisine itti.

Ian hızlı ve sessiz hareket edebiliyordu ve onlar farkına varmadan üzerlerine gelmişti. Birkaç dilde boğuk küfürler duydu, ceset yığınlarını ve taşıdıkları şeyleri gördü. Ian sözsüz bir şekilde aralarına inmeden önce adamlardan birkaçı dışarı çıkmayı başarmıştı.

Ian'ın ensesinden yakaladığı adam ustalıkla ondan ayrıldı, etrafında döndü ve Ian'ın karnına doğru kısa bir sopa savurdu. Kirli dövüşü hem kardeşlerinden hem de Paris sokaklarında öğrenmiş olan Ian, sopadan kaçındı ve onu kullanan kolu yakaladı.

Adamı savurup bir diğerine çarptı, ardından Ian tabancasını ikinci adamın suratına dayadı.

Bir sonraki anda, iki adam da Ian'a çarparak silah için savaşılmaya başladı. Adamlardan biri elini tabancanın etrafına ama Ian sertçe çekti ve tabanca yere düştü, karanlığa doğru sıçradı, görüş alanından çıktı, ulaşılamaz hale geldi.

Sert adamlar iyiydi ama Ian da öyleydi. Onların kat kat giysileri onları engellerken, o ataları gibi kilt ve çıplak ayakla dövüşüyordu.

Ian sopayı elinden alıp karnına indirdiğinde ilk adam homurdandı. İkinci adamın yumruğu Ian'ın yüzüne geldi. Ian yumruğu büyük eliyle yakaladı, ardından ikinci adam Ian'ın tam karnına yumruk attı.

Ian acıyla savaşılarak geri döndü. Sopaladığı adam iki büküm olmuştu ve Ian ikinci doğru dönerek onu yere yatırana kadar mücadele etti.

Kafa kilidi.

Karnını tutan ilk adam tabancaya davrandı. Ian'ın boğazından bir hırıltı kaçtı. İkinci adamı kendisinden uzaklaştırdı ve ilkinin peşinden gitti.

İkinci adam bahçe kapısından dışarı fırladı ama Ian'ın umurunda değildi. Her adımda kendini toparlıyor gibi görünen ilk adam tabancanın düştüğü yere koştu ve onu yerden aldı. Ian'ı vurmak için dönmek yerine, galeri boyunca ana merdivenlere doğru koştu.

Ian buz gibi oldu. Beth yukarıdaydı. Ian kavga ederken yatak odalarının kapısının kapanma sesini duymuştu - galeriler ve merdivenler sesin neredeyse sihirli bir şekilde taşınmasına izin veriyordu. Beth'in de Ian gibi neler olup bittiğini görmek için merdivenlere yönelip aşağı inmeye başlayacağını biliyordu.

Elinde tabanca olan bu haydut doğrudan ona doğru koşuyordu.

Ian koştu, hızını eteği kalçalarının üzerinde uçuşuyordu. Ian bu galeriyi biliyordu ama haydut bilmiyordu - halıların arasındaki çıplak boşlukların nerede olduğunu, bir heykel parçasının her taraftan görülebilmesi için zeminin ortasına masaların nerede yerleştirildiğini. Ian bunlardan kaçtı ve halıdan halıya sıçrayarak merdivenlere ulaşmadan önce adama yetişti.

Ian onu yakaladı. Haydut Ian'ın vücudunun altına girerken Beth'in keskin bir çığlık attığını duydu.

Ian soğuk tabancanın kaburgalarına dokunduğunu hissetti. Bir saniye içinde ölmüş olacaktı.

O saniyeyi yuvarlanmak, yakalamak ve bükmek için kullandı. Tabanca adamın elinden kurtuldu ve patladı, mermi geniş tavanda bir yere çarptı.

Beth'in çığlığı tekrar geldi ve ardından yardım için bağırdı.

Ian haydutu kendine doğru çekti ve suratının ortasına bir yumruk indirdi. Haydut karşılık vermek yerine Ian'ın elinden kurtuldu, ön kapıya yöneldi, kapıyı çekip açtı ve karanlığa doğru koşmaya başladı. Ian adamın çizmelerinin çakıl taşları üzerinde çıtırdadığını duydu ve sonra hiçbir şey duymadı.

Ian onun peşinden dışarı fırladı ama sert adam gitmiş, gece ve dönen sisler tarafından yutulmuştu. Köpekler havlıyor, ellerinde fenerler taşıyan adamlar ahırlardan koşarak çıkıyordu.

Ian kapıyı kapattı. Haydutların artık bir önemi yoktu. Beth'in ve çocuklarının güvenliği onun için her şeyden önemliydi.

Beth merdivenlerden koşarak indi, sabahlığı arkasından süzülüyordu. "Ian, iyi misin? Ian?"

Ian onu merdivenden inerken yakaladı. Onu ayaklarından kaldırdı ve kendine doğru bastırdı. Kadının yumuşak bedenini, sevdiği kadının canlılığını hissetti.

Eğer adam Beth'e ulaşmış olsaydı... Haydut bir kadını yakalayıp kalkan olarak kullanacak ve artık işe yaramadığında onu vuracak türden biriydi.

Eğer Ian birkaç saniye yavaş kalsaydı ...

Yüzünü Beth'in boynuna gömdü ve onun sıcak kokusunu içine çekti. Güzeldi, iyiydi ve onun kollarındaydı. Güvendeydi.

İnsanlar yanından geçip gitti; ev hizmetlileri neyin yanlış olduğunu görmeye geliyordu. Işıklar titredi ve daha da parlaklaştı. Erkekler ön ve bahçe kapılarından eve girdiler, haykırdılar, inançsızlık ve dehşet sesleri çıkardılar.

Ian onların gitmesini, kendisini Beth'le baş başa, onun kollarında bulduğu huzur balonunda, dünyanın ona dokunamadığı bir yerde bırakmalarını istedi.

Ama öyle olmadı. Bir zamanlar Londra sokaklarının kötü adamlarından biri olan uşağı Curry, hızlı adımlarla merdivenlerden indi. "*Lanet* olsun!"

Beth ayağa kalkmaya çalıştı. "Ian-aşkı, ben iyiyim. Neler olduğunu görmeliyiz."

Elbette haklıydı. Ian evliliğinin bu ilk on yılında -on güzel, ışıltılı yıl- dünyadan elini eteğini çekemeyeceğini öğrenmişti. Arada bir, evet, Beth'le, mahremiyetle ve belki bir parça balla, ama her zaman değil. Anlık durumlarla paniğe kapılmadan, kaçmak zorunda kalmadan yüzleşmeye alışmıştı.

Uzun bir nefes alan Ian başını kaldırdı. Beth ona küçük bir gülümseme verdi ve haydutu kovalarken ters dönmüş olan eteğini beline daha sağlam bir şekilde sardı.

Bu küçük jest Ian'ın kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Dünyayla yüzleşmenin canı cehenneme. Ian, Beth'i üst kata çıkaracak ve onu açmasına izin verecekti, böylece ne bulduysa, nasıl zevk almak istiyorsa o şekilde zevk alabilecekti.

Beth onun gözlerindeki bakışı yakalayıp gülümsemesinin genişlemesine izin verdi ama başını iki yana salladı. *Henüz değil*, demek istedi. *Ama daha sonra*.

Ian bu sözünü yerine getireceğinden emin olabilirdi. Kararlı bir şekilde parmaklarını Beth'in parmaklarına doladı ve merdivenlerin geri kalanında onu yönlendirmesine izin verdi.

Tüm galeri ışıkla parlıyordu. Hizmetkârlar mekândaki tüm lambaları yakmıştı.

Beth şok içinde nefesini tuttu. Ian karanlıkta koşarak geçerken her şeyin yerinde olmadığını görmüş ve not etmişti ama davetsiz misafirleri takip ederken dikkatini dağıtmaması için bu görüşü bir kenara itmişti. Şimdi galeriyle ve gözlemlediği gerçekle yüzleşiyordu.

Heykellerin bulunduğu masaların çoğu boştu ve galerinin bahçe tarafındaki tabloların neredeyse tamamı yoktu. Bu resimler yüzyıllar boyunca ünlü ressamlar tarafından çizilmişti, ayrıca Ian'ın kardeşi Mac'in yaptığı değerli bir avuç resim de vardı. Sadece yükseklerle, kolay ulaşılamayacak yerlere asılmış olanlar kalmıştı. Birkaç resim yerde yığılmış, çerçeveleri yarıya kadar yırtılmış, çerçeveleri kırılmıştı. Harap olmuşlardı.

Hart Mackenzie'nin paha biçilmez sanat koleksiyonu az önce tahrip edilip çalınmış, hırsızlar ganimetlerle birlikte gecenin karanlığında kaçmışlardı.

İkinci Bölüm

Beth onuncu kez, "Bu senin hatan değil, Ian," dedi.

Ian'ın salonda volta atmasını endişeyle izledi. Bir gömlek giymiş, eteğini beline bağlamış ve ayakkabılarını giymişti ama sadece Curry onu zorladığı için giymişti. Curry, polisin kısa sürede orada olacağını söylemişti. Efendisinin, kışının yarısı eteğinden dışarı sarkmış halde kanlı Peelers tarafından görülmesine izin veremezdi.

Ian ve Beth onları kontrol etmek için üst kata çıktıklarında çocuklar çocuk odasında sessizce uyuyorlardı. Onları uyandırmadan gitmişlerdi. Üçü de sabah tüm bu heyecanı kaçırdıkları için büyük hayal kırıklığına uğrayacaklardı ama Ian'ın incinmedikleri ya da üzülmedikleri için duyduğu rahatlama derindi ve Beth de bunu paylaşıyordu.

Ian şimdi sivri kornişlerle süslü yirmi ayak yüksekliğindeki tavanın altında bir ileri bir geri yürüyor ve oturmayı reddediyordu. Huzursuzluğu Beth'e dışarıda suçluların peşinde olmak istediğini söylüyordu. Hâlâ evde olmasının tek nedeni, aramaya nereden başlayacağını bilmemesiydi.

On bir yıl önce Ian Beth'e hiç cevap vermeyebilirdi. O zamandan beri Ian, kendisine göre soru ya da beyan hiçbir yanıtı hak etmese bile insanlara yanıt vermeyi öğrenmişti.

Başını çevirdi ve altın bakışlarını Beth'e dikti. "Hart burada değil."

Beth ise, kendi deyimiyle, *Ian*'la *konuşmayı* öğrenmişti. Söyledikleri soruyu yanıtlıyor gibi görünmeyebilirdi ama bir ya da iki adım ötesinde olurdu. Bazen yedi ya da sekiz adım. Ian insanlar için boşlukları doldurmak için bir neden görmüyordu, buna ihtiyacı olduğunun farkında değildi.

Hart *burada*, Ian'ın Hart'ın yokluğunda tüm evden ve evin içinde olup bitenlerden kendini sorumlu tuttuğu anlamına gelmiyor.

"Suçlu daha iyi kapı kilitlerinin olmaması," dedi Beth, Hart'a onları ya da paha biçilmez koleksiyonu için muhafızları tedarik etmediği için kızgındı. "Geceleri yatmaya hakkınız var."

Gecenin erken saatlerinde, mektuplarını yazmayı bitirip nihayet yatağa girdiğinde Ian'ın nasıl uyandığını hatırlayarak ısındı.

Geceliği ve geceliği yere düşmüştü ve Ian onun üzerine kaymış, ağzı ve elleri yorgunluğunu yok etmişti.

Ian kararlı ve tutkulu bir aşıktı. Yan yatıp onu kaşıkladığında Beth mutlu, tatmin olmuş ve her zamankinden daha uykulu olmuştu.

Ian şimdi onun kızardığını fark etti ve gözleri ısındı. Fiziksel aşk konusunda hiçbir zaman utangaç olmamıştı. Duygularını göstermeyi öğrenmek onun için zor olsa da, arzu konusunda utanmak için bir neden görmemişti.

Seni her zaman istiyorum, Beth'im. Neden gibi davranayım?

Beth ona küçük bir gülümseme gönderdi ve Ian'ın gözlerinin bir kez daha parlamasıyla ödüllendirildi.

Ian, "Bu Hart'ın hatası," diye sözlerini tamamladı.

"Kesinlikle." Beth ayağa kalktı ve onun yanına gitti. "Eğer pahalı sanat eserlerini alt kattaki galerisinde, her yere nöbetçi koymadan sergilemekte ısrar ediyorsa, o zaman biri onları çalmaya çalıştığında şaşırmamalı." Ian dinledi, bakışları sabit bir şekilde onunkilerdeydi. Artık onun gözlerinin içine bakmaktan zevk -bazen uzun süre gözlerini kaçırmıyordu. "Hart Beni suçluyor," diye açıkladı Ian. "Ama ona yanıldığını söyleyeceğiz."

"Öyle yapacağız." Beth onun elini tuttu. "Gidip polis çavuşuyla konuşalım mı? Zavallı adam çok korkmuş."

Ian parmaklarını sıkıca onun parmaklarına doladı. Birlikte odadan çıkarken, "Bir telgraf göndereceğim," dedi.

"Hart'ı mı kastediyorsun?" diye sordu. "Hayır, Müfettiş Fellows'u, Lloyd'u kastediyorsun. Şüphesiz çavuş bunu yapacaktır, tatlım. Bunu Scotland Yard'a bildirmek zorunda kalacak."

"Ama *benden* gelen bir telgraf olmayacak," dedi Ian.

Beth bunu kabul etmeye karar verdi ve onunla birlikte aşağı inmeye devam etti.

* * *

"İşiniz bitti lordum." Çavuş aslen Glasgowluydu ama kuzeydeki bu göreve atanmıştı. Beth, İskoçyalıların onu sinirlendirdiğini görmüştü ve Mackenzie'ler onu herkesten daha fazla sinirlendiriyordu.

Çavuş, harap olmuş galerinin ortasında topuklarının üzerinde sallanıyordu. Yanındaki polis memuru, yerel bir delikanlı, ayrıntıları not almak için bir kalem ve küçük bir defter çıkarmıştı.

"Profesyoneller diyebilirim," diye devam etti çavuş. "Girip çıkıyorlar, asla alarm vermiyorlar. Uyanık olmasaydınız daha fazlasını kaybedebilirdiniz, efendim."

Çavuş konuşurken tekrar sarsıldı, Beth olanları anlatırken Ian'ın ona hızlı bir bakış atıp bir daha bakmamasından rahatsız olmuştu.

O çavuş ve polis memuruyla konuşurken, Ian topuklarının üzerinde döndü, yanlarından geçti ve tek camlı bir Fransız olan bahçe kapısına yöneldi.

Beth çavuşa güven verici bir gülümseme verdi ve aceleyle Ian'ın peşinden gitti. Kocasını kapının dışındaki basamakların dibinde buldu. Merdivenler, konukların sanat galerisinin çevresinden dolaşmak için kullandıkları bir yola çıkıyordu.

Kilmorgan'ın ünlü bahçelerine giden ev.

Ian ezilmiş çimenlere ve mermer basamaklardaki sürtünme izlerine baktı, sonra patikadan biraz aşağı yürüdü ve evin yakınında yetişen ağaçlara baktı. Beth ve diğer iki adam şaşkınlıkla onları izlerken, Ian basamakları geri çıktı ve ellerini bahçe kapısının çerçevesi boyunca gezdirdi. Kapıyı birkaç kez açıp kapadıktan sonra eğilerek kilidi inceledi.

Ian tekrar eve girdi, endişeli çavuşun yanından ön kapıya yöneldi ve o da kapıdan geçti. Beth onu yakından takip etti, endişelendiği değil, Ian ne yaparsa yapsın ilginç olacağı kesin olduğu için.

"Anahtarları vardı," diye açıkladı.

Beth gözlerini kırıştırdı. "Anahtar mı? Nasıl yapabilirler?"

Ian ön kapıyı kapattı ve elini sürgü mekanizmasının üzerinde gezdirdi. "Son adam dışarı çıktığında bu sürgü açılmıştı. Durup uğraşmasına gerek kalmadı. Hırsızlar bahçe kapısından girmişler ve çıkmaları gerekirse diye ön kapının kilidini içeriden açmışlar."

"Yani bahçe kapısının anahtarı onlarda mıydı?" diye sordu.

Ian ağır demir sürgüyü izlemeye devam etti. "Bahçe kapısının kilidi açılmamış. Ya da zorlanmadı. Bu da öyle." Beth'e baktı, onun anlamaya çalıştığını gördü ve anahtar deliğine dokundu. "Çizik yok. Kapının çerçeveye birleştiği yerde çentik yok."

"Kilmorgan Kalesi'nin anahtarı kimde olabilir ki?"

"Ben," diye cevapladı Ian hemen. "Mac, Cam, Hart, Daniel, sen, Eleanor, majordomo, Bayan -"

"Evet, evet, biliyorum." Beth elini onun bileğine koydu. "Yani, aile ya da personel dışında kim var?"

"Hiç kimse," dedi Ian hemen.

"Kesinlikle. Ah canım."

Ian onun elinden kurtulmadı ama cevap da vermedi.

"Bu da demek oluyor ki," diye devam etti Beth, "anahtar bir noktada içimizden birinden çalınmış olmalı. Bir kopyası yapılmış. Hırsızlar bunu bir süredir planlıyor olmalılar."

Ian hiçbir şey söylemedi. Onunla aynı fikirde olup olmadığını Beth bilmiyordu. Bir noktada ona söyleyecekti ama bunu yarın ya da gelecek hafta yapabilirdi.

Çavuş onlara yaklaştı. "Lordum, söylememde bir sakınca yoksa, buraya nasıl girdikleri o kadar da önemli değil. Onlar yaptı, hepsi bu. Şimdi yapmanız gereken ne aldıklarına karar vermek ve bir liste yapmak. Bunu elden ele dolaştırabiliriz ve eğer parçalar ortaya çıkarsa, bunların Majesteleri'ne ait olduğunu anlarız."

Ian'ın bakışları çoğunlukla boş olan duvarlarda gezindi. "Üç Ramsay, bir Turner, Mac'in üç peyzajı - en iyi çalışması değil, bir Giorgione, bir Velázquez, bir Delacroix, Norwich Okulu'ndan altı, Édouard Manet'nin bir portresi ve onun ve meslektaşlarının çalışmaları, Cézanne'ın üç peyzajı, bir Canova heykeli, iki antik Asya bronzları, Degas'nın Mac'e verdiği beş balmumu heykelcik ve bir Raphael."

Ian ağzını kapattı. Çavuş bakakaldı ama polis memuru defterine bir şeyler karalamakla meşguldü. "Sayz-anne, Sez-" Delikanlı şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bunu nasıl heceliyorsunuz lordum?"

Beth onu aydınlattı. Polis memuru başını salladı ve dikkatle not aldı.

"Emin olun lordum," dedi çavuş. "Başka bir şey hatırlarsanız, karakola haber gönderin ve bize bildirin."

"Daha fazlası yok," dedi Ian.

Beth çavuşa gülümsedi. "Bu gece burada başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Oldukça yorgunuz."

Çavuş ona sabırlı bir bakış attı. "Evet leydim, hepsi bu kadar. Parmak ve ayak izlerini araştırdık ve diğer hizmetçilerinizle de konuştuk."

"O zaman iyi geceler diyebiliriz." Beth nazik bir ev sahibesi gibi davranarak ikiliyi bahçe kapısına kadar geçirdi ve dışarı çıkardı. Çavuşun kapıyı kilitlediğinden emin olması yönündeki uyarısını dikkate alarak kapıyı kapattı.

"Atlar gittikten sonra ahır kapısını kapatmak gibi," dedi Beth, anahtarını kilidin içinde çevirip çıkararak. "Bir düşünce var. Onlar

Atlarla uğraşmak mı? Cam'in yeni tayları çok para eder. Üst kattaki Kilmorgan mücevherlerinden bahsetmiyorum bile."

"Anahtarları vardı," dedi Ian. "Zemin katta kimse uyumaz."

"Biliyorum." Beth söndü. "Galerideki sanat eserleri alınması en kolay olanlardı. Hart'ın evi neden daha iyi tahkim etmediğini anlayamıyorum."

Ian omuz silkti. "O Hart."

Beth onun ne demek istediğini biliyordu. Hart, hiç kimsenin Kilmorgan Dükü'nden çalacak kadar aptal olamayacağına inanıyordu ve çoğu durumda da haklı çıkıyordu. Bu hırsızlar Hart'ın gücünü anlamıyor ya da umursamıyor olmalıydılar ki bu korkutucu bir düşünceydi. Beth iç çekti. "Ve şimdi ona bu haberi vermek zorundayız. Ve Mac-O heykelcikleri çok severdi. Kendi resimlerinden bahsetmiyorum bile."

Merdivenleri çıkarken Ian, "Resimlerini sevmezdi," dedi. "Mac onları Hart'a verdi çünkü onları sevmiyordu ve kendi evinde görmek istemiyordu."

Mac'i tanıdığına göre, bu şüphesiz doğrudu. "Öyle bile olsa," diye yanıtladı Beth. "Tanrı aşkına, bir Raphael."

"Raphael," dedi Ian. "Bu yanlış."

Beth, dünyanın dört bir yanındaki sanat uzmanlarının onun görevden alınmasına bayıldıklarını hayal edebiliyordu. Ama Ian'ın ne demek istediğini anlamıştı. Hart'ın sahip olduğu tablodaki Madonna ve çocuk idealize edilmişti ve Ian çok gerçekçi olan sanatı tercih ediyordu - örneğin Hollandalı ve Flaman ressamaları ve Velázquez'i seviyordu ve en natürmortları seviyordu. Natürmortların gerçek şeylerle ilgili olduğunu söylerdi. Beth, Cézanne'nin eserlerini şaşırtıcı derecede güzel bulurken, Ian oranların onu rahatsız ettiğini söylüyordu. Ian bu yüzden Ming kaselerini seviyordu.

-Her biri küçük, zarif, mükemmel bir formdu.

Son düşüncesi Beth'in içine bir soğukluk düşürdü. "Ian, kaseleriniz. Hiçbirinin alınıp alınmadığını kontrol etmedik."

Ian, Kilmorgan'da koleksiyonunun büyük kısmını barındıran bir oda tuttu. Her kasenin kendi rafı vardı ve sırayla etiketlenmiş, numaralandırılmıştı. Ian ayrıca Kilmorgan'ın on mil kuzeyinde Beth ile paylaştığı evde de birkaç kase bulunduruyor, o hafta neye bakmak istediğine karar vermesine bağlı olarak bunları sık sık buradaki kaselerle değiştiriyordu.

Ian şaşkınlık içinde merdivenlerden yukarı koşmak yerine başını salladı. "O odanın anahtarı sende, bende ve Curry'de var. Başka kimsede yok."

"Ama hırsızlar evin anahtarını çaldıysa ..." Ian

başını sallamaya devam etti. "Başka kimse yok."

"Yine de emin olmalıyız."

Ian'ın bakışından endişelenmesinin gereksiz olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu. Ama elini tuttu ve onunla birlikte merdivenlerin üstündeki geniş koridordan geçerek koleksiyon odasına doğru yürüdü.

Beth içeri girdiklerinde ışıkları yaktı ama Ian'ın haklı olduğunu gördü. Son ziyaretlerinden sonra evlerine götürülen üç kâse dışında her kâse yerli yerindeydi.

Ian Beth'i kolunun çemberine aldı ve başının üst kısmını öptü. "Merak etme, Beth'im. Sen ve çocuklarımız zarar görmediniz. Resimler sadece boya."

Sanat dünyası bir kez daha ürpermişti ama Beth onu anlıyordu. Ian için hayatındaki insanlar -karısı ve çocukları, kardeşleri ve onların aileleri- sanat eserlerinden ve tablolardan, yani sadece gerçeği temsil eden şeylerden çok daha önemliydi. Ve Ian için gerçek olan her zaman hayali olana galip gelirdi.

"Seni seviyorum," dedi Beth, kalbi ısınarak.

Ian kaşlarını çattı, onun cevabı karşısında şaşkındı. Sonra yüzündeki gergin ve konsantre ifade kayboldu ve gözleri yumuşadı. "*Seni* seviyorum, Beth'im. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Bunu söylemek hoşuna gidiyordu.

* * *

Sabah çocuk odasında bir kargaşa vardı. Ian bağırışları duyunca oraya koştu ve oğlu Jamie'yi geceliğiyle odanın ortasında durmuş, hırsızlar içeri girdiğinde neden uyandırılmadığını öğrenmek isterken buldu.

Jamie artık neredeyse on bir yaşındaydı ve her geçen yıl daha da uzuyor, daha da sağlamlaşıyordu. Mackenzie'lerin koyu kırmızı saçlarına, annesinin mavi gözlerine ve amcası Hart'a yakışan kibirli bir tavra sahipti.

Jamie, çocukların en büyüğü olduğu için kendisini küçük kuzenlerden oluşan grubun lideri olarak görüyordu. Sözü dinlediği tek kuzeni Cam'in oğlu Daniel'di, ama bunun nedeni Daniel'in Jamie'den on beş yaş kadar büyük bir yetişkin olmasıydı.

"Baba!" Ian içeri girdiğinde Jamie bağırdı. Kızlar Ian'a baba demekten hoşlanırken, o ısrarla Ian'a *baba* diyordu. "Neden beni getirmedin? Onları yakalardık!"

Ian, Jamie'nin geceki maceradan nasıl haberdar olduğunu merak etme zahmetine girmede. Curry ve personelin geri kalanı üç çocuğa hikayeyi kolayca anlatabilirdi.

"Hayır," dedi Ian. "Sana zarar verebilirlerdi."

"Ben olsam onlara saldırırdım," diye ısrar etti Jamie. "Daniel ve Bellamy bana nasıl dövüşüleceğini öğretiyorlar." Bellamy, Mac'in uşağıydı ve eski bir boksördü.

"Hayır," diye tekrarladı Ian. Bu kelimenin anlamını kavrayabilmek için Jamie'ye defalarca söylemesi gerektiğini fark etti. "Güçlü ve vahşiydiler. Biri neredeyse beni vuruyordu. Vurmuş olsaydı ölebilirdim."

Çok düzgün bir kadın olan dadı, Ian'a sert bir bakış attı. "Efendim, genç hanımları üzeceksiniz."

Her ikisi de sabahlıklarıyla çocuk masasında oturan Megan ve Belle dikkatle dinliyorlardı.

"Ben üzgün değilim," dedi Belle. "Babam sadece Jamie'ye vahşi bir suçlunun peşinden koşmanın tehlikeli olduğunu anlatmaya çalışıyor."

Jamie kendisinden bir yaş küçük olan kız kardeşine küçümseyici bir bakış attı. "Sana göz kulak olmak benim görevim."

"Hayır," dedi Ian tekrar. "Seni de öldürebilirdi, delikanlı. Bunlar sert adamlardı. Umurlarında değildi."

Yedi yaşındaki en küçükleri Megan sandalyesinden kalkıp Ian'ın yanına geldi. Elini onun elinin üzerine koydu. "O halde iyi olmana sevindik baba. İyisin, değil mi?"

Onun dokunuşuyla Ian kayıp tabloları, adamın silahını ona doğrultmasını, haydut merdivenlere doğru kaçarken yaşadığı korkunç korkuyu unuttu. Şu anda hayatındaki en değerli şeylerle birlikteydi ve bunlar Hart'ın sanat eserlerinden ya da Ming kaselerinden çok daha önemliydi. Ian dün gece çocukların güvende olduğundan emin olmak için Ming odasının önünden geçerek kreşe . Kanlı kâseler hakkında hiç düşünmemişti, ta ki Beth onlardan bahsetti.

Ian Megan'ı kollarının arasına aldı, saçlarını öptü ve babalığın getireceğini hiç tahmin etmediği tatlılıkta kendini kaybetti.

* * *

Günün sonunda, Kilmorgan'daki tren istasyonundan Scotland Yard'a, Hart'a, Ian'ın diğer arkadaşlarına ve diğerlerine telgraflar gidip gelmeye başlamıştı.

Kardeşlerim. Ian cevapları göndermek ve almak için tren istasyonuna kendisi gitti, hizmetlilerin bunu yapmasını bekleyemeyecek kadar sabırsızdı.

Jamie'nin ayak işlerinde kendisine eşlik etmesine izin verdi ve birlikte geri döndüler, Jamie babası okuduktan sonra tüm telgrafları taşıyordu. Ian son ikisini açıyordu.

Edinburgh'da. Bu gece geliyorum. Arkadaşlar.

Ian mektubu katladı ve Jamie'ye uzattı. Bir sonraki mektup *Leydi Ian Mackenzie*'ye gönderilmişti ve bugünkü yazışmalar arasında bir anomaliydi.

Ayın 7'sinde sabah 8'de varın. John Ackerley.

Ian telgrafı katladı ama Jamie'ye vermek yerine kendi cebine soktu.

Fellows, Scotland Yard'dan Başmüfettiş *Fellows*'tu ve Ian'ın üvey kardeşiydi.

John Ackerley, Beth'in ölen kocasının kardeşiydi ve bir düzineden fazla yıldır İngiltere'de bulunmayan bir misyonerdi. Yarın sabah Kilmorgan'a varacaktı.

Ian sessizce yürürken Jamie her zamanki neşesiyle yanından geçtikleri her şey hakkında gözlemler yapıyordu. Ian, John Ackerley'nin gelişi hakkında ne hissettiğinden emin değildi ama telgraf paltosunun içinde yanıyordu, gerçekten de çok sıcaktı.

Üçüncü Bölüm

Başmüfettiş Lloyd Fellows, Kilmorgan Kalesi'ne hiçbir zaman karışık duygular içinde gelmedi.

Bir yandan Fellows artık eve öfkeyle karışık bir korku içinde girmiyordu. Kendisini tanımayı ölü babasıyla barışmış ve üvey kardeşleriyle uzlaşmıştı.

Hart'ın yaklaşan doğum gününü kutlamak için yapılan bu kutlama da dahil olmak üzere, tüm büyük kutlamalara davet edilmişti - hayır, katılması bekleniyordu. Hart ona, Fellows'un istediği zaman eve girip çıkabileceğini söylemişti. Kendini evindeymiş gibi hisset. Şimdiye kadar Hart sözünü tutmuştu.

Öte yandan Hart ve kardeşleri, babaları acımasız bir zorba olsa bile lüks ve ihtişam içinde yetiştirilmişlerdi. Adamdan korkarak yaşamış olsalar da, her türlü fiziksel konfora sahip olmuşlar, en iyi eğitimi almışlar ve üzerlerine yığınla para yığılmıştı.

Fellows kenar mahallede büyümüş, onu seven ve hala seven barmaid bir anne tarafından yetiştirilmişti. Fellows ve annesi, yedikleri her lokma için dişlerini tırnağına takarak çalışmışlardı. Şimdi bile, başmüfettişlik gibi yüce bir unvana sahip olmasına rağmen, karısı, kızı ve iki oğluyla birlikte Pimlico'nun orta sınıf bir bölgesinde yaşamasını sağlayan mütevazı bir maaşı vardı.

Oğullarının hangi okula gideceği sorusu bir tartışmaya dönüşmeye başlamıştı. Sırasıyla dört ve altı yaşındaydılar. En büyükleri olan William sekiz yaşına geldiğinde, özel öğretmenlerinden ayrılıp bir okula gitmesi bekleniyordu.

Hart ona Harrow'da diğer Mackenzie çocuklarıyla birlikte eğitim göreceği bir yer sözü vermişti. Ücretler ödenecekti elbette. Hart, ortak babalarının yarattığı uçurumu kapatmaya, Fellows'a meşru olsaydı hakkı olacak her şeyi vermeye hevesliydi.

Gururlu bir adam olan Fellows, çocuklarını parasının yeteceği bir okula göndermek ve kendi sınıflarından genç erkeklerle birlikte yetiştirmek istiyordu. Fellows, Hart'ın ya da kardeşlerinin sahip olduğu mirasa asla sahip olamayacaktı ve oğullarının da böyle bir şansı olduğunu ima etmek istemiyordu. İngiltere yasaları onlara asla izin vermezdi.

Karısı Louisa bir kontun kızıydı. Fellows, Louisa'nın Hart'ın tarafını tutacağını düşünmüştü -aristokratlar birlikte- ama Louisa, Fellows'un argümanının anlamını görmüş ve onun yanında yer almıştı.

İşte orada duruyordu. Fellows, Hart'ın bu ziyarette yine tartışmaya başlayacağını biliyordu ama Fellows kararlı duracaktı.

Sonra Ian'dan Kilmorgan'ın soyulduğuna dair telgraf geldi. Hemen ardından da Kilmorgan'ın köyündeki çavuştan Scotland Yard'a soygunla ilgili mesaj gelmişti. Fellows davanın kendisine verilmesini talep etmiş ve ilk trenle kuzeye gitmişti.

Toparlanmak için bundan çok daha fazla zamana ihtiyacı olduğunda ısrar eden Louisa, planladığı gibi birkaç gün içinde kız kardeşi ve ailesiyle birlikte oraya gidecekti. Fellows'u öpmüş ve uğurlamıştı.

Fellows'u almak için gönderilen araba onu şatoda bıraktığında saat çok geç olmuştu. Yardım edilmesini beklemeden arabadan indi ve ön kapıya doğru yürüdü.

Adı Kilmorgan Kalesi'ydi, ancak on sekizinci yüzyılın ortalarında Palladyan tarzında inşa edilmiş, mazgallı bir kaleden ziyade devasa bir evdi. 1300'lerden kalma orijinal kale artık bir harabeydi, vadiye bakan bir tepenin üzerinde bloklardan oluşan bir yığındı. Yüz elli yıl önce İngiliz ordusu kaleyi yakmış ve daha sonra da yıkmıştı. Taşlarının çoğu yeni eve dahil edilmişti.

Şimdiki Mackenzie'lerin ünlü atası Malcolm Mackenzie, her dükün doğurduğu çok sayıda çocuğu barındıracak çok sayıda kanat da dahil olmak üzere evi tasarlamıştı. Ev ve bahçeler hem İngiliz hem de İskoç aristokratların gıpta ettiği bir yer olmuştu, zaten amaç da buydu.

Fellows'u devasa ön kapıda karşılayan ve valizine uzanan adam Ian'ın uşağı Curry'ydi.

Curry hemen, "Ben değildim, Müfettiş," dedi. "Benim bununla hiçbir yok. Odamda uyuyordum, huzurlu rüyalar görüyordum."

Fellows kısa taçlı şapkasını çıkardı. "Henüz şüphelileri başlamadım, Curry."

"Biliyorum. Bir polis gördüğüm anda, ne olduğu önemli değil, ben yapmadım demek benim huyumdur. Bu durumda, çalınan bir yığın sanat eseri. Bunu nasıl satacağımı bilemem, değil mi? Onun hazretlerinden çalmış olsam bile, ki çalmazdım."

Fellows, Curry'nin zamanında mükemmel bir hırsız olduğunu duymuştu. Hepsi geçmişte kaldı, Curry bunu söylemekte acele ederdi. Düzelmisti. O zamandan beri

Ian Mackenzie için çalışmaya başladığında, Curry doğru yoldan ayrılmamıştı.

"Hart'ı soyacak kadar aptal olamazsın," dedi Fellows. "Merak etme. Benim için güvendesin."

Curry nefesini dışarı üfledi. "Çok rahatladım. Bunları her zamanki yerine götüreceğim. Suç mahalli aşağıda."

Curry, bu saatte bile iyi aydınlatılmış olan uzun galeriyi işaret etti ve Fellows'un tek çantasıyla merdivenlerden yukarı koştu. Bir uşak Fellows'un şapkasını ve paltosunu aldı ve onu galeride dolaşp hasarı incelemesi için bıraktı.

Fellows nefesinin altından, "Aman Tanrım," dedi.

Kötü adamlar eksiksiz bir iş çıkarmışlardı. Hızlıca gerçekleştirebilecekleri şeyleri almışlar, Ian üzerlerine geldiğinde geri kalanları bırakmışlardı. Bazı ünlü tablolar burada asılıydı. Çok yazık olmuş.

Fellows en sondaki kapıyı inceledi ve Ian'ın telgraflarında söylediği gibi olduğunu gördü - kilit açılmamış ya da zorlanmamıştı.

Ian, çalınmış ya da kopyalanmış bir anahtar olduğunu tahmin etmişti. Ya da içeriden bir adam, diye ekledi Fellows sessizce. Birisi kapıyı açık bırakırsa büyük bir ödül vaat etmişti.

Tarafsız bir araştırmacı, Hart'ın suçu bizzat organize ettiği fikrini göz ardı etmeyecektir. Birçok sanat koleksiyoncusu, ihtiyaç duyduğu zamanlarda sigorta parası için kendini soymuştur. Bazen tablolar yıllar içinde sessizce satılmış ve yerlerine kopyaları konmuştu. Bir soygunla sahte tablolardan kurtulunur ve şanssız sigortacılar da paralarını öderlerdi.

Hart'ın paraya ihtiyacı yoktu ve bu dolandırıcılık için bir nedeni yoktu ama iyi bir dedektif Hart'ın mali durumunu kontrol eder ve sonra karar verirdi. Fellows soruşturmayı doğru bir şekilde yürütecekse, böyle şeyler yapması gerekirdi. Her şey usulüne uygun olmalı. Ancak Hart'ın mali durumunu çok iyi biliyordu çünkü Hart bugünlerde ondan hiçbir şey saklamıyordu. Bir soru olsa bile, Ian cevabı biliyordu. Ian tüm malikânenin muhasebe defterlerindeki tüm rakamları aklında tutuyordu.

Fellows ceketinden küçük bir fotoğraf makinesi çıkardı. Hart'ın karısı Eleanor, Fellows'un dedektiflik işlerinde kullanması için ona vermişti. Eleanor fotoğrafçılığı çok severdi ve bu konuda oldukça iyiydi; icat edilen her yeni fotoğraf aygıtını denemekten zevk alırdı.

Bu fotoğraf makinesi oldukça küçüktü ama aynı anda birden fazla plakayı alabilen özel bir aparatı vardı. Plakalar daha sonra Eleanor'un burada kurduğu karanlık odada banyo edilebiliyordu.

Fotoğrafçı galeride bulunmayan parlak elektrik ışıkları kullandığında fotoğraflar daha net çıkıyordu ama Fellows gaz lambalarını sonuna kadar açtı ve fotoğraf makinesiyle tıkladı. Her boş noktanın, hasarlı çerçevelerin ve tuvallerin, kapının, kilidin, halıdaki kirli çizme izlerinin fotoğraflarını çekti. Umarım ayak izlerinden bazıları kötü adamlara aitti ve sadece yerel polis memuruna ait değildi.

Fellows kamerayı son çekimden kaldırdığında, Ian'ın bir adım ötede durduğunu gördü.

Fellows, Ian'ın aniden ortaya çıkışı karşısında zıplamamayı öğrenmişti. Üvey kardeşi bu kadar iri bir adam için sessiz hareket edebiliyordu.

"Ian," dedi Fellows, fotoğraf makinesini çantasına geri koyarken. "Telgraflar için teşekkür ederim. Değerlendirmeniz çok yardımcı oldu."

Ian bunu ne kabul etti ne de alçakgönüllülükle geçiştirdi. "Onları yakalayabilir misin?"

Fellows boş duvarlara baktı. "Çok iyi vakit geçireceğim. deneyin."

Ian onaylar gibi başını salladı. "Sana ne yaptığımı göstereceğim Buldum," dedi ve Fellows'un da onu takip edeceğini varsayarak uzaklaştı.

Fellows, Ian'ın tüm çavuşları ve müfettişlerinin toplamından titiz bir araştırmacı olduğunu öğrendikten sonra bunu yaptı.

* * *

Ertesi sabah Beth ilk kocasının kardeşini almak için istasyona kendisi gitmek istedi ama evde yapacak çok işi vardı. Yardım etmek için çabucak gelen Lloyd Fellows'u ihmal etmek istememiş, bu yüzden majordomodan arabayı göndermesini istemişti.

Dönüşte arabadan inen adam Beth'in rahmetli kocası papaz Thomas Ackerley'e o kadar benziyordu ki, kadın merdivenlerde şaşkınlıktan bir an durakladı.

Ancak adam başını kaldırdığında, uşak şapkasını ve hırpalanmış çantasını aldıktan sonra, tam benzerlik kayboldu. John, Thomas'tan biraz daha zayıf, daha bronzlaşmış, biraz daha uzun boylu ve daha sert bir yapıya sahipti. Beth'in ilk kocası zihnen oldukça güçlüydü -bölgesi Bethnal Green'in daha sert bir yerindeydi- ama yüzü ve vücudu her zaman yumuşaktı.

Beth, John Ackerley ile tam olarak iki kez karşılaşmıştı. İlk Thomas'la evlendiğinde olmuştu. John, Thomas bir eş bulduğu için mutlu olan, hayranlık uyandıran küçük kardeşti. İki kardeş nezaketin ta kendisiydi ve bu, çok genç Beth'in açlığını çektiği bir şeydi.

Thomas'ın ölümünden sonra John, kardeşinin anısına bir taş dikilmesine yardım etmek ve Beth'in iyi olduğundan emin olmak için Afrika'daki misyonerlik görevinden Londra'ya gelmişti. O zamana kadar Beth, sonunda servetini kendisine bırakacak olan zengin kadına eşlik etmeye başlamıştı. John evlenmişti, görevine dönmek için sabırsızlanıyordu ve Beth'in iyi olacağından emindi.

John birkaç yıl önce karısının kalp rahatsızlığından ölümü üzerine ve kısa bir süre önce de emekli olup İngiltere'ye dönmeye karar verdiğinde yazmıştı.

Bildiğiniz gibi dünyayı epey dolaştım, diye yazmıştı ve bazıları ilginizi çekebilecek pek çok şey öğrendim. Müsaade ederseniz kocanızı ve sizi ziyaret etmek istiyorum; kendimi size kabul ettirmek için değil, iyi olduğunuzdan emin olmak ve size ve lord hazretlerine yardımcı olabilecek bir şey yapıp yapamayacağımı görmek için.

Beth mektubu Ian'a okumuştü. Ian'ın bu fikirden hoşlanmayacağını düşünmüştü ama Ian onu şaşırtacak şekilde omuz silkmiş ve elbette John'un da gelmesi gerektiğini söylemişti. Beth'in ailesindendi ve onu görmemesi için hiçbir neden yoktu.

Beth bir cevap kaleme almış, John Ağustos'ta İngiltere'de olacağını söylemiş ve Beth onu Eylül'deki aile toplantısına davet etmişti.

Şimdi, işte .

"John," dedi Beth merdivenlerden inerken. Adamın kendisine uzattığı eli tuttu.

John gülümseyerek onu yeniden Thomas'a benzetti. "Sevgili küçük Beth. Tanrım, hayat sana ne kadar iyi geldi. Sanırım artık sana Leydi Ian demeliyim."

"Hiç de değil, John. Sen ailedensin."

"İtiraf etmeliyim ki seni sadece Thomas'ın nazik Beth'i olarak düşünebiliyorum. Seni daha iyi koşullarda bulduğum için mutluyum, canım. Ve parlak Lord Ian Mackenzie ile tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Beth elini sallayarak, "Kim buralarda bir yerde," dedi. "Bazen bu uçsuz bucaksız yerde onu kaybediyorum. Yolun yukarısındaki kendi evimiz daha küçük ve daha rahat."

"Ah, ama burası güzel bir ev." John hayranlıkla etrafına bakındı. Merdiven holünün ortasında devasa bir ayaklı masa duruyordu, merdivenler onun etrafında yükseliyordu. Eleanor mevsim ne olursa olsun bu masanın üzerinde her zaman taze çiçeklerle dolu dev bir vazo bulundurmayı ihmal etmezdi.

Duvarlar merdivenle birlikte evin içine doğru yükseliyordu. Yol boyunca Mac'in ve diğer sanatçıların yaptığı, çoğu aile portresi olan birbirinden güzel tablolar sıralanıyordu. Beth, Ian'ın hırsızları merdivenlere ulaşmadan durdurmuş olmasına çok sevinmişti.

Ön kapıdan gürültüler yükseldi ve Ian Mackenzie içeri girdi. Etrafı içki fabrikasında onun için çalışan adamlarla çevriliydi ve Ian da dahil olmak üzere hepsi bir konuda yüksek sesle tartışıyorlardı.

Ian çekingенliğini kaybettiğinde, en az kardeşleri kadar İskoç sesiyle bağırabilirdi. Şu anda Mackenzie içki fabrikasını yöneten adama dönmüş, sesini sonuna kadar yükseltiyordu.

"Şimdi yap, dostum! Bir kırk varil daha kaybetmeden önce. Bok ve cehennem."

Ian'ın yüzü kıpkırmızıydı, altın rengi gözleri öfkeyle parlıyordu. İki köpek ayaklarının dibinde daireler çizerek endişeyle sahiplerine bakıyordu.

Beth aceleyle ona doğru koştu. "Ian, sorun nedir?"

Ian bir denizci gibi küfredebilirdi, özellikle de utangaçlığı onu terk ettiğinde ve öfke onu geçirdiğinde. Artık nadiren öfkeleniyor, sadece çocuklarına, Beth'e ya da genel olarak Mackenzie ailesine yönelik tehditlere sinirleniyordu ama yine de ara sıra oluyordu.

"Ian?" Beth tekrar denerdi. "Bir misafirimiz var."

Ian, Beth'in arkasında John'u görmedi -ya da gördüyse bile, adamın şu anda Ian için bir önemi yoktu.

"Kimse fark etmediği için çürümekten mahvolmuş kırk varil," diye tersledi. "Ben fark etmedim. Nasıl fark etmem? Ben her şeyi fark ederim." Ian'ın yüzü kıpkırmızı olmuş, çenesi gerilmişti. Ellerini kaldırdı ve saçlarını karıştırmaya başladı. "Her şeyi," diye tekrarladı. "Her şeyi."

Ah canım. Ian şu anda John Ackerley'nin önünde böyle bir *karmaşaya* giremezdi.

Karmaşa içindeyken, Ian bir cümleyi tekrarlayarak ya da bir görevi tekrar tekrar yaparak, sanki bir ayara takılmış bir otomatmış gibi sabitlenirdi. Duyguları onu ele geçirmeden önce durup nefes almayı öğrendiği için artık çok fazla karışıklığa girmiyordu.

Beth uzanıp onun ellerini tuttu ve parmaklarını onunkilerin üzerinde birleştirdi. Onun yoğun altın rengi gözlerinin içine baktı. "Ian. *Düşün*."

Bu dokunuş Ian'ı gitmek üzere olduğu yerden ayırdı. Beth'in ellerini sıkıca kavradı, uzun bir nefes aldı ve bakışlarını onunkilere sabitledi. Bir an için sadece Beth'in farkındaydı, hayatının fırtınaları içindeki kayası.

Birkaç gergin dakikadan sonra Ian eğilip Beth'in yanağını okşadı ve Beth onun dudaklarını hissetti.

Doğrulduğunda yüzü normal rengine dönmüştü ama ona bakarken gözlerindeki öfke hâlâ parlıyordu.

"Fıçıların bozulduğunu fark etmediysem," dedi sert bir sesle, "o zaman bozulmamış olmalılar. Hatırlamam gerekirdi."

"Evet," dedi kâhyası, bağırış çağırış bittiği için rahatlamış bir sesle. "Her şeyi görmenin bir yolu var, lordum."

Ian gözlerini Beth'ten ayırmadı ve sözlerini sadece ona yöneltti. "Biri bunu kasten yaptı. Kırk fıçı Mackenzie maltı, musluktan aşağı."

"Kasten mi?" Beth şaşkınlıkla sordu. "Biri bunu nasıl kasten yapabilir?"

Kâhya cevap verdi. "Ya da birçok yolu var leydim. Böcekler, bazı yağlar ya da asitler... Bir insan doğru şekilde hareket ederse diğerrinin ticaretini mahvedebilir."

"Ama kim yapar ki?" Beth viski ticareti yapan İskoçların rekabetçi olabileceğini biliyordu ama diğerr damıtımevlerinde tanıştığı gürültücü adamların bir diğerrinin ürününü bilerek yok ettiğini düşünemiyordu. Birbirlerini alt etmek istiyorlardı ama adil bir şekilde.

Ian başını salladı, sallamaya devam etti. "Bilmiyorum."

"Sizce bunu hırsızlar mı yaptı?" Beth sordu. "Yoksa meslektaşları mı? Onlar tabloları çalarken başka bir grup da viskileri mi yağmalıyor?"

Ian durdu. Beyninin içindeki çarkların hareket etmeye başladığını, soruna duyduğu hayranlıkla birlikte öfkesinin azaldığını gördü.

Beth'in ellerini dudaklarına götürdü ve onları öptü, ama dalgınca. Ian çoktan zihninde suçluyu bulmak için çalışmaya başlamıştı. "Aşkım, yapmam gerek-"

Ian, bakışları merdivenin dibinde sessizce duran John'a takılınca sözünü kesti. Ian ona baktı, adamlarla ilgili her ayrıntıyı not ettikçe daha da odaklandı.

"Ian, bu John Ackerley," dedi Beth hızla. "Kayınbiraderim. John, Ian Mackenzie."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." John öne çıktı ve elini uzattı. "Hakkınızda çok şey duydum lordum. Evinize girmeme izin verdiğiniz için size minnettarım."

Dördüncü Bölüm

Ian ondan hoşlanmadı.

John Ackerley'den neden içgüdüsel olarak hoşlanmadığını bilmiyordu ama adam elini uzattığında Ian'ın yapmak istediği son şey elini sıkmak oldu.

Ian Mac'e John'un Beth'e yaklaşan ziyaretiyle ilgili gönderdiği mektuptan söz ettiğinde Mac ona bilgece bir bakış atmıştı.

Mac fırçalarından birini bezle ovarken, "Güzel bir kadını eş olarak almanın sıkıntısı," demişti. Ian'ın sığınmak için gittiği Londra'daki evinin üst katında, Mac'in atölyesindeydiler. "Dünyadaki diğer tüm erkeklerin kadınlarımızı elimizden almak istediğine sürekli inanırız. Genellikle haklıyızdır ama bunun bizi endişelendirmesine izin veremeyiz."

Ian her zamanki gibi Mac'in söylediklerinin saçma olduğunu düşündü, bütün erkeklerin güzel eşlerini istemesi kısmı hariç. Bütün erkekler Beth'i istemeli.

Ian, Beth'in John Ackerley'nin peşinden koşacağına gerçekten inanmıyordu. Adam bir misyonerdi, karısına aşık ve fotoğrafına bakılırsa saçlı sakalı ağarmış, biraz tombul bir beyefendiydi. Öte yandan, Ackerley deli değildi. En azından bariz bir şekilde.

"Yapman gereken," demişti Mac, "Beth'e bir kraliçe gibi davranmak. Onun senin dünyanın merkezi olduğunu bilmesini sağla. Ama çok yakın durma - bu bir kadının sana olan hayranlığını eğlenceye ve hatta kızgınlığa dönüştürebilir. Onu etkileyecek kadar ilgi gösterin ama arkanızı görmek isteyeceği kadar değil. Bu yürünmesi gereken çok ince bir çizgidir."

"Beth zaten benim dünyamın merkezi olduğunu biliyor," diye belirtti Ian.

"Evet, ama bunu ona arada bir *göstermelisin*. Ona yapabileceğini göster ona başka hiçbir erkeğin veremeyeceği şeyi ver."

Ian, Mac ile Isabella arasındaki ilişkiyi anlamıyordu; çalkantılıydı, ikisi de evi sarsan gürültülü tartışmalardan başka bir şey düşünmüyordu. Bir sonraki an yine delicesine aşık oluyorlardı. Mac çılgın insanlarla çılgın partiler düzenliyor, Isabella da bu partilere büyük bir zevkle katılıyor ve ertesi gün dünyaya kapılarını kapatıp çocuklarıyla birlikte sessiz ve rahat bir ortama çekiliyorlardı.

Ian kardeşini rehberlik için değil, sıkıntılı zihnini sakinleştirmek için aramıştı. Mac'in boya ve terebentin yağı kokusuyla dolu atölyesi onu rahatlatılabildi. Her zamanki eteği ve başındaki kırmızı fularla Mac'in resim yapışını izlemek bile onu rahatlatıyordu. Ian her ne kadar sanatla ilgili yaygarayı anlamasa da, Mac'in fırçasının boyayı tuval üzerinde yumuşak bir şekilde kaydırmasını, sadece birkaç vuruşta nesneler yaratmasını, yoktan koca bir dünyayı var etmesini izlemekten keyif alıyordu.

"Eve git ve Beth'i yatağa götür," dedi Mac. "Hiç değilse bu seni daha iyi hissettirecektir."

Sonunda, Ian'ın katılabileceği bir tavsiye. Söze eylem katacaktı.

Ian şimdi John Ackerley'nin uzattığı ele bakarken, Mac'le yaptığı konuşmayı ve sonrasında Beth'le yaptığı görüşmenin tüm ayrıntılarını en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu.

Beth onun yanında duruyordu, gerginliği hissediliyordu. Ian'ın garip bir şey yapmasından, örneğin konuşmadan çekip gitmesinden ya da içki fabrikasıyla ilgili endişelerine geri dönüp John'u tamamen görmezden gelmesinden korkuyordu.

Ian uzaklaşmak istedi. Daha genç bir adamken, özellikle de tüm gözler onun üzerindeyken, sık sık arkasını dönüp kalabalıktan kaçardı. Bu sinir bozucu odaklanma karşısında ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini bilememişti. Kendini durumdan uzaklaştırmak en iyi çözüm olmuştu.

Ian kendi ayakları üzerinde durmayı ve kendini sakinleştirmeyi öğrenmişti. Artık en azından doğru şekilde tepki veriyormuş gibi *davranabilirdi*.

Ian uzanıp Ackerley'nin elini kavradı ve kısa bir süre sertçe sıktı. Ian'ın güçlü tutuşu karşısında diğer adamın gözleri büyüdü ve parmaklarını geri çekerken parmaklarını esnetti.

"Birlikte konuşabileceğimiz bir yer var mı lordum?" John elini ovuştururken sordu. "Evimden o kadar uzun zamandır uzaktayım ki eski dostlarımla hasret gidermek için sabırsızlanıyorum."

Ian ve John eski arkadaş değillerdi -Ian adamla yeni tanışmıştı- ama Beth'i uzun zamandır tanıyan bu beyefendi hakkında büyük bir merak duyduğunu itiraf etti. Ian başını salladı ve merdivenleri işaret etti. "Oturma odamız."

Beth hemen, "Eminim yolculuğunuzdan sonra dinlenmeyi tercih edersiniz," dedi. "Misafir kanadında senin için bir oda hazırlattım John. Aslında tamamen sana ait bir dizi oda. Sana odayı göstereyim mi?"

Hem Ian hem de John dönüp ona baktılar. Beth kibar bir ev sahibesi gibi davranıyor, yorgun yolcuyu teselli etmeye hazırdı. Ancak, John

Dinlenmek ve kıyafetlerini değiştirmek istediğine dair bir işaret yoktu. Ian'la konuşmak istiyordu. Ian da onunla konuşmak istiyordu, bu yüzden merdivenlerden yukarı doğru bir hareket yaptı.

Beth ellerini kaldırdı. "Pekâlâ. Ben çekiliyorum. Eşyalarını sitine koyduracağım John, ihtiyacın olduğunda orada olacaklar. Sen ve kocam istediğiniz kadar konuşabilirsiniz."

O anladı. Ian'ın kalbi ısındı.

Ian başka bir şey söylemeden Ackerley'i merdivenlerden yukarı, evin kendi kanadına götürdü.

Ming odasının önünden geğerlerken Ackerley içeriye bir göz attı. "Diyorum , sakıncası yoksa ... ?" Sözünü yarıda keşti.

Ian cümlesinin devamını duymak için bekledi ama Ackerley'nin sözünü bitirmeyeceği belliydi. Ackerley bir yanıt almak için duraklar gibi oldu -ne olduğunu Ian'ın hiçbir fikri yoktu- ve yanıt alamayınca Ming odasına yöneldi.

Ian biraz sabırsızlıkla onu takip etti. Eğer Ackerley kaseleri görmek istediğini kastetmişse, neden bunu basitęe söylememişti?

Ian koleksiyonunu gezmeye her zamanki gibi başladı. Çok erken Ming döneminden, 1360'lardan kalma bir kaseyi işaret etti. "İlki burada." Kolunu sağa doğru salladı. "Sonra bu tarafa." Kâseleri dönemlerine, tarihlerine ve bunların içinde de boyutlarına göre sınıflandırmıştı. Küçük kâseler üst raflarda, daha büyükleri ise alt raflarda duruyordu. Raflardaki cam kapaklar tozu ve cahil ziyaretçilerin beceriksiz parmaklarını dışarıda tutuyordu.

Ackerley odanın ortasında durdu ve bir daire çizerek döndü. "Aman Tanrım. Bunların hepsini sen mi aldın?"

"Satın alındı ya da takas edildi." Ian koleksiyoncular arasında sert ama adil bir pazarlıki olarak n kazanmıştı.

Ackerley uzak bir dolaba doğru ilerledi ve tamamen sıra dışı bir şekilde başladı. "Çin'e gittiniz mi?"

"Hayır." Ian'ın seyahatleri onu Fransa ve İtalya'ya kadar gtrmştı ama daha ötesine değil. Bunun ötesindeki dünyayı merak ettiğinde kitap okurdu. Çocukları henüz uzak mesafelere seyahat etmek için çok küçüktü ve Ian onlardan asla çok uzakta olmak istemiyordu.

John bir kahkaha attı. "şangay'da tozlu bir arka sokakta kase takası yaptığınızı hayal ettim."

"Hayır, Londra'daki satıcılarla." "Ah. Tabii ki."

"Çin'de Ming kaseleri böyle mi satılıyor?" Ian sordu. Bunu yapmak için gelişgzel bir yol gibi görünüyordu, özellikle de bu kadar değerli stoklarla. Hayır, Çinliler

Beylerin, Londra ve Paris'te olduğu gibi, nadir porselen satıcılarının mallarını sattıkları dükkânları olmalıdır.

"Aslında hiçbir fikrim yok," dedi Ackerley. "Doğu'yu gezerken hiç Ming kâsesi görmedim. Afrika'daki zamanımdan sonra Çin ve Hindistan'daydım, her zaman olduğu gibi Tanrı için ruh topluyordum."

Ackerley bir misyonerdi ve dünyanın en karanlık köşelerine İngilizce İncil, ahlak ve hijyen götürmüştü. Ian, bu yerlerin yerlilerinin John Ackerley'nin cahil iyi niyetine nasıl karşılık verdiklerini merak ediyordu.

Ackerley burada canlı ve iyi bir şekilde duruyordu, yani belli ki yerli halk onu öldürmemişti. Kendisiyle gurur duyduğunu da görebiliyordu Ian. Ian gururla iç içe büyümüştü; başkalarında tanımlamakta zorlandığı tek duygu buydu.

Ackerley odada , kâse kâse baktı, tamamen düzensizdi. Hiçbir soru sormadı, hiçbir ayrıntıya dikkat çekmedi, sadece baktı.

"Onları çok hassas bir şekilde düzenlediniz, değil mi?" Ackerley bir süre sonra sordu.

Ian tekrar ilk kâseyi işaret etti. "Oradan başlayarak, erken Ming. Orta dönem, geç orta dönem ve geç dönem." İşaret parmağını koleksiyonda gezdirirken kolu hareket etti. "Sonuncusu 1641'den kalma. Hart'ın doğum gününden sonra bakacağım 1642'den bir kâse duydum. Londra'da. Şangay'da bir arka sokakta değil."

Durdu, Ackerley'nin şaka yapmaya çalıştığını fark edip etmediğini görmek için bekledi. Beth gülecek ve sonra da onu öpecekti. Ian'ın bunu ona daha sonra anlatmayı unutmaması gerekecekti.

Ackerley'nin yüz ifadesi değişmedi. "Tarihler sizin için önemli mi?"

Neden olmasınlar ki? "Evet," diye yanıtladı Ian. Adam kaseleri karmakarışık yığılması gerektiğini mi düşünüyordu?

"Ve Beth'in söylediğine göre sadece kaseler. Vazo ya da çömlek değil mi?"

"Hayır." İnsanlar ona hep bunu sorardı. Ian, vazolar tatmin etmezken kaselerin -küçük, yuvarlak, mükemmel- onu neden tatmin ettiğini kelimelere dökemiyordu.

"Ve sadece Ming. Tang ya da Qing değil."

"Hayır." Ian dükkânlarda başka dönemlere ait kâseler görmüştü. Her ne kadar güzel olduklarını düşünse de, Ming çömleklerinde ona şarkı söyleyen bir şeyler vardı. Porselenin inceliği belki de. Mükemmel işçilik, sessiz renkler, çiçeklerin, ejderhaların ya da sarmaşıkların

anakların kıvrımına doğru yayıldı. Mantık uzun zaman önce bırakmıştı.

Ackerley topukları üzerinde sallanarak, "İlginç," dedi. "Gerçekten de çok ilginç. Oh, sevgili dostum, gevezelik ederken seni ayakta tutmak istemezdim. Bir oturma odasından söz etmiştiniz?"

Ming odasında, oturup koleksiyonun tadını çıkarabilmek için bir kanep ve sandalyeler yerleştirilmişti. Ian onlara doğru bir hareket yaptı.

"Bu odayı sevdim," dedi.

"Elbette." Ackerley bir sandalyeye doğru ilerledi ve kibarca önce Ian'ın oturmasını bekledi. "Vitrinleri iyi hazırlamışsınız lordum. Kendi tasarımınız mı?"

Adam koleksiyondan çok dolaplarla ilgileniyor gibiydi. "Hart her şeyi benim için inşa ettirdi," dedi Ian. "Ona ne istediğimi söyledim ve o da işçileri getirdi."

Ian, her gün gelip marangozlara tam istedikleri gibi olana kadar ne istediğini nasıl gösterdiğini anlatmamaya karar verdi. Hayal kırıklıklarını hissetmişti ama uzak duramamıştı ve bu iyi bir şeydi. Onları kendi başlarına bıraksaydı oda tamamen yanlış olurdu.

"Ah, kardeşiniz Dk," dedi Ackerley. "Yıllar boyunca size çok yardımcı oldu, o yüzden sizi anlıyorum."

"Evet."

Ian, Hart'ın akıl hastanesine gelip babalarının öldüğünü ve Ian'ın tekrar eve dönebileceğini açıkladığı günü çok iyi hatırlıyordu. Öğleden sonranın sıcağını, Hart'ın perdeleri çekilmiş arabasının yol boyunca sarsıla sarsıla ilerleyişini, yeniden dışarıda, dünyada olmaktan duyduğu şaşkınlığı hatırlıyordu.

Ian konuşamıyordu, beyinde kelimelerle ifade edemeyeceği kadar çok düşünce dolaşıyordu. Hart onun sessiz kalmasına izin vermişti ve Ian bunun için minnettardı. Ağabeyi, Ian'ın en çok ihtiyaç duyduğu şeyin huzur olduğunu biliyor gibiydi.

Ackerley, Ian'ın devam etmesini bekledi ama Ian'ın ekleyecek bir şeyi yoktu. Ackerley'nin açıklaması yeterince kesin görünüyordu.

"Peki Beth, o senin için iyi bir arkadaş oldu mu?" Ackerley devam etti.

Beth. Onun adı bir gibiydi. "Hayır," dedi

Ian.

Ackerley'nin kaşları kalktı. "Hayır mı? Ah canım. Mektuplarından anladığım kadarıyla evliliğiniz mutlu geçmiş."

"Öyle," dedi Ian. Hayatının en güzel kısmı Beth'i ilk gördüğü, onun mavi gözlerine baktığı ve dokunuşuyla ısındığı gün başlamıştı.

Ackerley onun ani cevabı karşısında gözlerini kırıştırdı. Adam belli ki yavaş düşünen biriydi.

"Beth benim arkadaşım değil," diye açıkladı Ian. "O ..." Ian olası tüm ifadeleri gözden geçirdi ama hiçbirisi yeterli görünmüyordu. "Her şey."

Ackerley memnun ve aynı zamanda rahatlamış görünüyordu. "Onu daha iyi koşullarda bulduğum için mutlu olduğumu söylemeliyim. Kardeşim onunla evlendiğinde gerçekten de çok kötü durumdaydı. Parası yoktu, ailesi yoktu, arkadaşları yoktu. Şimdi bunların hepsine sahip olduğunu görmekten memnunum."

"Ve ," dedi Ian. "Üç tane var. Jamie, Belle ve Megan."

Ackerley'nin çocuklar hakkında konuşmak isteyeceğini umuyordu. Ian, Belle'in matematikte Jamie'nin öğretmenlerini bile şaşırtacak kadar iyi olduğunu kanıtlamasıyla övünmekten hoşlanıyordu. Megan'ın tatlılığının annesine ne kadar benzediğini. Megan daha sanatsaldı ve müziği seviyordu. Piyanoda Mozart'ın küçük parçalarını oldukça iyi çalabiliyor, nadiren bir notayı bile kaçırmıyordu.

Ian, Jamie'nin ne kadar güçlü ve korkusuz olduğundan bahsetmek istiyordu. Jamie yüksek sesle okula devam etmek yerine hayatını at binerek kazanmak istediğini söylüyordu, gerçi annesinin bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı. Ama delikanlının hayvanlara karşı bir yeteneği vardı.

"Evet, çocuklarınız," dedi Ackerley. "En büyüğünüz bir erkek. Size çok benziyor mu?"

Ian onun babası olduğu için doğal olarak öyle olacaktı. "O bir Mackenzie," dedi Ian gururla.

"O da bir şeyler topluyor mu?"

Ian bunu düşünmek zorundaydı. Jamie bazen ormanda bulduğu ya da okulda çocukların ona verdiği şeyleri eve getirirdi ama onlara karşı kayıtsız görünüyordu.

"Hayır," dedi Ian.

"Hm. İlginç."

Ian neden öyle olması gerektiğinden emin değildi. Tam saati vururken köşedeki dar ormolu saate bir göz attı ve eteği sallanarak hızla ayağa kalktı. "Artık gitmem gerekiyor."

Ackerley telaşla ayağa kalktı.

"Gitmek mi?" "Vakit geldi," dedi Ian.

"sizin için önemli, değil mi? Her şeyi doğru zamanda yapmak?"

Adam gerçekten de yavaştı. Ian neden Beth'in eski bir arkadaşı ona tuhaf sorular sormak istediği için randevusuna gelmemişti?

"Evet," dedi Ian ve odadan ıktı. Ackerley de onu takip etti ve Ian'ı rahatlatacak şekilde hiçbir şey söylemedi. Adam nemsiz şeyler hakkında konuşmayı severdi.

Ian randevusunun konusuyla arka merdivenlerin dibinde karşılaştı. Jamie'nin elinde iki olta ve bir ağ vardı; küçük omzuna da bir kutu takım asmiştı.

"İşte baba," dedi Jamie. "*Unuttuğunu* sanmıştım."

Ian, Jamie'nin yüklerinin çoğunu ondan alırken oğluna belli belirsiz bir gülümseme attı. Aralarında sürekli yapılan bir şakaydı bu -Ian hiçbir şeyi unutmazdı. "Ben de gelebilir miyim?" Ackerley sordu. "Biraz balıkçılık yaptım.

benim gnm. Bazen kalabalıkları doyurmanın tek yolu buydu."

Ian hemen Ackerley'e oltasını uzattı ve bir tane almak için yakındaki dolaba uzandı. "Balık tutarken tek bir var," dedi Ian.

"Oh?" Ackerley direği dik tuttu, ilgilenmiş görünüyordu. "Nedir bu?"

"Konuşmak yok," dedi Ian ve kapıdan çıkarken yol gösterdi.

Beşinci Bölüm

Ian birinin onları takip ettiğini biliyordu. Kilmorgan'dan bir mil kadar uzaktaki ormanın çalılık ve fundalıkları arasından geçerek balıkların en kolay ısırıldığı dereye doğru ilerledi.

Onlarıkiyle aynı anda hareket eden ayak seslerini duyabiliyordu, birileri sessiz kalıyor ya da sessiz kalmaya çalışıyordu. Ackerley habersizdi, Jamie de öyle, ama Ian birinin yollarını gözlediğini biliyordu.

Ian oğluna yetişmek için aceleyle birkaç adım attı. "Jamie, Bay Ackerley dereye. Ben takip edeceğim."

Jamie tetikteydi ama sorumluluğu sorgulamadan üstlendi. "Bu taraftan efendim. Şuradaki yere dikkat edin, bataklık olabilir."

Ian ağaçların arasına dalarak geldikleri yöne doğru sessizce ilerledi. Kalbi hızla çarpıyordu. Soygunculardan biri ya da fiçılarını mahveden her kimse ya da tamamen yeni bir kötü adam yola çıkarsa, Ian onu yakalayacaktı. Adamı bağlayıp Fellows'a sürükleyecek ya da belki de sadece boynunu kıracaktı.

Ayak sesleri yaklaştı, ölçülü, neredeyse sessizdi. Ian saklandığı yerden fırladı ve gölge geçerken onu yakaladı.

Tiz bir çığlık kulaklarında yankılandı. Yakaladığı kıvranan şeyi kaldırdı ve kendini kızı Megan'la yüz yüze buldu.

Ian ona bakarken Megan'ın korkusu öfkeye dönüştü. "Baba, beni korkuttun!"

Ian ne yapacağını bilmiyordu. Az önce hayatındaki en değerli varlık olan kızını korkutmuştu. Özür dileyecek, açıklama yapacak, *onu* korkuttuğunu ve bir hata yaptığını söyleyecek kelimeleri yoktu.

Ian sadece kızın titrediğini biliyordu, bu onun hatasıydı ve bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Kelimeler kafasında net bir düzen olmadan dönerken bildiği tek yolla karşılık verdi. Ona sarıldı.

Megan da Ian'a sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim baba. Seslenirsem beni eve göndereceğinden korktum."

Neden? Ian merak etti. Diğer babalar da böyle mi yapıyordu? "Seni eve göndermeyeceğim, genç kız."

Megan gülümsedi. "Güzel. O zaman ben de seninle balığa çıkmak istiyorum."

Çok basit bir açıklama. Ian nefesini bıraktı. Megan'ı yere bıraktı ve dereye giden patika boyunca onu yönlendirmek için elinden tuttu. Megan onun yanında zıpladı, korkusunu unutmuştu.

Ancak onlar giderken bile Ian ilk içgüdüsünün doğru olduğunu biliyordu. Takip eden tek kişi Megan değildi. Dışarıda biri gizlenmiş, onu izliyordu. Ian Megan'ı yanına yaklaştırdı, cüssesini onunla dünya arasına koydu.

Ackerley, ona ve Jamie'ye ulaştıklarında geniş bir gülümsemeye boğuldu. "Peki bu kim?" diye sordu, Megan'ı incelemek için eğilerek.

"Megan Mackenzie," dedi Ian. "Benim kızım."

Ackerley elini uzattı. El sıkışmayı severdi. "genç bayan?"

Megan onun elini düzgünce tuttu. ", teşekkür efendim. Ya siz?" "Ben de çok iyiyim," dedi Ackerley. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Megan her zamanki neşeli haliyle, "Tanıştığımıza memnun oldum, efendim," diye cevap verdi.

Megan dünyadaki herkesi eşit bir şekilde severdi.

"Megan balık tutmak istiyor," diye duyurdu Ian. Yanlarında getirdikleri en küçük olta olan Jamie'nin fazladan oltasını aldı ve Megan'a nasıl tutacağını gösterdi.

"Kızlar balık tutamaz," dedi Jamie aniden.

Jamie son zamanlarda kızların pek çok şeyi yapamayacağını söylüyordu; ata binmek, avlanmak, ateş etmek, balık tutmak, vadide yürümek, kâğıt oynamak, bilimsel ilkeleri anlamak gibi.

Ian'ın Jamie'nin bu görüşlere nereden vardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ian, kadınların ellerini attıkları her şeyi yapabildiklerini görmüştü. Daniel'in karısı Violet, bir otomobil motorunu tamir etmek için Daniel kadar kolay anahtar kullanıyordu; Eleanor yetenekli bir fotoğrafçıydı; ve Kilmorgan'a yaptıkları son ziyarette, ailenin eşleri tabancayla ateş etmeyi öğrenmek istediklerine karar vermişlerdi. Cam, Mac ve Hart bunun tehlikeli bir teklif olduğunu düşünmüşlerdi ama Ian bir hedef belirleyip onlara öğretmişti.

Isabella en iyisiydi, her seferinde hedefi tam ortasından vuruyordu. Beth de fena değildi ama o da sağa doğru çekmeye meyilliydi. Ainsley çoğunlukla hedefi vurmuştu ve pratik yapmaya hevesliydi. Eleanor, Ainsley ve Beth'ten daha iyiydi ama babasının yaşlı bekçisinin ona uzun zaman önce ateş etmeyi öğrettiğini itiraf etti.

Mac, Isabella'nın bu kadar iyi bir nişancı olmasından endişe duyuyormuş gibi yapmıştı ama Ian onun içten içe karısıyla gurur duyduğunu görebiliyordu.

Ian, Jamie'nin açıklamasını görmezden geldi ve Megan da öyle yaptı. Ian kızına misinin nasıl çalıştığını, misinayı içeri ve dışarı oynatmak için makarayı nasıl çevireceğini ve kancayı nasıl yemleyeceğini gösterdi.

Ian, Megan'ın solucanı takma konusunda titiz davranabileceğini düşünmüştü - Beth de ilk başta öyleydi - ama Megan çok ciddi bir şekilde yem kutusundan bir tane avladı ve kancaya taktı.

Yine de yumuşak kalpli Megan solucan için çok üzüldü. Gözleri yaşlarla doldu. Ian ona sinek balıkçılığını öğretmeye karar verdi. Büyük bir iplik tomarının içinde üzülecek pek bir şey yoktu.

Ackerley, Jamie'ye rahmetli karısı da dahil olmak üzere tanıdığı pek çok kadının balık tuttuğunu ve bu işte çok iyi olduklarını anlatıyordu. Gerçekten de misyonlarda, akşam yemeği için balık getirme konusunda kadınlara sık sık güvenirlerdi. Birçok yerli kadın bu konuda son derece yetenekliydi.

Jamie kuşkulu görünüyordu ama sakinleşti.

Sakin bir öğleden sonraydı ama yine de Ian ormanda bir gözcü olduğu fikrinden kurtulamıyordu. Yine de ne kadar dikkatli ararsa arasın hiçbir şey göremedi.

En azından Ackerley konuşmayı bıraktı. Ackerley, Jamie'ye eve tatmin edici avlar getiren tanıdığı kadınların hikâyelerini sonra ağzını kapattı ve sessizce balık avladılar.

Orman sessizdi, dere şırıl şırıl akıyordu. Bu dere tepenin daha yukarısında bir seldi, ama burada genişleyerek sakin ve dalgalı bir havuza dönüşüyordu. Kıyısında yaz öğleden sonraları uzun ve ılık geçerci.

Ian'ın başının yanındaki ağaca bir şey çarptı. Diğerleri duymadıkları için dönüp bakmadılar ama Ian duymuştu.

Yere baktığında daha önce orada olmayan bir çakıl taşı gördü. Ian her birini tek tek saymış değildi ama ayaklarının altındaki desenlerin farkındaydı ve şimdi bu desen değişmişti.

Diğerleri şu anda görüş alanının dışındaydı, derenin kenarındaki çalı kümeleri onları ormanın derinliklerinden gizliyordu. Sadece Ian nispeten açıktaydı.

Ian eğildi ve çakıl taşını aldı. İnceledi, sonra cebine koydu.

Megan ciyakladı. Ian bir anda saklandığı yerden çıkıp onun yanına gelmişti ama o yaralanmamıştı. Direğine tutunmuş, suyun akışını izliyordu.

zevk. Bir ısırık aldı.

Ian kendi oltasını yerleştirdi, kızına doğru eğildi ve balığı yakalamasına yardım etti. Çok büyük bir balık değildi-Ian yakalamış olsaydı serbest bırakırdı ama bu Megan'ın ilk balığıydı.

Megan heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplarken Ian bir ağ kapıp içeri getirdi. Ackerley, "Oh, iyi gösteri," dedi ve Jamie bile onun adına sevinmek için eğilmedi.

"Özür dilerim Bay Balık," dedi Megan, balık ağın içinde çırpınıp dururken. "Belki de onu geri koymalıyız."

Jamie gözlerini devirdi. "Balık tutmaya bel bağlarsan açlıktan ölürsün. *Kızlar.*"

Ackerley, "Şimdi, genç adam; bu onun iyi kalpli olduğunu gösteriyor," dedi. "Bu sizin balığınız, Bayan Mackenzie. Onunla ne yapacağınıza siz karar verin."

Megan balığın umutsuzca ağdan atlamaya çalışmasını izledi ve gözleri yaşlarla doldu. "Bırak gitsin," dedi. "Belki evde bir karısı ve küçük çocukları vardır."

Ian eğildi, ağı suya indirdi ve balığın yüzerek uzaklaşmasına izin verdi. Megan rahatlamış bir halde el sallayarak veda etti.

Jamie yine gözlerini devirdi. Megan oturdu, oltasına yem takıp bir tane daha yakalamaya hazırdu ama Ian huzursuzdu.

"Yarın tekrar geleceğiz," dedi. "Şimdi gitme zamanı."

Jamie itiraz etti, Bay Ackerley ile kalmayı ve akşam yemeği için bir ton balık yakalamayı teklif etti ama Ian fikrini değıştirmede. Jamie pes etti, boyun eğdi. Babası bir şey yapmaya karar verdiğinde, Tanrı'nın ve tüm meleklerinin onu bundan vazgeçiremeyeceğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Eve giden patikadan geri dönerlerken Ian etrafına dikkatle baktı. Hiçbir şey duymamış, hiçbir şey görmemiş ve kürek kemikleri arasındaki karıncalanma kaybolmuştu. Gözcü gitmişti.

Eve arka geçitlerden girdiler, ana eve geçmeden önce bulaşıkhanede temizlik yaptılar. Beth onları merdiven holünde karşıladı, Megan' sarıldı, Ian ve Jamie'nin yanaklarına kısa birer öpücük kondurdu. Jamie ve Megan heyecanla Beth'e balık tutma hikâyelerini anlatmaya başlarken, Ackerley de eksik kalan detayları tamamlarken, Ian Müfettiş Fellows'u aradı.

Üvey kardeşini galerinin bahçe kapısının dışında, karamsar bir şekilde arazinin bu kısmını gölgeleyen ağaçları incelerken buldu. Ian cebinden çakıl taşını çıkardı ve Fellows'a uzattı.

"Ormanda bana doğru geldi," dedi. "Tepenin yönünden."

Fellows avucunu açtı. Ian güneşten yanmış tenine yumuşak bir kurşun merminin ezilmiş halini düşürdü.

* * *

Ian çocuklarıyla balık tutarken hırsızlar ve viskiyle ilgili endişelerini bir kenara itmişti. Jamie, Belle ve Megan'la geçirdiği zaman kutsaldı.

Jamie ve Megan çocuk odasına döndüklerinde, Ian'ın aklı yine viski fiçilerinin yok edilmesiyle doldu.

Aşağı kata yöneldi ve artan soğuğa karşı Curry'nin kendisine verdiği paltoyu omuzlarına silkti. Evin arka tarafındaki kapı içki fabrikasına giden patikaya açılıyordu. Ian patikaya adımını attığında arkasında birinin koştuğunu duydu, ardından Ackerley nefes nefese yanına düştü.

"İçki fabrikasına mı gidiyorsun?"

Ian cevap olarak başını salladı ve bunu yapmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Bu sorunu çözmesi gerekiyordu ve dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Ackerley kesinlikle bir dikkat dağıtıcıydı.

"Takip etmemin sakıncası var mı?" Ackerley sordu. "Hayran kaldım. Belki bunu hırsızların da yapıp yapmadığını anlayabiliriz."

Ian cevap vermedi. Ackerley'i yanında istemiyordu ama adamı yatak odasına kilitlemek dışında ondan kurtulmanın bir yolu yoktu. Beth'in bu çözümden memnun olmayacağını biliyordu, bu yüzden Ian sessizce başını sallamakla yetindi.

Ackerley, yokuştan aşağı inip içki fabrikasının bulunduğu dik tepelerin arasındaki vadiye girerlerken Ian'ın uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Avlu, fiçilerin şişeleycilere ya da şehirlerdeki otel ve restoranların da aralarında bulunduğu alıcılara götürülmek üzere yüklendiği arabalar ve atlarla doluydu. Mackenzie maltı çok talep görüyordu.

Ackerley şaşkınlık içinde içki fabrikasına baktı. "Bu bir ev," dedi. "Tepenin tam kenarına inşa edilmiş."

İçki fabrikası, Malcolm Mackenzie'nin büyükbabası tarafından on sekizinci yüzyılın başlarında inşa edilen Kilmorgan'daki evden daha eskiydi. Evin yuvarlak taşları birkaç kat yükseliyordu ve cam pencereleri ve uzun

Bacalar etrafındaki kayalık tepelere karışıyor, yüz yüze gelene kadar burayı görmek zorlaşıyordu. Ian, Mackenzie ailesi viskilerini damıtıp satmayı yasal bir girişim haline getirecek kadar para ödmeden önce burayı özel tüketim vergisi memurlarından saklamak için bu şekilde planlandığını biliyordu.

Her gün içki fabrikasının her ayrıntısını fark eden Ian sadece "Evet" dedi ve içeriye doğru ilerledi.

Ackerley her şeyi görmek istiyordu. Ian, Ackerley'e etrafı gezdirmesi için gözetmenlerden birini görevlendirirken, Ian ve kâhya da yıkık fiçılar sorununu gözden geçirdi.

"Yeterince var mı?" Ian ona sordu. Siparişlerin tam sayısı ve kimin için oldukları aklından geçti.

Görevli omuz silkti. "Kesin bir şey söyleyemem. Aksilikleri atlatacaksınız efendim, ama bu kolay olmayacak. Kimin viskisini alıp kimin almayacağına karar vermeliyiz. Ya da hangi siparişlerin kesilmesi gerektiğine. Fiçılara yeni giren daha genç partiler var ama aceleye getirilemezler."

"Hayır," diye gürledi Ian sıkıntıyla.

Kâhyanın ona gösterdiğine göre, hırsızlar Mackenzie'lerin partilerinin büyük bir kısmının mahvolduğunu dünyaya duyurmak zorunda kaldıklarında kötü görünmelerine yetecek kadarını bozmuşlardı, ama onları işlerinden edecek kadarını değil. Ne tür bir hırsız bunu yapar?

"Evet, pekâlâ," dedi Ian. "Elinizden geldiğince siparişleri doldurun. Özel rezervin fiyatı artmak zorunda kalacak."

"Bazıları bundan hoşlanmayacak," dedi kâhya karanlık bir sesle.

"Ama ne olursa olsun ödeyecek olanlar da var," dedi Ian. "Onları sadakatleri için hediyelerle ya da ekstra yedek fiçılarla ödüllendireceğiz ve çekip gidenler kaybedecek." Hart'ın yapacağı da buydu, müşterilerin hayal kırıklığını avantaja çevirmek.

Ackerley içki odasına girdi ve Ian'ın son sözlerini duyabilecek kadar yakındı. "Çok kurnazca, lordum. Demek imbik bu?"

Her yöne uzanan pırıl pırıl bakır boru ve tüplere, damıtılarak daha saf hale getirilecek olan mayalanmış birayı tutan devasa fiçılara hayranlıkla baktı.

"En yenisi," diye yanıtladı Ian.

İyi eğitilmiş kâhya konuşmayı devraldı. "Orijinali 1745 kışında İngiliz ordusu tarafından havaya uçuruldu. Culloden Savaşı'ndan sağ kurtulan ve hakkındaki vatana ihanet suçlaması kaldırıldıktan sonra Kilmorgan Dükü olan Malcolm Mackenzie tarafından 1748 yılında yeniden inşa edilmiştir. Parçalar

Bu ilk imbikten geriye kalan tek parçalar son yüz elli yıl içinde değıştirilmiş ve her şey üzerine eklenmiştir. Ayaklanmayı takip eden birkaç yıl hariç, bu imbik 1600'lerin sonlarından beri en iyi İskoç viskisini üretmektedir."

Bu hikâyeyi sayılamayacak kadar çok dinlemiş olan Ian, onun yerine Ackerley'nin tepkisini izledi. Bir misyonerin ruhlarla ilgili herhangi bir şeyi sert bir şekilde onaylamamasını beklerdi ama Ackerley natürmortu ve etrafındaki odayı, tepeye doğru uzanan devasa bir tonoz odayı büyük bir ilgiyle inceledi.

Ian, kardeşleri kadar konuşmasa da, en az onlar kadar yaramaz bir çizgiye sahipti. Kızgın ama bu onu zayıf ya da daha da kötüsü *iyi* biri yapmazdı.

Ian, Ackerley'i keskin bir bakışla sabitledi ve kendini adamın oldukça zeki kahverengi gözlerine bakmaya zorladı.

"Benimle gel," dedi Ian. "Ve biraz dene."

Altıncı Bölüm

Ian iki bardağa birer ölçü daha viski doldururken Ackerley kuşkulu görünüyordu. Müşterilerin ve ayrıcalıklı turistlerin kâhya ya da Mackenzie'lerden biriyle (evde hangi kardeş varsa) buluşup malları tatmalarına izin verilen fiçı odasının dışındaki küçük salonda oturuyorlardı.

Ackerley özel rezervden bir kadeh içmiş ve mükemmel olduğunu ilan etmişti. Bir sonra ihtiyatlı bir şekilde durmaktan memnun görünüyordu, bu yüzden Ian *özel* özel rezervi getirdi.

"Kraliçe bunu içer," dedi Ian, sıvıyı dökerken, sıvı müzikal bir ses çıkarıyordu.

Ackerley kadehini kaldırdı, kehribar rengi sıvının ışığı nasıl yakaladığını inceledi, ağır kristalin fasetleri masaya sıcak parıltılar saçıyordu. "Kraliçenin kendisi, ha?"

Ian omuz silkti. "Hart daha çok misafirlere servis ettiğini söylüyor."

"Etkilemek istediği kişiler," dedi Ackerley. "Majesteleri ne yaparsa ben de onu yudumlamalıyım, değil mi?"

Ian, Ackerley'nin bir damlanın dilinin üzerinden akmasına izin vermesini dikkatle izledi. Bir an sessizce oturdu, sonra yüzü değişti. "Aman Tanrım, lordum. Bu ambrosia. Saf ambrosia."

Ian, Ackerley'nin bardağını doldurdu ve kendi bardağını kaldırdı. Bir yudum aldı, pürüzsüz sıvının dilinin üzerinde ve boğazında karıncalanmasına izin verdi.

Ackerley bir lokma daha aldı ve tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Ian'ın ona olan saygısı bir kademe daha arttı. Ackerley içkiyi yudumlamıyor ya da bu yaygaranın nedenini anlamadığını iddia etmiyordu. Ian'ın iyi yapılmış bir viskiye duyduğu takdiri paylaşıyor gibiydi.

Ian, Ackerley bardağını bitirene kadar sabırla bekledi, sonra biraz daha doldurdu.

Ackerley başını salladı. "Hayır, . Ruhlara alışık değilim." "Evde kalıyorsun, hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Ian. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

bugün sürünüzden herhangi biriyle karşılaştınız mı?"

"Sürüm mü? Hayır, tabii ki değil. Ben emekli oldum. Son sürüm hala Hindistan'da, yerime gelen kişi tarafından özenle bakılıyor."

"Çok iyi o zaman." Ian kendi bardağını doldurdu ve sürahiyi kaldırarak ikram etti.

Ackerley tereddüt etti, sonra kızardı. "Oh, neden olmasın? Sadece bir tat daha."

Viski Ian'ın utangaçlığını biraz azalttı. Hafif sarhoş olmak ona her zaman yardımcı olmuyordu, özellikle de kalabalıkla birlikteyken, ama bazen kendini daha az çekingen hissediyordu. Beth, bunun her zaman iyi bir şey olmadığı konusunda onu uyardı.

Ancak Ian, John Ackerley hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Bunu öğrenmenin en iyi yolu da adamın dilini çözmek ve kendisi hakkında bir şeyler anlatması için onu cesaretlendirmektir.

"Bir misyonerin viskiyi onaylayacağını hiç düşünmemiştim," dedi Ian. "İskoçlar içki içmezler. Hart spare kullanıyorlar."

Ackerley eğlenmiş görünüyordu. "C of E'deki bizler bu kadar tavizkar değiliz. Elbette aşırı içki korkunç bir şeydir. Arada sırada iyi bir şarabın ya da bunun gibi bir viskinin tadına bakmak, bir bardak cinle yaşamaktan çok farklıdır. Efendimiz İsa Mesih bile şarap içerdi. O günlerde çok fazla seçeneği olduğundan değil - onun için sudan çok daha iyi olduğunu hayal ediyorum. Gerçi onların da birası vardı. Bira çok eski bir içkidir."

Ian, Roma dönemindeki biranın ya da şarabın tarihi hakkında konuşmak istemedi.

"Beth seni gördüğüne çok sevindi," diye söze girdi.

"Evet, sevgili Beth. Dediğim gibi, durumunun çok daha iyiye gittiğini görmekten memnunum. Zavallı küçük şey." Ackerley bir yudum daha aldı. "Ona çok iyi bakmışsın."

"Evet." Ian adamın şöyle bir şey söylemesini bekledi: "*Artık onun iyi olduğunu gördüğüme göre yoluma devam edebilirim.*"

Ackerley kadehini boşalttı ve üzüntüyle boşluğunu inceledi. "Size bir şey itiraf etmeliyim Lord Ian. Bunca yolu gelme nedenim sadece eski bir dostumu, yani kardeşimin dul eşini ziyaret etmek değildi."

"Hayır mı?" Ian sürahiyi kaptı ve Ackerley'nin bardağını yeniden doldurdu. "Ne o zaman?"

Ackerley boğazını temizledi. Güçlendirici bir yudum aldı ve yüzü kızardı. "Buraya *sizi* görmek için geldim lordum. Elbette Beth'in de iyi olup olmadığını öğrenmek için ama bir süredir onun çok mutlu olduğunu biliyordum. Çok kibar biri ama mektuplarından anladığım kadarıyla size oldukça düşkün ve evliliğinden memnun. Bir din adamı insanları okumakta ustalaşır, bilirsiniz."

Ian adamın ilk cümlesine odaklandı. "Beni görmek için mi?"

"Gerçekten de öyle." Ackerley bir yudum daha alma isteğine direnir gibi ellerini masaya dayadı. "Dünyayı dolaştım. Emekli olmaya karar verip görevden ayrıldıktan sonra hemen eve dönmedim. Boş zamanlarımda özlemine çektiğim yerleri ziyaret ettim, Kıta'da dolaşırken arkadaşlarımla ve tanıdığım diğer din adamlarının yanında kaldım. Bir misyoner cebinde fazla parayla emekli olmaz, anlarsınız."

Ian sabırsızlığını dizginledi. Ackerley para için Ian'a dokunmaya mı çalışıyordu? Eğer Ackerley çekip giderse, Ian ona istediği her şeyi seve seve verirdi.

"Viyan'a'da biraz zaman geçirdim," diye devam etti Ackerley. "Büyüleyici ve güzel bir yer. Ve orada filozoflar ve doktorlar tarafından yapılan çalışmalar da aynı derecede büyüleyici."

Ian sandalyede arkasına yaslandı, içtiği viski onu ısıtmıştı. Buna cevap vermek için bir neden göremedi, bu yüzden sadece bekledi.

Ackerley, "Çeşitli delilikler üzerinde yapılan yeni çalışmalar hakkında çok şey öğrendim. Özellikle bir doktorla konuştum; insanlarla konuşmakta güçlük çeken, göz göze gelemeyen, doğrudan sorulara cevap vermeyen, lafı dolandıran, çok sıcak sudan hoşlanmayan, hayatındaki her şeyin kesin bir şekilde sıralanmasında ısrar eden ve benzeri bir hastası vardı. Doktor onunla kayda değer ilerlemeler kaydediyordu. Öğrenebildiğim her şeyi öğrendim. Hasta bana başkalarının sizi nasıl tarif ettiğini hatırlattı. Ve düşündüm ki, neden Beth'e gidip ona bu olası tedaviden bahsetmeyeyim?"

Ian hiçbir şey söylemedi. Bakışları Ackerley'nin arkasındaki taş duvara kaydı, kalp atışları hızlandı.

Ackerley devam etti, "İtiraf etmeliyim ki, diğer adam kadar deli görünmüyorsun. Sanırım dereceli olarak geliyor."

Ian ağzını açtı. Birkaç saniye hiçbir şey çıkmadı, sonra kelimeler sessizliğe karıştı. "Akıl hastanesinde beni tedavi etmeye çalıştılar. Bu bir işkenceydi. Ben bir çocuktum. Beni daha da kötüleştirdi."

Ian anılarını bastırmaya çalıştıysa da anılar üzerine döküldü. Her şeyi hatırlayabilmenin sorunu, kötü şeyleri dışarıda bırakamamaktı.

Öfkesini yatıştırmak için Ian'ı buz banyolarına sokuyorlar, şiddete başvurduğunda onu karanlık odalara kapatıyorlardı. Elektrik şokları en kötüsüydü, vücudunda beyaz sıcak acı patlamaları, sorunlu düşüncelerini silmek içindi.

Ian'ın eli viski bardağının etrafını kapladı, yüzler avucuna bastırana kadar. Ian iri bir adamdı, eli güçlüydü ama bardak ağır kurşun kristalden yapılmıştı ve kırılmıyordu.

Ackerley ona sempati dolu bir bakışla baktı. "Sevgili dostum, bu hiç de aynı türden bir şey değil. Neler yaşadığını duydum. Yirmi yıl önceki akıl hastaneleri tam anlamıyla ortaçağdan kalmaydı. Birçoğu bilimin ilk yıllarından kalma ve işe yaramadığı kanıtlanmış teknikleri kullanmakta ısrar ediyordu. İçinizde şeytanlar olduğunu iddia etmemelerine ve onları kovmaya çalışmamalarına şaşırdım. Uzun yıllar zihin sorunları üzerine çalıştım ve itiraf etmeliyim ki Beth'in sizinle evlendiğini öğrendiğimde daha da büyülendim. Size yardımcı olabileceğime inanıyorum lordum."

Yedinci Bölüm

Ona yardım et.

Ne yapmama yardım edeceksin? Normal olmama mı? Beth'e özür dilemek zorunda kalmayacağı, hayatını değiştirmeyeceği, utanmayacağı bir koca mı vereyim?

Ian, tımarhanenin anıları gerilerken ve gerçek hayatı ona geri gelirken kıpırdamadan oturdu. Dünyanın en ünlü İskoç viskisini üreten içki fabrikasında, karısının ölen kocasının erkek kardeşiyle karşı karşıyaydı.

"Beth sana benden bahsetti mi?" Ian sordu. Beth başkalarıyla Ian hakkında konuşmayı sevmezdi, *kimsenin* onun hakkında konuşmasından hoşlanmazdı. Ama belki de Ackerley'e karşı daha açık sözlü olmuştu.

"Hayır." Ackerley'in sesi sinirli çıkıyordu. "Başardığın olağanüstü şeyler dışında senin hakkında çok az şey söylüyor. Çok gurur duyuyor. Ama -ve umarım bu sizi gücendirmez- sizin, nasıl desem, benzersiz karakteriniz herkesçe biliniyor. Dergi makalelerine konu oluyor."

Ian bunu bilmiyordu. Ama sonra, tıp dergilerini incelemekten pek hoşlanmazdı. Ming kaseleri, viski damıtımı, matematik ve astronomi hakkında okur, oğluna ve kızlarına çocuk öyküleri anlatırdı. Ayrıca, kardeşlerinin her zaman buluyormuş gibi görüldüğü yatak oyunları hakkında ara sıra çıkan kitapları da gizlice okurdu. Ian bunları Beth ile uzun uzadıya tartışmaktan keyif alıyordu.

Şu anda Beth ile yatakta olabilirdi, ikisi *Kama Sutra*'nın daha yaratıcı pozisyonlarını keşfederken gülebilirlerdi. Uzun denemelerden sonra bazı pozisyonların başarılamayacağı sonucuna varmışlardı, ancak bunları denemek oldukça hoşlarına gitmişti.

Ian şu anda karısıyla eğlenmek yerine, Beth'in kayınbiraderini ağırılıyordu ve ona ciddiyetle bakarak, süregelen deliliği için bir tedavi öneriyordu.

Bu mümkün müydü? Tedavileri düşünmek akıl hastanesindeki korkunç yılları geri getirdi ve Ian'ın görüşünün kenarlarında karanlık titreşti. Bir gün tuhaflıklarından kurtulabileceğine dair azıcık umut, anıları daha da kötüleştirdi. Havanın ciğerlerini terk ettiğini, göğsünde ezici bir ağırlık hissetti.

Beth, hayatın bazı günler kötü kartlar dağıttığını söylemeyi severdi. Metaforik desteler için olasılıkları hesaplamak imkânsızdı ve Ian bunun adil olmadığını düşünüyordu.

Aniden ayağa kalktı. Ian'ın kayınbiraderini terk etmesi Beth'i mutlu etmeyecekti ama Ian'ın düşünceleri onu ele geçirmiş ve buralardaki ormanlara musallat olan hortlaklar gibi dans edip dönüyordu.

Oda bulanıklaşmaya başladı, taşlar, Ackerley'nin siyah ve gri giysileri ve endişeli kahverengi gözleri, duvarlardaki resimler, fıçı odasına bakan pencere, Ian'ın başı dönene kadar dönüyordu.

Kapının kendisine doğru geldiğini gördü ve ayaklarının onu dışarı itmesine izin vererek kapıya doğru yöneldi.

Arkasından Ackerley'nin seslendiğini, neyin yanlış olduğunu sorduğunu duydu ama Ian gitmişti, dünya renkli, titrek ışıklardan oluşan bir yerdi.

* * *

Müfettiş Fellows galerinin alt katında Beth Ackerley ile karşılaştığında, kocasının kendisine uzattığı kurşundan bahsetmemeye karar verdi.

Uzun zaman önce onunla ilk tanıştığı günü hatırladı. Bir düzenbazın ve saf bir beyefendinin kızı olan Beth, Paris'teki lüks bir evin oturma odasında karşısına dikilmiş ve Scotland Yard müfettişi olan ona, Ian Mackenzie'ye daha fazla zulmetmesine izin vermeyeceğini söyleme cesaretini göstermişti.

Fellows onu görmezden gelmişti ama kısa süre sonra hatalı bir karar verdiğini anladı. Ian'la kurduğu bağı ya da sevdiklerini koruma konusundaki azmini anlamamıştı.

Beth, çocuklarını ve Mackenzie soyunun geri kalanını şiddetle korumak için kullandığı o azme hâlâ sahipti.

Fellows şimdi Beth'e, "Ziyarete gelen bu adam," dedi. "Onun John Ackerley olduğundan emin misin?"

Beth ona şaşkın bir bakış attı. "Tabii ki. Neden olmasın ki?" "Üzerinde çalıştığım suçların sayısına şaşırsınız.

Uzun zamandır kayıp olan kardeşin hiç de öyle değildi. Güven hilecileri nasıl kılık değiştireceklerini, güveninizi nasıl kazanacaklarını iyi bilirler. Dikkatli olun."

Beth başını salladı. "John Ackerley ile düğünümde tanıştım ve bir yıl sonra Thomas vefat ettiğinde tekrar karşılaştım. John o kadar da değişmemiş. Daha gri, yüzü daha çizgili, hepsi bu."

"Hmm." Fellows ona inanıyordu ama içine işlemiş olan alaycılık bu fikri reddetmesine izin vermiyordu. "Belki de boşa kürek çekiyorum, ama bunun nedeni elimde çok az şey olması. Soygun gecesi ne gördünüz?"

"Çok fazla değil." Beth böyle olduğu için mutsuz görünüyordu. "Gürültünün ne olduğunu anlamak için merdivenlerden iniyordum ki, koridordan bir adam çıktı, Ian da arkasındaydı. Fazla ışık yoktu; adam Ian'dan daha ufak tefekti, koyu renk saçları vardı ve siyah bir pantolon ile siyah bir palto giymişti. Ian onu ön kapıya kadar kovaladı, adam kapıyı açtı ve koşarak dışarı çıktı. Fazla bir şey yok, biliyorum. Büyük Britanya'da bu tanıma uyan binlerce adam olduğundan eminim."

"bir şey gelmez." Fellows birçok tanıktan benzer belirsiz açıklamalar duymuş ve sonunda suçluyu bulmayı başarmıştı. Cesareti kırılmamıştı. "Bu bir başlangıç."

"Sanat eserini kurtarabileceğinizi düşünüyor musunuz?" Beth sordu. "Bazılarına paha biçilemez."

Fellows bu konuda o kadar iyimser değildi. Sanat hırsızlarının iki türü vardı. -Her zaman ne çaldıklarını bilmeyen, sadece değerli görüldüğünü düşünen fırsatçılar ve genellikle önceden ayarlanmış bir alıcı ile belirli bir parçayı veya koleksiyonu hedefleyenler. Fellows'un yapacağı en iyi şey karşı taraftaki alıcıyı bulmak ve ona Tanrı korkusu aşılamdı.

"Çok iyi bir deneme yapacağım," dedi Fellows. "Geldiğinde Hart'a sorarım ama onu mahvetmek isteyen düşmanları olup olmadığını biliyor musun? Onu soyarak, içki fabrikasını yok ederek? Başka bir şey olmasa bile kına yakmak için?"

Beth ona gülümsemesini gösterdi. "Hart Mackenzie'nin düşmanı olup olmadığını mı soruyorsun? Onlardan çok var, sevgili Lloyd. Bunu sen de biliyorsun. Bir zamanlar sen de onlardan biriydin."

Doğru. Fellows üvey kardeşinden büyük bir şiddetle nefret ediyordu ve İngiltere'de ve Kıta'da Hart'a karşı bu tür bir düşmanlık besleyen pek çok beyefendi tanıyordu. "Katılıyorum, en yakın ağacı sallayabilirim ve Hart'ın kellesini isteyen bir düzine adam düşer. Doğru kişiyi bulana kadar birçok ağacı çok sert sallayacağım. Ama onu bulacağım. Ya da onu."

"Bir kadının bunu yapabileceğine inanıyor musun?" Beth ilgilenererek sordu.

"Kadınların suç dehası olma yeteneklerini asla küçümsemiyorum," dedi Fellows kuru bir sesle. "Süslü diplomalara sahip erkekler, kadın beyninin erkek beynine dayanacak kapasiteye veya güce sahip olmadığı hakkında bir sürü saçmalıktan bahsederler."

ama bu tür erkekler aptaldır, hepsi. Kadınların en sinsi suçları düzenlediğini ve yanlarına kâr kaldığını gördüm."

"Sanırım haklısın." Beth'in gözleri parladı. "Kafa kafaya versek Mackenzie hanımlarının neler yapabileceğini bir düşünsenize. Suç dehası olacak kadar kötü olsaydık tabii."

Fellows bir ürpertiye bastırdı. Mackenzie hanımları isterlerse dünyayı ele geçirebilir ve kolektif bir demir el ile yönetebilirlerdi. Bir Mackenzie baldızı olan kendi karısını da bu grubun dışında tutmuyordu.

Daha fazlasını söyleyecekti ama John Ackerley'nin kendisi koşuşturarak galeriye girmeyi tercih etti.

Fellows onu klinik bir soğukkanlılıkla inceledi. Ackerley ufak tefek bir adam değildi, gerçi Mackenzie'lere göre uzun sayılmazdı, belki iki metreden beş santim uzundu. Yıllarını güçlü güneş ışığı altında geçirmiş birinin kösele dokusuna sahip cildi, griye çalan dağınık kahverengi saçları ve saçlarından daha fazla gri olan, sık kesilmiş bir sakalı vardı. Gözleri kahverengi, geniş ve endişeliydi.

"Yenge, kocan eve geldi mi? O burada mı?"

Arkadaşları uyandı ve Beth'in makul bir kadından Ian Mackenzie'nin intikam meleşine dönüşmesini izledi, ona zarar veren herkese karşı cennetin gazabını çevirecekti.

"Neden?" diye sordu keskin bir sesle. "Ne oldu? Ne yaptın ne yapacaksın?"

Ackerley gözlerini kırıştırdı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Onun içki fabrikasında konuşuyorduk,

Oldukça sakın bir şekilde ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Çok hızlıydı. Avluya ulaştığımda ortadan kaybolmuştu. Sorduğum kişiler bu yöne doğru gittiğini söylediler ama ben onu hiç görmedim ve hizmetçileriniz de içeri girmediğini iddia ediyor."

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" Beth'in bakışları sertti, kibarlığı gitmişti.

"Oh, şu ve bu. Seyahatlerim ... Ben sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum, sevgili Beth."

Adam yalan söylüyordu, Fellows biliyordu. Ackerley Ian'a her ne söylediye onu üzmüştü ve Ian da yalnız kalıp bunu düşünmek için gitmişti. Fellows böyle olması gerektiğini biliyordu ve Beth de bunu biliyordu.

Ackerley'e dar bir bakış attı. "Onu arayacağım," diye açıkladı. "Lloyd, yardım eder misin? John, odana çekilersen

Hizmetçi size çay getirecek. Yolculuğunuzdan sonra biraz yiyecek almalısınız."

"Onu bulmanıza yardım edeceğim elbette," dedi Ackerley. Yüzü kızarmış, kelimeleri bulanıklaşmıştı, bu da Fellows'a içki fabrikasında tam olarak ne yaptığını anlatıyordu. Viskinin gevşettiği bazı açıklamalar Ian'ı onu gönderecek kadar huzursuz etmişti.

Fellows sert bir sesle, "Burada kalsanız iyi olur," dedi. "Evi ve araziyi sizden çok daha iyi biliyoruz. *İkiniz* için de arama yapmak zorunda kalmak istemeyiz."

Ackerley başka bir argüman bulacakmış gibi dudaklarını büzdü, sonra sustu.

Ian'ın cebine attığı merminin ağırlığını hisseden Fellows tedirginliğini gizlemeye çalıştıysa da bastıramadı. Hart'ın dışarıda, binlerce gine değerinde sanat eserini çalacak kadar cesur, ormanda kardeşine ateş edecek kadar gözü kara bir düşmanı vardı. Ian şaşkınlıklarından birine kapılıp kaçabilirdi ya da bunu kimin yaptığına dair bir fikir edinip onunla yüzleşmek için dışarı çıkabilirdi.

Her iki şekilde de, Ian bulunmalı.

Ackerley en azından geride kalması için ikna edilmesine izin verdi. Fellows aramasına yardım etmeleri için uşaklardan ve bahçıvanlardan oluşan bir birlik çağırdı. Yanındaki Beth'le birlikte -ki Beth kesinlikle *vazgeçmeyecekti*- Fellows bahçe kapısından evi terk etti ve aramaya başladı.

* * *

Ian, Kilmorgan Kalesi'nin kalıntılarıyla çevrili tepenin zirvesine çıkana kadar içine düştüğü yarı şaşkınlıktan kurtulamadı.

Bir zamanlar Malcolm Mackenzie ve babası bir ordu tarafından buradan sürülmüştü. Malcolm yılmadan geri dönmüş, bir kez değil birçok kez bu topraklara tutunmuş ve onu kendi toprağı haline getirmişti.

Ian da aynı inatçılığa sahipti, ya da öyle düşünmek istiyordu. O buranın bir parçasıydı. Dünya ona ne yaparsa yapsın, Ian bu tepenin zirvesine çıkıp toprağı gömülebilir, yüzyılların ağırlığı sıkıntılarını önemsiz hale getirebilirdi.

Eylül öğleden sonrası sıcaktı. Ian eski taşların arasına uzanmış, otların ve toprağın sıcaklığını içine çekiyordu. altında rahatsız edici bir yumru oluştuyordu ve etrafında böcekler ama

Ian rahatsız olmadı. Bir solucanın bir delikten çıkışını, toprakta ilerleyişini ve kendini başka bir deliğe sokuşunu izledi.

Ian'ın hayal kırıklıkları, sessizliğin etkisiyle hafifledi. Neden üzgün olduğunu unutmaya başlamıştı ama ayağa kalkıp tepeden aşağı indiğinde nedenlerin geri geleceğini biliyordu. Sorunlarıyla tekrar yüzleşene kadar bir süre burada kalmak daha iyiydi.

Geçmişin karanlığı duyularına dokundu. Korku ve öfke, Ian'ı hayatı boyunca kovalamış olan iki duygu, onu yeniden ele geçirmek istiyordu.

Diğer tüm duyguları yok etmişlerdi. Kanaatkârlık, umut ve en önemlisi sevgi, sürekli yoldaşları olan korku ve öfke miazmasını delip geçememişti. Ta ki Beth'e kadar.

Beth'i düşünmek onu daha da rahatlattı. Çok tatlı bir gülümsemesi vardı. Ian onu çileden çıkaracak kadar sinirlendirdiğinde bile, gülümsemesi gözlerini ısıtmak için bekliyordu.

Beth'in gözleri derin bir Highland deresi gibi maviydi. Ian onun gözlerine ilk kez aşık olmuştu, operadaki locada onu izlediğini gördüğünde, ona baktığında ilgi ve masumiyetten başka bir şey görememişti. Ian hissettiği şeyin aşk olduğunu fark etmemişti -ona olan hayranlığını başka bir takıntısına bağlamıştı- ama zaman daha derin bir duygunun iş başında olduğunu kanıtlamıştı.

Beth onu bulduğunda, Ian sürekli bir umutsuzluk çukurunda yaşıyordu. Hayatta kalmayı öğrenmişti ama zihninin duvarları onu içine kapatmış, hapsedmişti. Yarım bir hayat yaşamış, dünyada yürüyebilmiş ama dünyayla kendisi arasında duvarlar örmüştü.

Beth ona o güzel gülümsemesini vermiş, elini uzatmış ve içinde bulunduğu karanlıktan aydınlığa çıkmasına yardım etmişti.

Ian bunun karşılığını ona asla ödeyemezdi. Onu sadece tüm gücüyle sevebilir, onun için elinden gelenin en iyisini yapmak isteyebilirdi. Olabilir miydi?

Ackerley'nin konuşması Ian'ı kayıtsızlığından kurtarmıştı. Beth'ten önce Ian uzun süre mutluluktan mahrum kalmıştı ve mutluluğu bulduğunda da içine dalmış, debelenmiş ve bir daha çıkmak istememişti.

Beth, oğlu ve kızları ve evdeki yaşamıyla ilgili rahatlatıcı bir rutine başlamıştı. Çocuklarla kahvaltı etmek, küçükler ders yaparken ve Beth mektup yazarken işleriyle ilgilenmek, Beth'le öğle yemeği yemek, Jamie ve kızları uzun gezintilere çıkarmak ya da Highlands'deki evlerindeyken Jamie'yi balık tutmaya götürmek, Londra'dayken turistik yerleri görmek.

Akşamları çocuklar yemek yerken Ian ve Beth çocuk odasında oturuyor, sonra Beth ve Ian akşam yemeğini birlikte, özel olarak yiyorlardı. Londra'dayken bir oyuna, operaya ya da Beth'in Ian'ı götürmek zorunda hissettiği birkaç balo ya da suareden birine katılabilirlerdi. Ya da gecenin geri kalanını evde geçirirlerdi ki Ian en çok bunu severdi. Kardeşleri ve aileleri ziyarete gelebilir, McBride'lardan biri eşleri ve çocuklarıyla ya da Fellows, Louisa ve oğullarıyla gelebilirdi.

En güzeli de Ian ve Beth'in yalnız kaldıkları, konuştukları ya da sessizce oturup birbirlerinin arkadaşlığından keyif aldıkları akşamlardı.

Ve sonra yatağa ... Ian hayal gücünün Beth'in kollarının onu sardığı, dudaklarının sıcak olduğu, saçlarının ona dolandığı ve onun içine, ait olduğu yere kaydığı ana kaymasına izin verdi.

Yeni hayatında tüm duyularını şımartmıştı. Ian hiçbir şeyin değişmesini istemedi, değişmesi için bir neden görmedi.

Ama ya Ackerley haklıysa? Ya Ian deliliğini görmezden gelmesine yardımcı olduğu için rahatlığa gömüldüyse? Onunla yüzleşmek ve onu yenmek yerine, belki de Beth'in kendisini şımartmasına izin vererek onu bir kenara saklamıştı. Soygunculara karşı hiçbir işe yaramamıştı, değil mi? Ayrıca Ian geldiğinde Ackerley'e bakmış ve adamı bir kuyuya atmak istemişti. Beth' ve yeni hayatının elinden alınabileceğine dair duyduğu derin korku, karanlığı geri getirmekle tehdit ederek varlığını sürdürüyordu.

Ian, belki de Ackerley'nin ona yardım *edebileceği* gerçeğini bir kenara itmiyordu. Ya bu adam Ian'ı deliliğinin son kutusundan kurtaracak anahtarı elinde tutuyorsa? Kendini karısı ve çocuklarıyla dünyadan soyutlamayı tercih eden biri yerine onu bütün bir adam haline getirebilir miydi? Beth dışarı çıkmayı seviyordu -Ian bunu biliyordu- ama onun utangaçlığına boyun eğiyor ve çoğu gece onunla evde kalıyordu.

Ya Ian ona her yerde cesurca eşlik edebilecek, ilk karşılaşmada başkalarının gözlerinin içine bakabilecek ve tıpkı erkek kardeşlerinin yaptığı gibi blöf yaparak onları içtenlikle selamlayabilecek bir erkek verebilirse?

Ackerley'nin söyleyeceklerini dinlemeye değer miydi?

Aynı zamanda, Ackerley'nin tedavisinin nelere yol açabileceği Ian'ın aklını kurcalıyordu. Akıl hastanesindeki doktorlar derisini kemiklerinden ayırmışlardı.

-Zihni üzerinde yaptıkları deneyler böyle hissettiriyordu. Onu her şarlatan tedaviyi, akıllarına gelen her zorlama fikri test etmek için kullanmışlardı, çoğu zaman seyircilerin önünde ve kimse onları durdurmamıştı. Ian'ı sergilemişler, meslektaşlarına onun ne kadar kıvrak bir zekaya sahip olduğunu göstermişler, sonra da

onu bunun için cezalandırdı. Hart bilseydi böyle şeyleri durdururdu ama Ian'ın dış dünyayla iletişimi izlenmiş, mektupları bastırılmıştı. Sonunda Ian konuşma yeteneğini bile kaybetmişti.

Ian ikilemleri sevmezdi. Olayların yalın ve basit gerçeklerle ortaya konmasını tercih ederdi - bir seçenek doğru, diğeri yanlış. Belirsizlik onu tereddüde düşürür, tereddüt de huzursuz ederdi.

Matematik ve geometride belirsizlik yoktu. A kare artı B kare eşittir C kare, her zaman. Fibonacci dizisi asla değişmezdi - her sayı kendisinden önceki iki sayının toplamıydı.

". . . yirmi bir," diye mırıldanmaya başladı Ian. "Otuz dört, elli beş, seksen dokuz, yüz kırk dört ..."

Sözleri eski kalenin taşları üzerinde boş bir şekilde yankılandı. Sesin büyük bir kısmı esintiye kapılmıştı ama rüzgâr da yankılanıyordu.

Neyin yankısı? Ian sesinin daha da yükselmesine izin verdi. "İki yüz otuz üç, üç yüz yetmiş yedi, altı yüz on ..."

Sayılar ona geri döndü, taşlar onları yansıttı. Ian başını kaldırdığında yankılanma kesildi. Ancak düz yattığında tekrar .

Ian ellerini yattığı çimenlerin üzerinde gezdirdi. Hareket etti. Tek tek bıçaklar değil, taşın üzerindeki püsküllü otların bir bölümü kaymış.

Ian onu çekiştirdi. Bütün bir çim parçasını yukarı kaldırırken toprak ve kayalar parçalandı. Bir asırdır bozulmadan duran bir toprak için olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde çıktı.

Kasıtlı olarak yerleştirildiği belli olan çim levha Ian'ın altından çıktı ve büyük, dikdörtgen bir delik ortaya çıktı.

Ne yazık ki Ian'ın gövdesinin büyük kısmı deliğin tam üzerindeydi. Ian'ın vücudu öne doğru katlandı ve aniden ve sessizce mürekkep gibi karanlığa doğru kaydı.

Sekizinci Bölüm

"*Ian*?" Beth'in bağırmaktan boğazı düğümlenmişti, tüm korkuları canlanırken nefesi daha hızlı çıkıyordu. "Ian, neredesin?"

Fellows'un arama ekibi Kilmorgan'ın her tarafını dolaşmıştı; evi, araziye, içki fabrikasını ve çevresini, kalenin bulunduğu tepeyi ve harabeleri. Onlar ararken gece çökmüştü ve fenerler karanlığın içinde küçük ışık noktaları halinde sallanıyordu.

Ian çok uzun zamandır böyle ortadan kaybolmamıştı. Evliliklerinin ilk altın günlerinden sonra bazen uzun yürüyüşlere çıkar, Highlands'de kaybolur ve hazır olduğunda geri dönerdi. Ian ve Beth rahat evlerine yerleştikten sonraki ilk tartışmaları, Ian'ın tek kelime etmeden çekip gitmesiyle ilgili olmuştu.

Beth onun neden gittiğini anlamıştı - hâlâ hayatla ve onun tüm belirsizlikleriyle başa çıkmayı öğreniyordu. Sonunda ona, gezintiye çıkmaya karar verdiğinde en azından bir not bırakması gerektiğini aşlamıştı ve o da bunun neden önemli olduğunu anlamaya başlamıştı.

Mantığına göre *Ian* kendisi için endişelenmiyordu, o halde Beth neden endişelensin ki? Bugüne kadar Beth, Ian'ın kendisine bir şey olması halinde ne kadar yıkılacağına inandığından emin değildi. Ama ona ne zaman ve nereye gideceğini söylemenin kendisini daha iyi hissetmesini sağladığını kabul etmişti ve bunu onun için yapmaktan mutluluk duyuyordu. Bazen onu elinden tutup kendisiyle birlikte götürüyordu.

Çocuklar geldikten ve özellikle Megan doğduktan sonra, Ian yalnız gezintilerine son vermişti. Uzun yürüyüşlerden zevk almaya devam ediyordu ama çocuklardan birini ya da hepsini yanına almayı seviyordu. Mutlak yalnızlığa ihtiyaç duyduğu zamanlar sona ermişti.

Peki bu sefer gitmesine neden olan şey neydi? Ya da Ian hiç gitmiş miydi? Dışarıda Kilmorgan'ı soymaya, Hart'ın gazabına uğramaya hazır adamlar vardı. Akli başında hiç kimse bunu yapmazdı, yani her kimse tehlikeli olmalıydı.

Sonuç olarak Ian, John'la buluşmanın gerginliğini üzerinden atmak için kısa bir gezintiye çıkmaya karar vermiş ve bir tehlike atlatmıştı.

Gece derinleştikçe Beth'in korkuları da artıyordu. Yerel polis çavuşu ve polis memuru Kilmorgan'dan ve civardaki köylerden ve çiftliklerden aramaya katılmaları için adam toplamıştı. Ama şu ana kadar bir şey çıkmadı.

"Ian!" Beth umutsuzca bağırdı. Şato kalıntılarına giden tepeyi yarlamıştı ve ısırın rüzgârda titriyordu. "Lütfen cevap ver!"

Arkadaşları yukarıdan patikadan aşağı indi. "Şimdi içeri girsene iyi olur, Beth. İnan bana, aramaya devam edeceğim. Karanlıkta düşüp kendine zarar vermenin ona bir faydası olmaz."

Beth, Fellows'un dengeleyici elini bırakarak sarsıldı. "Yıllardır bu tepeye tırmanıp iniyorum. Neden şimdi düşeyim ki?"

"Geceleri mi?" Fellows ona sert bir bakış attı. "Sen üzgünken, düşüncelerin kocanın iyiliğine odaklanmışken mi? Ian'ı bulduğumda, karanlıkta tırmanırken bacağını kırmana neden izin verdiğimi açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. İnan bana, onunla bu konuşmayı yapmak istemiyorum."

Beth'in küçük bir parçası Fellows'un haklı olduğunu biliyordu. Kendisine zarar gelmesine izin vermek hiçbir işe yaramayacaktı.

Aynı zamanda, pratik kaygılar Beth'in en son düşündüğü şeylerdi. Kocası kaybolmuştu, belki de yaralanmıştı, belki de evi soymaya gelen serseriler tarafından. Kocası bulunana ve tuttuğu nefesi bırakana kadar dinlenemez, oturamaz, hatta düşünemezdi bile.

Fellows ona karar vermesi için zaman tanımadı. Bir sonraki köyden gelen polis memuruna, "Simons, Leydi Ian'a eve kadar eşlik et," dedi. Genç adam Yorkshire'lı bir İngilizdi ve İskoçya'nın vahşi doğasında devriye gezmek için gönderilmişti. Ona göre, Scotland Yard'ın bir başmüfettişi, kayınbiraderi bir düğ de olsa, İskoç bir soylu kadından daha üstündü.

"Evet, efendim," dedi polis memuru. "Hanımefendi?"

Beth, Fellows'un gerekirse kendisine tepeden aşağıya kadar eşlik edecek yarım düzine adam bulabileceğini biliyordu. İçini çekti ve kabul etti.

Tepenin dibine ulaştığında araba yolundaki ışıkları gördü, atların toynaklarının ve araba tekerleklerinin çakıllar üzerindeki takırtısını duydu. Beth hızını artırdı, çimenlikten arabanın yoluna vardığında koşuyordu, polis memuru da arkasında nefes nefese kalmıştı.

Arabanın üzerinde Kilmorgan dükünün arması vardı; defne yapraklarıyla çevrili bir geyik başı. Bir uşak arabanın arkasından indi ve kapısını açmak için acele etti. Beth, Eleanor'un sesini daha Hart'ın cüssesi aşağı inmeden duydu.

Hart onun yere düşmesine yardım ederken Eleanor, "Korkunç derecede yanlış bir şeyler olduğunu biliyorum," diyordu. "Bütün bir köy gecenin bir yarısı ortadan kaybolmaz, özellikle de *senin* geldiğini biliyorlarsa Hart. Seni karşılamak için sıraya girerler. Kimse yok, hiçbir şey yok ve arabacınız çıldırtıcı derecede belirsiz davranıyor." Eleanor arabacıya uyarıcı bir bakış atmak için durakladı. Adam fark etmemiş gibi davranarak tünediği yerde kaldı. "Ah, işte Beth bizi aydınlatacak. Beth. ? Ne oldu hayatım? Ne oldu?"

Beth koşmayı bıraktı, kollarını karnında kavuşturdu. "Ian kayıp. Gerçekten kayıp. Onu hiçbir yerde bulamıyoruz. Ne burada, ne evimizde, ne balık tuttuğu yerde, ne de başka bir yerde. . ."

Eleanor Beth'i sallanırken yakaladı. Beth'in gözleri yaşlarla doldu, korku boğazını sıktı. Geceye karşı Ian'ın cüssesini görene kadar koşmaya devam etmek istedi. Onun güçlü kollarını etrafında hissetmek, her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdiğini duymak istiyordu.

Hart şey söylemedi. Bakışları Beth'in üzerinde sabitlenmiş, tamamen hareketsiz kalmıştı.

Beth her zaman Hart'ın bakışlarına karşı koyabilmiş, onun gözlerinin içine bakabilmiş ve bu zorlu adamın kendisini korkutmasına izin vermemişti. Bu gece, bu kararlılık onu terk etti. Ian, Hart için özeldi. Ian, Hart'ın ne pahasına olursa olsun koruduğu, savunmasız küçük kardeşiydi. Ian Beth'le ilk tanıştığında, Hart onu Beth'e karşı korumaya çalışmıştı.

Ve şimdi gidip onu kaybetmişti.

"Özür dilerim," dedi Beth, gözyaşları onu boğuyordu. "Kayınbiraderimi buraya davet ettim, Ian'ı üzdü - Ian'ın geçmişimden gelen birine hazır olmadığını bilmeliydim."

"Yüce ." Eleanor Beth'i doğru çekti. "Ian'ın kayıp olması *senin* hatan. Ona bunu söyle Hart, orada bir monolit gibi durmak yerine."

"Bu benim hatam," dedi Beth kederle. "Onunla kalmalı, yalnız kalmalarına izin vermemeliydim."

"Tamamen saçmalık." Eleanor'un sertliği Beth'in umutsuzluğa doğru inişini kesti. "Sinirlerini yatıştırmak için bir damla bir şeye ihtiyacın var. Hart Ian'ı bulacak ve her şey yoluna girecek. Devam et Hart. Burayı herkesten daha iyi biliyorsun."

"Ian'dan daha iyi değil." Hart avuçlarının içinde sıkıdığı eldivenli parmaklarını açtı. "Beth, sakın ol ve bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Beth bir nefes daha çekti ama Hart'ın sert emri ihtiyacı olan şeydi. Soygun hikâyesini ve John Ackerley'nin gelişini anlattı,

Fellows'un endişeleri ve Ian'ın maviliğe doğru yürümesi.

Beth, "Bu onun için çok fazla olmuş olmalı," dedi. "John'un şöyle dediğini biliyorum ama lanet olası adam bana ne olduğunu söylemiyor."

Eleanor Beth'in omzunu ovuşturdu. "İşte ruh bu. Hart ava katılacak, sen ve ben de Bay Ackerley'i sorgulayacağız. Sanırım tüm adamlar koşuştururken kaybolmasın diye onu içeride tuttunuz?"

Beth sadece başını sallayabildi. Hart uzandı ve elini Beth'in omzuna koydu. Güven verici bir eldi bu, son on yılın azaltamadığı çelik gibi bir güce sahipti.

"Kimse Ian'a senden daha iyi bakamaz, Beth," dedi Hart, sesi sessiz bir gürültüydü. "Ama Ian kendi başına bir adam. Eğer bir şey yapmayı aklına koyarsa, hiçbirimiz onu durduramayız, sen bile. Ben onu bulurum. Ian defalarca beni her zaman bulabileceğini söyledi ama bunun tersi de doğru. Ben onu her zaman bulabilirim." Hart'ın parmakları Beth'i bırakmadan önce sıkıştı. "Eleanor'la git. Onu eve getirene kadar durmayacağım."

Beth'in gözyaşları yanaklarını yakıyordu ama bunlar rahatlama gözyaşlarıydı. Hiç kimse Hart kadar kararlı değildi - Ian hariç tabii. Ian yaralı da olsa, iyi de olsa Hart onu bulacaktı.

Beth, Ian'ın incindiğini ya da ondan sonsuza dek uzaklaştığını düşünmemeye çalıştı. Ama Beth ıslahevlerinde büyümüş, dünyanın dehşetini çok küçük yaşta görmüştü. Kötü şeyler oluyordu ve oldukça sık oluyordu. Bununla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Eleanor'un kolu Beth'in etrafında sıkılaştı ve Beth yengesinin sıcaklığına gömüldü. Hart başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve karanlığa doğru yürüdü.

* * *

Çok fazla karanlık vardı. Ian sert bir şeyin üzerine uzanmış, gözlerini kırpıştırarak görmeye çalışıyordu. Baş ve vücudu ağrıyordu, ağzı kurumuştı, gözleri kum gibiydi. Nerede olduğu ya da nerede bulunduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Burası Kilmorgan Kalesi'ndeki ya da Beth'le huzur içinde yaşadığı evindeki bir oda değildi.

Panik Ian'ın üzerine çöktü ve onu eski günlere götürdü; sözde doktorlar buz gibi suyla onu delilikten uzaklaştırmaya çalışırken tuğla zeminde titreyerek ve ıslanarak yattığı günlere. Ya da çılglık çılgınlığa bağırmaya başladığında, onu penceresiz, ışıksız ve küçük bir odaya kapatırlardı. Hem onu sakinleştirmek hem kimseye zarar vermediğinden emin olmak için

iddia etti. Ondan korkmuşlar, paniklemiş ve yalnız bir genç adamla ne yapacaklarını bilememişlerdi.

Korku dalgaları, Ian'ı hiçbir şeyin anlam ifade etmediği ve kimsenin onu anlamadığı o öfke ve dehşet haline geri götürmeye çalışarak vurmaya devam etti.

Yumruklarını kırık dökük zemine vurma ve sesi kısılana kadar çığlık atma ihtiyacı içinde kabardı. Yapacaktı, delirecekti, bu karanlık yerde kilitli kalacaktı, unutulacaktı ve yalnız kalacaktı.

" ...Altı yüz on, dokuz yüz sekiz yedi ..." Sayıların netliği, sonsuz mükemmellikte var olan denklem sisi delmeye başladı. O Ian Mackenzie'ydi, Beth'in kocası ve Jamie, Belle ve Megan'ın babası. İçlerinde delilik olmayan ve üçü de farklı şekillerde zeki çocuklar. Bir erkeği gururlandıracak çocuklar.

Ian uzun bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Daniel'in karısı Violet ona nefes alış verişini yavaşlatmayı öğretmişti, bu sayede düşünceleri sakinleşiyordu. Bunu bir sanatçı olarak, seyircilerin karşısına çıkmadan önce kendini sakinleştirmenin bir yolu olarak öğrenmişti. Ian kıpırdamadan yattı ve göğsünün inip kalkmasına odaklandı. Hava rutubetliydi ama ağır değildi, biraz da hareket vardı. Bu da buranın kapalı, havasız bir mezar olmadığı anlamına geliyordu. Bir çıkış yolu vardı.

Ian dikkatle önündeki ve etrafındaki zemini yokladı. Elleri taşlara dokundu ama doğal taşlar olmaları gerekmiyordu. Bazıları tuğlaların pürüzlü, düz hissine sahipti ve onlara bastığında ufalanıyorlardı. Diğerleri pürüzlü ve sertti, granitin pürüzsüz hissine sahipti.

Mantıklı düşünceler aklına geldi. Ian tepede yatıyordu, John Ackerley'nin ona verdiği vahiylerden dolayı mutsuzdu ve düşmüştü. Başını çarpmış ve bilincini kaybetmiş olmalıydı, bir süre sonra bu şaşkın halde uyanmıştı.

O halde hiçbir sorunu yoktu. Ian bir anını şükrederek geçirdi, bu duygunun onu ısıtmasına izin verdi. Çıldırmasıydı. Sadece bir kaza geçirmişti.

Tepenin üstünden aşağıya doğru bir çukura düşmüştü... nereye? Eski kalenin mahzenleri olduğunu biliyordu, hâlâ ulaşılabilenleri keşfetmişti.

Ancak mahzenler harabelerin başka bir bölgesine açılıyordu. Hart, şimdi Kilmorgan'da oynayan çok sayıda çocuğun içine düşmemesi için üstlerine kapılar takılmasını emretmişti. Ian bu kapıların yakınında bile değildi.

Belki de mahzenlerin uzun süredir duvarla çevrili başka bir bölümündeydi. Bu durumda, çukuru onlara kadar kim kazmıştı? Varlıklarını gizlemek için yukarıdaki açıklıkların üzerine toprak ve çimen karelerini kim sabitlemişti?

Ian'ın korkuları bulmacanın onu ele geçirmesiyle azaldı. Bunu kim ve neden yapmıştı? Ve o tam olarak neredeydi?

Ian'ın nasıl çıkacağı onu o kadar endişelendirmiyordu. Duvara tırmanmak zorunda kalsa bile bir yolunu bulacaktı. Ayrıca, onu arayanlar -Beth ve Fellows'u tanısaydı, tepenin üstündeki deliği görür ve keşfederlerdi.

Ian kendini oturma pozisyonuna önce duvarı ve zemini dikkatle inceledi. Başı tavana çarpmıyordu ve ne kadar yükseğe çıkarsa çıksın üzerinde sadece boşluk hissediyordu. Gerçekten de derin bir çukurda olduğu sonucuna vardı. Burası biraz sıcaktı, onu üşütecek serin bir esinti yoktu. Öğleden sonra güneşi ılık olsa da rüzgâr ılık değildi - Kilmorgan'da hiç öyle olmamıştı.

Bir ışık işe yarayabilirdi. Ian'ın kemerindeki deri sporran, her türlü pratik şeyi taşıyordu. Hangi eşyalar olduğunu tam olarak biliyordu ve elini hiç şaşmadan bir kutu kibritin üzerine koydu.

Ian kutuyu açıp bir kükürt kibriti çıkarırken ve kaya duvara vururken parmakları sabitti.

Işık parladı ve gözlerinin neden oldu. Küçük alev ağır karanlığı pek delemiyordu ama yine de rahatlatıcıydı.

Kibritin ışığında Ian tuğla ve doğal kaya konusunda haklı olduğunu gördü. Bu, tepenin kayasından oyulmuş ve çökmeye karşı desteklenmiş bir mahzen ya da tüneldi.

İlginç. Belki de eski Mackenzie'ler kaleden çıkmak için bir arka yola ya da kuşatıldıklarında erzak getirmek için bir yola ihtiyaç duyduklarını anlamışlardı. Ian'ın ataları ulusal bir eğlence olan kaçakçılığa katılmıştı ve tüneller hem kaçak malları saklamak hem de onları aramaya gelen vergi memurlarından gizlemek için iyi bir yer olabilirdi.

Kibrit yanmış. Ian kıvılcımı bir kayanın üzerinde söndürdü. Tünel boyunca biraz süründü, keskin taşlar onu kesiyordu, sonra başka bir kibrit çıkardı ve yaktı.

Ian'ın sahip olmadığı tek korku yeraltı korkusuydu. Karanlık onu mutlak bir dehşete sürüklerken, mağaraları ve tünelleri keşfetmek onda merak duygusunu, bir şeyler öğrenme ve anlama ihtiyacını uyandırıyor. Hart ve Ian kendilerini mağarada kapana kısırdıklarında

Yıllar önce Londra'nın yeraltı nehirlerini ve kanalizasyonlarını keşfeden Ian, her tünelin tam planını biliyordu. Bunun Hart'ı kızdırdığını hatırlıyordu. Hart'ı orada kaybetmek onu yıllarca rahatsız etmişti.

Bu kez Ian sadece kendini kaybetmişti ama bu onu endişelendirmiyordu. Bir çıkış yolu bulacaktı. Her zaman bulmuştur.

Ian kibritini salladığında, ışık neredeyse aynı parlaklıkta parlayan bir şeyin ışıltısına takıldı. Ian'ın merakı onu ele geçirip diğer tüm duyguların önüne geçerken paniğin sonuncusu da kaçtı.

Dikkatlice parıltıya doğru süründü. Bir hayvanın gözleri değildi - karanlıkta hayvan gözleri farklıydı, canlıydı, farkındaydı. Bu parıltı durağandı, hareketsizdi, cansızdı.

Ian'ın kibriti söndü. Son alev elini yaktı ve kibriti düşürmeden önce Galce bir küfür savurmasına neden oldu. Sonra kibriti buldu ve gerçekten söndüğünden emin olmak için kayaya vurdu. Ateş onun için dikkatsiz olunacak bir şey değildi.

Bir sonraki kibrit karanlığın içinde çiçek açtı. Işığı altın bir şeyin üzerine düştü. Som altın değildi, Ian fark etti, kalbi daha hızlı atıyordu. Yıldız. Mac Mackenzie tarafından yapılmış bir resmin çerçevesi üzerindeydi ve çerçeveleri ya kırık ya da tamamen kayıp olan diğer resimlerin üzerinde karmakarışık bir yığın halinde duruyordu.

Ian'ın kibriti sönmeden önce, kucağında tombul bir bebek olan ve Raphael adlı ressamın açık bir şekilde canlı renkleriyle boyanmış bir Madonna'nın oval yüzüne takıldı.

Dokuzuncu Bölüm

Fellows birkaç saat süren aramadan sonra adamlarını raporlarını aldı. Hiçbir şey yok.

Gün ışığında bir iz bulabileceğini biliyordu -ayak izleri, kırık dallar, Mackenzie ekosesinde bir kumaş parçası. Elbette, üç köyün ve aradaki çiftliklerin erkekleri her tarafa üşüştüğü için, Ian'ın geçişine dair her türlü kanıt muhtemelen yok edilmişti.

Fellows onu kaybedemezdi. Sadece Beth onu sonsuza dek suçlamakla kalmayacaktı, Hart şimdi buradaydı ve sevgili küçük kardeşine bir zarar gelirse dünyayı cezalandıracak bir adamdı.

Ayrıca, Fellows Ian'ı sevmeye başlamıştı. Bir zamanlar Ian'ın çılgın bir katil olduğuna ikna olmuştu ama Mackenzie ailesine karşı önyargısının kararını etkilediğini itiraf etmişti.

Kahretsin, kararını opak bir boyayla lekelemişti. Ian'ın peşine düşen Fellows, Mackenzie'lerin geri kalanı kadar deli olduğunu kanıtlamıştı.

Ian'ın beynini, şimşek hızındaki düşüncelerini gizleyen sessizliğini takdir etmeye başlamıştı. Ian, çoğu gözlemcinin gözlerini bulandıran duygulardan ve önyargılardan etkilenmeden bir sorunun kalbini görebilme yeteneğine sahipti.

, Ian bu yeteneğe, kafası karışmadığı zamanlarda sahipti. Sonra berraklığı silindi, keskin mantığı yok edildi.

Ian bugün zihninde kopan fırtınalardan birine kapılmış ve belki de daha önce ona ateş eden kişiye doğru koşmuş olmalıydı.

Fellows, adamlardan hiçbirinin Ian'ın cesedinin üzerinde tökezlememiş olması gerçeğiyle kendini teselli etti. Ian'a böyle bir zarar gelseydi, eminim bunu yaparlardı.

Tabii becerikli katil onu nehre atmadıysa.

Hepsine lanet olsun. Fellows adamlarıyla yüzleşti ve rapor istedi. Kimse Ian'dan bir iz bulamamıştı.

"Sabaha kadar beklememiz gerekiyor." Sözler Fellows'tan isteksizce geldi. Ne olursa olsun arama yapmak istiyordu, ama bunun

Ian'ı bulmak ışıktaki daha iyi olacaktı. "O zaman tepeler boyunca bir çizgi çizeriz, taş üstünde taş bırakmayız. Anladınız mı? Haberi yay - aramak için daha fazla adama ihtiyacımız olacak, sağlıklı oğlanlara da. Çocuklar bazen yetişkin erkeklerin bulamadığını bulabilir. Şimdilik dinlenin ve yarın için hazırlanın."

"Hayır." Hart Mackenzie karanlığın içinden çıktı. "Onu bulana kadar durmayacağız."

Fellows bu yüzleşmeyi yaşayacağını biliyordu. Üvey kardeşiyle yüzleşti, ikisi de yaş ve mizaç olarak birbirine yakındı. Hart'ın gözleri fenerlerin ışığında parlıyordu, yüzündeki çaresizlik sadece inatçı bir kararlılıkla eşleşiyordu.

Fellows, "Karanlıkta çırpınmaya devam ederlerse onu kaçıracaklar," dedi. "Yarın onu bulmak için kullanılacak enerjiyi boşa harcarlar."

"Bu arada Ian soğuğa ve geceye maruz kalıyor, bu da onu öldürebilir." Hart'ın sesindeki sert çakıllar gıcırdıyordu. "Kardeşimi burada yalnız bırakmayacağım."

"Aramaktan vazgeçmeyeceğimi söylemedim," diye karşılık verdi Fellows. "Ve sen de istediğini yapmakta özgürsün. Zamanında pek çok insan avı yürüttüm ve bitkin bir arama ekibiyle gece vakti bir kişiyi bulma olasılığını biliyorum."

Hart'ın bakışları hiç değişmedi. "Peki insan avlarınız her zaman başarılı mı?" "Evet." Fellows avı bulmadan önce hiçbir avdan vazgeçmemişti, ister polisten saklanan bir suçluyu, ister kayıp bir çocuğu arasın.

Hart ona bir adım daha yaklaştı. "Onları hep canlı mı buluyorsun?"

Her zaman değil. Fellows bunu kabul etmek zorundaydı. Bazen sadece çok geç kalıyordu. "Zamanın büyük bir yüzdesi, evet."

Birbirlerini izlediler, birkaç metre arayla, göz hizasında. Rüzgâr Hart'ın saçlarını, iyi dikilmiş paltosunu ve paranın satın alabileceği en iyi kıyafetlerden olan eteğini karıştırıyordu. Fellows'un takım elbisesi buruşuk, paltosu lekeli, şapkası kafasının üzerine düşmüştü. Çırılçıplak, kim olduklarına dair semboller ortadan kalktığı anda, aralarında çok az fark olurdu.

Ya da Ian öyle iddia ederdi. Mackenzie'lerin kanı gerçek olacaktı. Ormanda bir adam bağırdı. Bir başkası da Galce bağırdı.

Fellows anlamadı ama Hart uyandı.

Hart tek kelime etmeden Fellows'tan uzaklaştı ve adımlarını koşuya çevirerek karanlığa doğru ilerledi. Fellows da peşinden gitti, Londra'da kötü adamları kovalarken kullandığı hızlı koşu sayesinde ona kolayca yetişebildi.

Hart ve Fellows sesleri Kilmorgan Kalesi'nin altındaki yamaç boyunca ve ötesindeki ormanın derinliklerine kadar takip ettiler. Zemin engebeliydi ve Fellows birden fazla kez tökezledi. Çocukluğundan beri patikaları bilen Hart hızlı adımlarla ilerliyordu.

Ormanlık alan, yakındaki denize doğru inen bir başka dik tepenin zirvesinde son buluyordu. İskoç eteği giymiş bir adam kayalıklardan yukarı doğru yürüyordu, köylüler de fenerleriyle etrafını sarmıştı.

Hart, Fellows'un çok az kişinin duyduğunu bildiği, büyük bir rahatlama ve şükran dolu bir çığlık attı. Hart önüne çıkanları kenara itti ve uzun boylu İskoç'u sert bir kucaklamayla yakaladı. Fenerin ışığı Ian'ın siyah kirlerle kaplı yüzüne vuruyordu, Ian'ın gözleri kirlerin arasında parlıyordu.

Ian Hart'ın sarılmasıyla hafifçe sıçradı, sanki ağabeyinin kendisi için endişelenmesine şaşırmış gibiydi. Hart'inkiyle aynı rahatlama hissini yaşayan Fellows, Ian'ın Hart'a şaşkınlıkla bakmasını, sonra da ellerini kaldırıp ağabeyinin sırtını sıvazlamasını izledi.

Hart nihayet uzaklaştığında, Ian "Gel ve gör" dedi.

Hart'tan ayrıldı ve tepeden aşağıya doğru yürüdü. Hart sertçe, "Lanet olsun sana, Ian!" dedi. Ama Ian yürümeye devam etti, kıyıya doğru geri döndü ve tepedeki bir dönemecin arkasında kayboldu.

Merakı kabaran Fellows da onu takip etti.

Ian hızla hareket etti, Hart ona yetişmeye çalışırken hırıliyordu. Fellows da Hart'a ayak uydurdu. "Başka bir şey bekliyor muydun?" Fellows ona sordu. "Bu lanet adam akıl almaz biri."

Hart sadece nefesinin altından mırıldandı ve adımlarını hızlandırdı.

Ian onları sık ağaçların arasından geçirdikten sonra yukarıdaki tepeden aşağıya doğru uzanan bir kaya parçasının önünde durdu. Köylülerin fenerlerinin ışığı altında sadece bir gölge gibi görünen bu kayadaki nişin bir mağaraya açılan kapı olduğu anlaşıldı.

Mağaranın alçak bir tavanı vardı -Ian'ı içeride takip edebilmek için iki büklüm olmaları gerekiyordu- ama birkaç metre sonra su ve rüzgârın oyduğu uzun bir tünele açılıyordu. Uzun zaman önce insanlar, orijinal kaleyi inşa etmek için kullanılanlar gibi tuğla ve taşlarla bazı kısımlarını desteklemişlerdi. Tuğlalar ufalanarak kırmızı-kahverengi bir toza dönüşmüştü ama taş ocaklarından çıkarılan taşlar kalmıştı.

Ian bu tünelde son teslimatına giden bir yük treni gibi ilerliyordu. Hart, İngilizce ve Galce renkli cümleler kurarak onun peşinden koşuyordu. Fellows sessizce arkadan geliyordu.

"Lanetleneneceğim." Peşinden gelen Curry'nin sesi karanlıkta yankılandı. "Kim bir ev dolusu sanat eserini çalıp bir deliğe atar ki?"

Fenerin ışığı bir karmaşanın üzerine düştü. Tablolar etrafa saçılmıştı, bazıları çerçevelerinden sökülmüş ve ikiye katlanmıştı, daha değersiz tablolar paha biçilmez olanların üzerine gelişigüzel yığılmıştı. Bay Degas'nın heykelleri yıkık dökük bir yığın halinde duruyordu, atların bacakları birbirine dolanmıştı. Diğer iki heykel -genç bir kadın başı ve bir Çin bronz heykeli- yakınlarda, çizilmiş ve yarısı taşlara gömülmüş halde duruyordu.

Fellows'un nefesi kesildi. Sadece değerli ve güzel şeylerin yok edilmesi onu derinden sarsmakla kalmamış, aynı zamanda senaryo da tanıdık gelmişti. Uzun zaman önce, henüz çok genç bir adamken, CID'ye yeni kabul edildiği bir günün anıları aklına geldi. İlk davası değildi ama erken davaydı. Uzun zamandır bu konuyu düşünmemişti ama suç aynıydı. Ünlü sanat eserlerinin bulunduğu bir ev soyulmuş, ancak parçalar kırılarak yakındaki bir gölette .

Köylülerden biri, "Belki de satacak bir yer bulduktan sonra geri getirmek için saklamışlardır," diye önerdi.

Ian başını salladı. "İcabına bakarlardı. Güvende tutmak için paketlemişlerdir. Bu terk edilmiş."

"Ne halt etmeye-" diye sözünü kesti Hart, öfkeden kızarmıştı. "Bu adam yüzüme yumruk atmak istiyor. Belki de tüm ailemi." Fellows'a bakmak için arkasını döndü. "Kim?"

Ian Fellows'u izliyor, onun bir şeyleri fark ettiğini görüyordu. "Sedgwick," dedi Ian. "Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," dedi Fellows sertçe. "Nasıl hatırlıyorsun? Bu neredeyse yirmi yıl önceydi."

"Okudum." Ian elini yüzüne sürerek kırı daha da bulaştırdı. "Araştır bakalım."

Fellows bunu yapmayı planlamıştı ama Ian'ın erken yaşta mezara girmesinden korktukları halde kendini beğenmişliği sinir bozucuydu. "Sedgwick öldü. Ve Radcliffe. Hepsi."

Ian, sanki eski bir davadaki tüm oyuncuların ölmüş olmasının hiçbir önemi yokmuş gibi, Fellows'u sarsılmaz altın bakışlarıyla sabitledi. "Bir şeyler yazmış olmalısınız."

"Bunu biliyorum." Fellows'un vaka notları kariyeri boyunca titizlikle tutulmuştu. "Ama onlar Londra'da."

Aptalca bir ifade olduğunu Fellows ağzından çıkar çıkmaz anlamıştı.

"O zaman Londra'ya git," dedi Ian ve arkasını dönüp Hart'a ve tabloları baktı.

* * *

Ian'ın sanat eserine ve neden tünellerde terk edildiğine olan ilgisi, Beth'in evden ona doğru koştuğunu gördüğünde kayboldu. Kendini Ian'a doğru fırlatırken etekleri dalgalanıyor ve ayakları yerden kesiliyordu. Ian onu kollarıyla yakaladı ve kendisine doğru sürüklemesine izin verdi, ağızları şiddetli bir öpücükle buluştu.

Beth, Ian'ın dünyasıydı. Onun hayatıydı. Şimdi onun sıcaklığı, tünellerin ve gecenin soğukunu keserek ona geliyordu. Dudakları Ian'ın dudaklarının altında kıpırdıyor, vücudu Ian'ın ellerinin altında uysallaşıyordu.

Kalbindeki açlık onunla tanıştığında tatmin olmuştu. Acı ve korku azalmış, yerini ışık ve sıcaklık almıştı. Beth ona sarıldı, öpücüğü derinleştirdi ve onu yakınında tuttu.

"Ian." Hart'ın sert sesi Beth'in etrafını saran rahatlık balonunu yarıp geçti.

Ian onu görmezden geldi. Hart'ın kenarları sertti, sesi hırçındı ve saatlerdir yolculuk yapıyormuş gibi kokuyordu. Beth yumuşak ve tatlıydı, su ve sabun kokuyordu. Çok daha hoştu.

"Ian." Hart'ın eli Ian'ın omzuna indi.

Beth geri adım attı. "Beni affetmelisin Hart," dedi sesi titreyerek. "Kocamın hayatta ve iyi olduğunu yeni öğrendim."

Hart, "Bizi neşeli bir kovalamacaya sürükledin, Ian," diye homurdandı. "Sen ne halt ediyordun-"

Beth Hart'ın önüne geçti. "Lütfen ona saldırmayın," dedi soğukkanlılıkla. "Ian çetin bir sınavdan geçti. Bırakın dinlensin ve sakinleşsin, sonra sorularınızı sorabilirsiniz. Kibarca."

Ian bir gülümsemeyi bastırdı. Beth, Ian'ı Hart'a karşı -dünyaya karşı- iyi yetiştirilmiş hırıltılar ve yavru kedi pençeleriyle savunmayı severdi.

Ian, Hart'ın dikkatini yara almadan bulunduğu için onu azarlamaktan nasıl uzaklaştıracağını çok iyi biliyordu. "Birisi tepenin zirvesinde, kalenin yakınında bir çukur kazmış. Çimenle kapatmış. Tahtayla kapatın. Çocuklar içine düşmesin."

Hart, altın rengi gözleriyle bir an için ona baktı, sonra arkasını döndü ve gemide bulunan adamlara bağırarak emirler yağdırmaya başladı.

Ara.

O bunu yaparken, artık eski kalenin altındaki sanat eserleri ve tünellerle ilgilenmeyen Ian, Beth'in onu eve götürmesine izin verdi. Curry'ye ona banyo yaptırmasını emretti, sonra Curry'yi kovdu ve Ian'ın vücuduna sünger kendisi çekti.

Bu da bazı ilginç öpüşmelere, banyo zemininin suyla dolmasına ve Ian'ın nemli halinin üzerinde karısıyla sert bir sevişme yaşamasına neden oldu.

* * *

Ian ertesi sabah, Hart ve Fellows onu sorgulamaktan vazgeçtikten sonra John Ackerley'i aramaya gitti. Ian aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatmasına rağmen hikâyesini birkaç kez tekrarlamıştı. Sonunda dönüp Hart ve ekibinin neleri kurtarabileceklerini görmek için sanat eserlerini elden geçirdikleri galeriden dışarı çıktığında *onların* delirdiğini düşünmeye başlamıştı.

Ne Fellows ne de Hart onu durdurmaya çalıştı. Ian onlara izin vermezdi.

Ian, Curry'nin merdiven holünde aceleyle yürüdüğünü gördü ve ona seslendi. "Ackerley?"

"Hayır, lordum." Curry ellerini göğsüne bastırdı. "*Curry.*"

Ian ona sabırsız bir bakış attı. "Nerede o?"

"Yerinde, değil mi? Bay Ackerley, eşinizin , bahçede geziniyor. Onu uzak uca doğru giderken gördüm. Muhtemelen biraz keşfe çıkmıştır."

Ian tek kelime etmeden Curry'nin yanından geçip bahçe kapısına yöneldi.

"Rica ederim lordum," dedi Curry'nin sesi peşinden sürüklenerek. "Nelere katlandım. Sokaklarda takılıp kalmalı ve 'angman'dan uzak durmalıyım."

Ian hiç aldırmadı. Curry, Ian'la çalışmaya başladığından beri hayatının nasıl bir cehenneme dönüştüğünü anlatmaya bayılırdı. Curry bir kez bile ayrılma fırsatı bulamadığı için Ian onu dinlemeyi bırakmıştı.

Ackerley gerçekten de bahçenin en ucundaydı ve ötesindeki vahşi topraklara açılan kapıya doğru ilerliyordu. Malcolm Mackenzie'nin yıllar önce tuttuğu bahçıvanlar sadece kapının *içindeki* araziye ehlileştirmişti. Kapının diğer tarafındaki vadi, güzel ve engebeli kayalıklara ve nehirlere açılıyordu. Bu topraklarda doğmuş bir İskoçyalı için iyiydi ama Hindistan ve Afrika'da hayatta kalmayı başarmış yumuşak bir İngiliz için o kadar da iyi değildi. İskoçya'nın kendine has bir akli vardı.

Ian elini, Hart'ın burayı miras aldığında İtalya'dan getirdiği, başlı başına bir sanat eseri olan alçak demir kapıya koydu.

Ackerley ona şaşkınlıkla baktığında Ian, "Evet," dedi. "Tedavinizi deneyeceğim. Ne yapmam gerekiyor?"

Onuncu Bölüm

Ackerley'nin tedavisi çoğunlukla konuşmayı içeriyor gibiydi. Ackerley, Kilmorgan'ın lüks oturma odalarından birinde bir masanın karşısında Ian'la yüzleşirken Ian, elbette öyle olacak, diye düşündü.

Tavan onların üzerinde yükseliyordu; Paris'in Afrodite elmayı sunmasından Helen'in kaçırılmasına ve büyük şehrin düşüşüne kadar Troya Savaşı'nı tasvir eden sanat eserleri tavanın üzerinde yürüyordu. Akhilleus bir panelde acı içinde ölmüştü, bu da herkese her insanın savunmasız olduğunu hatırlatıyordu.

Ian çocukken bu odada saatlerini geçirmiş, Hart ona hikâyeyi anlatırken halının üzerine uzanıp resimleri incelemişti. Hart o zamanlar gençti, öfkeli ve bazen babalarıyla şiddetli bir çatışma içindeydi ama Ian'a nazik davranmak için her zaman zaman ayırmıştı.

Ian, Hart'ın anlattığı hikâyelerin her kelimesini şimdi bile hatırlıyordu. Helen'in yüzünün garip bir şekli olduğunu, savaşçıların kullandıkları mızrakların orantısız olduğunu ve Paris'in asık suratlı bir uşağa benzediğini düşündüğünü de hatırlıyordu.

"Lordum?" Ackerley, Ian'ın anılarını yarıp geçti.

"Mmm?" Ian bakışlarını tavandan çekip Ackerley'e dikti. Asık suratlı görünmüyordu; daha çok o sabah çok sayıda turta satmış mutlu bir pieman gibiydi.

"Başlamaya hazır mısınız?"

Ian cevap verme zahmetine girmeden başıyla onu onayladı. Eğer hazır olmasaydı, neden burada oturuyor olsun ki?

"Size bir dizi soru soracağım ve sizi geçmişe götüreceğim," dedi Ackerley, sesinde heyecan vardı. "Geçmişin derinliklerine. Anlayacağınız, amacımız hastalığınızı neyin tetiklediğini bulmak. Eğer o anıyla başa , gücünü kırabilirsek, seni özgür kılacağız."

Kulağa pek olası gelmiyordu. Ian sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve uzun bacaklarını uzattı. Sıkı baldırlarının üzerindeki çorapları kalın, yünlü ve Mackenzie ekosesi desenliydi, ayakkabıları ise sağlam deriydi.

Ackerley yanında getirdiği yıpranmış çantasından bir defter çıkardı, Curry'nin verdiği kalemi aldı ve mürekkep hokkasına batırdı

Curry de getirmişti. Ackerley defterin bir sayfasını düzeltti ve kalemin kâğıdın üzerinde gezinmesine izin verdi.

"Şimdi okul günlerinizle başlayalım - hangi okula gittiniz? Orada ne okumaktan hoşlanırdınız? Kardeşlerin seninle miydi ve onların sana göz kulak olması hakkında ne hissediyordun? Bana hatırlayabildiğin her şeyi anlat."

Ian, Ackerley'nin akıl hastanesi hakkında hiçbir şey sormadığını fark etti. Yeterince makul.

Ian orada geçirdiği yıllar hakkında konuşmak istemiyordu. "Ben hiç okula gitmedim," dedi Ian.

Ackerley durdu. "Hiç mi? Ama çok bilgilisiniz - Beth'in dediğine göre parlak bir matematikçiymişsiniz."

"Kendi kendime öğrendim. Beni bir okula yerleştirmeye çalıştılar ama ben yine kaçtım."

Ian bunu çok iyi hatırlıyordu - tüm Mackenzie'lerin gittiği Harrow'daki çocuklar, aralarındaki yerini almaya çalışan Ian'a bakıyorlardı. Onun deliliğini duymuşlardı, diye düşündü.

O zamanlar Ian ne kadar farklı olduğunu anlamamıştı; tek bildiği, tüm o bakışların ağırlığının içinde öfke ve dehşet birikmesine neden olduğuydu. Sınıfta, Latince öğretmenin burnunun dibinde, Ian kendini diğer iki çocuğun üzerine fırlatmış, onları kanlar içinde ve uzuvları kırılmış halde bırakmıştı ki Mac koşarak gelip Ian'ı çekip dışarı çıkarmıştı. Ian, Mac'ten kurtulmak için mücadele etmiş ve kaçmış, kaçmış, kaçmıştı.

"Lordum?" Ackerley'nin kibar sesi yine anıları paramparça etti. Ian bakışlarını ona çevirdi. "Ben kitap okurum."

"Ah. Ne tür kitaplar?"

Geri zekâlı mıydı? "Her türden. Dil, sanat, bilim, matematik üzerine kitaplar -Chaussier, Darwin, Lamont, Lavoisier, Lucas, Maxwell-"

Ackerley kelimelerin akışını durdurmak için elini kaldırdı. "Belki daha sonra bana bir liste verebilirsiniz."

Ian ona başıyla onay verdi. "Curry'ye bir tane yazdıracağım."

"Curry." Ackerley'nin gözleri parlak bir ışığa büründü. "Uzun yıllardır sizinle birlikte."

"Evet."

"Sanırım bir yankesiciydi."

Birçok kişi Curry'nin geçmişiyle ilgileniyordu. "Cameron onu cebini karıştırmaya çalışırken yakaladı. Curry merhamet diledi ve Cam onu sevdi." *Beni büyüledi, alçak*, demişti Cameron. Curry, Cam'e

Kendisi etkili ve ürkütücü olmayan -Cam'in deyiimiyle- adamı Ian'a akıl hastanesinde bakması için göndermişti.

"Curry benden korkmuyordu," dedi Ian. "Bana göz kulak oldu, bakıcılarımdan bir şeyler saklamama yardım etti -kitaplar, resimler, cherootlar. Benim için her şeyi yaptı."

"Anladığım kadarıyla hâlâ öyle."

"Artık Beth'e de o bakıyor."

"Onun bir suçlu olması sizi hiç endişelendirmedi mi?" Ackerley not alırken sordu.

Ian kendini masaya yaklaştırdı ve avuçlarını bastırdı. "Hayır. Benden hiç çalmadı."

"Ona güvenebileceğini nereden bildin?"

Ian, Ackerley'nin yavaş ve dikkatli bir elle yazmasını izledi. Ian kelimeleri tersinden okuyabiliyordu. *Curry bir baba figürü mü oluyor? Bir ebeveynin veremediği bakımı mı veriyor?*

Ian, Curry'yi hiçbir zaman bir baba olarak görmemişti. Bir arkadaş, evet, bazen bir hokkabaz, neredeyse sihirli bir şekilde bir şeyleri gerçekleştirebiliyordu. Ama asla bir baba olmamıştı. Bu farklıydı.

Ackerley yazmayı bıraktı ve kalemını iki eliyle tuttu. "Baban hakkında bilgi edinmek istiyorum."

"Tatsız bir adamdı ve öldü." Kelimeler kesik kesik monoton bir sesle çıkıyordu. "Bizi döverdi. Hart'ın dediğine göre, annemizin sevgisini ondan aldığımız için bizden nefret edermiş. Hart onun deli olduğunu ve bunu bilmediğini söylüyor."

"Senin fikrin nedir, Ian?"

Ian'ın düşünmesine gerek yoktu. "Onu geçmişte bırakmamız gerektiğini. O bir deliydi; artık gitti ve Hart düğ oldu."

"Merak ediyorum." Ackerley kalemını bir kez daha mürekkebe batırdı. "Onunla ilgili ilk anınız nedir?"

"Beni dövmek." Ian'ın dudakları gerilmişti. "Annem beni kollarının almıştı. Babam beni ondan uzaklaştırdı ve elinin tersiyle vurdu. Ona bağırdı - *Eğer onlara bu iğrenç şekilde dokunursan, kadınlar gibi yumuşak ve zayıf olurlar. Git başımdan, seni aptal sürtük.*"

Ian'ın sesi babasının sesini andırıyordu. Kelimeler kafasının içinde yükseldi, her biri lanet olası, acımasız beynine kazındı.

"O zamanlar kaç yaşında olduğunu biliyor musun?" Ackerley uzaklardan, kalın camların arkasından konuşuyor gibiydi.

"Üç. Doğum günümdü."

Kalem durdu ve Ackerley başını kaldırıp baktı. "Üç mü? Emin misin?" Elbette Ian emindi. Hiçbir şeyi unutmazdı. "Evet."

"Ne yaptığınızı hatırlıyor musunuz? Tepkini?"

"Ağladım," dedi Ian utanmadan. "Ben bir çocuktum. Bunun için beni kelepçeledi ve beni kreşe geri götürmesi için bir dadı gönderdi. Mac beni teselli etmeye çalıştı. Hart aşağı indi ve babamıza bağırıp küfretti, babamız da kolunu kırdı."

Bu hafıza kuşkusuz silikti-Ian sadece günün önemli noktalarını hatırlıyordu. Hart'ın kesilen çığlıkları, ardından doktor kolunu düzeltirken Hart'ın gözlerindeki saf nefret. Hart o sırada on üç yaşlarındaydı. Hart ve babası arasındaki açık savaş o gün başlamıştı. Ev o günden beri huzur yüzü görmemişti.

Ian aniden, "Babam hakkında konuşmak istemiyorum," dedi.

"Hmm." Ackerley bir şeyler karaladı. ". Sizi üzmem istemem."

Adam, Ian'ın babası hakkında konuşmanın üzücü olacağını fark etmediyse, bunu iyice düşünmemiştir. Ian parmaklarını masaya vurdu. Beth burada olsaydı, sıcak bir dokunuşla, daha sonra açıklamak zorunda kalacağı hafif bir şakayla onu yatıştırırdı.

Ama hayır, Ian Beth'i orada istemiyordu. Geçmişteki korkuları canlandırıcaksa istemiyordu. Ian, Ackerley'nin onu iyileştirmesini istiyordu. Ondan sonra Beth'i bulacak, ona artık deli olmadığını söyleyecek ve *sonra da* onun kendisini birçok ilginç ve muhtemelen yapışkan yolla yatıştırmasına izin verecekti.

"Şimdi." Ackerley, Ian'ın gözlerini yakaladı, kırmızının parlak bir tonuna döndü ve bakışlarını defterine çevirdi. Beth, Ian'a insanların rahatsız olduklarında böyle yaptıklarını söylemişti. Ackerley'nin rahatsız olacağı ne vardı ki?

"Sizi utandırmak istemem Lord Ian," dedi Ackerley, bronzlaşmış yüzü daha da kızarak. "Ama bu tedavi için bayanlar hakkında konuşmak çok önemli."

Ian için sorun yoktu. Kadınları seviyordu ve onlardan bahsetmek ona hiç rahatsızlık vermiyordu. "Peki ya onlar?"

Ackerley boğazını temizledi. "İlk. Bana bundan bahsedebilir misin? Çok ayrıntılı değil elbette," diye ekledi çabucak. "Ama o kadın kimdi ve neden buna karar verdiniz? ?"

"Akıl hastanesinde bir hizmetçi. Bana karşı nazikti ve çok güzeldi. Ben on yedi, o on dokuz yaşındaydı. Bana iyi öğretti. Karar verdim ... çünkü istedim."

Ackerley bakışlarını kâğıttan ayırmadı. "Ona aşık mı oldunuz? Bunun kalıcı bir şey olmayacağını öğrenmek zor oldu mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Ian. "Ve hayır."

"Seni baştan mı çıkardı?" Ackerley başını kaldırdı, yüz ifadesi kızgınlasmıştı. "Öyle olmalı, senden daha yaşlı, daha deneyimli, bir hasta olarak savunmasızsın. Böyle bir şey olamaz."

"Onu baştan çıkardım," dedi Ian. "Ona bir sürü hediye verdim. Onu istedim ve elde ettim. Cam bana ne yapacağımı söylemişti, ödünç verdiği kitaplar da öyle. Kendimden çok memnundum. O zamanlar buna baştan çıkarma dendiğini bilmiyordum."

"Anlıyorum." Ackerley yeniden utanmaya başlamıştı. "Bu kadar kaba konuştuğum için özür dilerim ama bu süreç için önemli. Bu karşılaşmanın sizin evleneceğiniz kadınları değil de ... diyelim ... kadınları aramanıza neden olduğu izlenimine kapıldım. ... evleneceğin kadınlar değil diyelim. Akıl hastanesinden çıkıp kardeşinizin evine döndükten sonra, kendi sınıfınızdan saygın bir kadına kur yapmadınız."

Ian omuz silkti. "Ben delinin tekiydim. Beni istemiyorlardı. Para verdiğim kadınlar tuhafliklarımı görmezden gelirdi."

"Bunun üzücü olduğuna eminim," dedi Ackerley, gözlerinde üzüntü vardı. "Sadece para ödediğiniz takdirde daha yumuşak bir arkadaşlığa sahip olabileceğinizi bilmek..."

"Hart'ın metresinin sahip olduğu ev çok rahattı," dedi Ian. "Kadınlar bana karşı nazikti. Ben onları sevmiyordum, onlar da beni sevmiyordu. Hoş bir anlaşmaydı."

Ian'ın geçmişteki kadınlar hakkında konuşmaya hiç niyeti yoktu. Fiziksel ihtiyaçlarını gidermişti ve bu konu kapanmıştı. Hart ve Cam kadınlarla birlikte olmaktan keyif alıyorlardı; Ian gazete okuyup gitmeye hazır olana kadar beklerken onlar kadınlarla konuşuyor, gülüyor, kâğıt oynuyor ve içki içiyorlardı.

Ackerley, "Sanırım o evde korkunç bir trajedi yaşandı," diye söze başladı. "Evet." Ian'ın hızlı zihni olayları başından sonuna kadar gözden geçirdi.

"Kardeşimin bir kadını öldürdüğünden korktum. ." Bu da geçmişte kalmıştı ve artık Ian'ı endişelendirmiyordu. "Hart ve ben ve Fellows uzun zaman önce barıştık. Bunun benim deliliğimi tedavi etmekle ne ilgisi var?"

Ackerley kalemini yere bıraktı. "Gördüğünüz gibi amaç, anılarınızı gözden geçirip anahtar bulmak. Bunu keşfettiğimizde, oradan başlayabilir ve zihninizi olduğu gibi onarabiliriz."

Ian yine aynı fikirde olduğundan emin değildi ama ellerini açarak devam etmeye hazırlandı. Eğer onu iyileştirmek için gereken buysa, buna katlanacaktı.

"Şimdi," dedi Ackerley. "Ben ... ah ... kardeşinizin metresininki gibi evlerde yaptığınız bazı şeylerin pek de açık sözlü olmadığını duydum."

"Sapkınlıklar," dedi Ian. "Sanırım onlara böyle deniyor."

Ackerley'nin yüzü sonbahar elmaları kadar kırmızıydı. Ian adamın kaç farklı renge dönüşebildiğini görmekten keyif almaya başlamıştı. "Evet. Oldukça."

"Kardeşim Hart'ın eğilimleri vardı, benim değil. Sanırım hala da var."

Ackerley şaşkınlığı yerini şaşkınlığa bırakmış bir halde bakakaldı. "Hâlâ mı? Ama o saygın bir hanımla evli... bir kontun kızıyla."

"Evet," dedi Ian sakince.

"Yani evleri ziyaret etmeye devam mı ediyor? Şok olduğumu söyleyebilirim, Lordum. Beth'ten Dük'ün artık bir aile babası olduğunu anlamıştım."

"Öyle," dedi Ian. "Hart Eleanor'la kalıyor. O asla ihanet etmez onu."

"O halde ne önerdiğiniz hayal bile edemiyorum."

Ackerley bunu öğrenmeyi çok istiyordu. Ian kadar genel olarak ilgisiz Genellikle başkalarının duygusal durumlarına -Beth ya da çocukları dışındaki insanlara- karşı duyduğu yoğun merakı hissediyordu. Ackerley bunu kızgınlık ve inançsızlığın arkasına saklamıştı ama yine de heyecanlanmıştı ve daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Ian dayanamadı. "Hart bağları sever - deri ya da ipek ip. Kadının vücudunun her tarafına dolanan ve uzuvlarının çeşitli pozisyonlara çekilmesini sağlayan kordonları var. Fransa'dan ve Doğu'dan farklı kırbaçlar ve bir insanın bağlanabileceği aletler topluyor. Eleanor'la evlendiğinden beri fotoğrafçılıkla da ilgilenmeye başladı. Tabii ki özel fotoğraflar için."

"Aman Tanrım." Ackerley'nin ağzı açık kalmıştı. Öne doğru eğilmiş, Ian'ın her sözüne asılmıştı.

Ian defteri göstererek, "Sakin yazma," dedi. Ackerley'nin kalemi üzerinde geziniyordu, bir damla mürekkep düşüp sayfayı lekelemeye hazırды. "Hart'ın satın aldığı şeylerin çoğunun yasal olmadığına inanıyorum."

Ackerley sıçradı ve mürekkep yere düşerek temiz kâğıdı lekeledi. "Hayır, hayır, tabii ki hayır. Hayal bile edemezdim ..."

"Ama bunlar *Hart'ın* eğilimleri," dedi Ian. "Benim deliliğimle hiçbir ilgisi yok."

Ackerley mürekkebi silmek için bir mendil çıkardı. "Olabilir. Eğer çok gençken böyle bir şeye tanık olduysanız, bu durum sizde ateşli bir etki yaratmış olabilir."

beynin."

"Hart yaşılanana kadar ve kadınlarla yattıktan sonra görmemem için özen gösterdi."

"Ama belki *de çok* gençken ... gördünüz. Belki de hatırlamıyorsunuzdur."

Mümkün değil. Ian her şeyi hatırlıyordu. "Ben ."

"Ya da belki ..." Ackerley silmeyi bitirdi ve kalemi lekeli mendilin üzerine koydu. Sesi yumuşadı. "Baban annenle birlikte mi?"

"Hayır," dedi Ian endişelenmeden. Anne ve babasının yanına yaklaşmasına pek izin verilmemişti, hele yatak odalarının bulunduğu kata hiç. Ian'ın babası pek çok şey olabilirdi ama konu karısına gelince genel olarak biraz iffetliydi. Karısının ölümünden sonra yaşlı dük ihtiyaçlarını bir dizi metresle gidermişti ama Ian'ın annesiyle yaptıkları kesinlikle özeldi.

"Emin misiniz?" Ackerley sordu.

Adam bu eylemi saplantı haline getirmişti. Ackerley tekrar öne doğru eğildi, sanki Ian'ın Hart'ın şu anda meşhur olduğu şeyleri babasının ve annesinin yaptığını gördüğünü itiraf etmesini ister gibiydi.

"Kesinlikle," dedi Ian. "Ben olsam unutmazdım."

Ackerley'nin gözleri parladı. "Ah, ama gömülü anılar diye bir şey var - zihnin derinliklerinde saklı şeyler. Onları ortaya çıkaracak bir teknik biliyorum. Deneyebilir miyim? Deneyebilir miyiz?"

Ian'ın sürüsündeki en küçük köpeğin oynamak istemesi kadar hevesli görünüyordu. Ian, Ackerley'nin Ian'ın sahip olduğundan daha fazla anıyı ortaya çıkarabileceğinden şüpheliydi - kafası onlarla doluydu ve asla yok olmadılar.

Ama Ian, Ackerley'yi en az Ackerley'nin onu merak ettiği kadar merak ediyordu. Ve Ian onu delilikten kurtaracak her şeyi denemeye hazırды.

Parlak gözlü Ackerley'e başıyla onay verdi. "Evet. Ne yapmam gerekiyor?"

On Birinci Bölüm

Ian, Ackerley'nin çantayı kaldırıp içinden bir madeni para çıkarmasını merakla izledi. Ian paraya baktı ve sıradan bir Fransız frangı olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı.

Ackerley sanki gümüş parçası en değerli altınmış gibi onu bir bezle parlattı. "Sakıncası yoksa şu kanepeye uzanmanızı istiyorum. Sizin için çok daha rahat olur."

Ian on sekizinci yüzyıldan kalma, arkası oymalı, yaldızlı kanepeye baktı. "Bana uymaz. Bu Will Mackenzie'nindi."

"Will?" Ackerley ilgilenecek sordu. "Kim o? Bir kuzen mi?"

"Büyük büyük büyük amcam. Versailles sarayında yaşadı ve mobilyaları geri gönderirdi."

"Aman Tanrım." Ackerley kanepeye yeni bir saygıyla baktı. "Oldukça değerli olmalı."

Ian başını salladı. "Anlatılanlara göre Will Amca'nın pek çok şeyi varmış ve çoğunun izini kaybetmiş. Savaşta İngiliz askerleri tarafından öldürülmüş ama öldüğü zamanın çoğunda Fransa'da yaşamış."

"Yaşadığı ... çoğu zaman *ölü müydü*? Ne demek istiyorsun?"

Ian ayağa kalktı. Hart onu akıl hastanesinden eve ilk getirdiğinde tavan arasında tomar tomar günlükler bulmuştu. Ian orada saklanmıştı, korkmuştu ama yerinde duramamış, tüm kutuları ve sandıkları karıştırmış, uzun zamandır gömülü olan aile sırlarını ortaya çıkarmıştı.

Malcolm Mackenzie ile evlenen Leydi Mary Lennox günlük tutmuştu. Kendi çocukluğundan Malcolm'la tanışmasına, onunla nefes nefese geçen flörtüne ve sonunda onunla ve tüm ailesiyle birlikte Kilmorgan'a kaçışına kadar hayatını yazmıştı.

Günlükleri Ian için sonsuz derecede büyüleyiciydi ve her kelimesini hatırlıyordu.

"Will Mackenzie'nin Culloden'de öldüğü bildirildi," dedi Ian. Büyük odanın ortasında bir daire çizerek dolaştı. "Ama Fransa'ya kaçtı ve o zamandan beri ölü sayılıyor. Kardeşleri Alec ve Malcolm da öyle."

Malcolm'un hayata dönmesine izin verildi ve o da bu evi inşa etti. Bu daha iyi olacak."

Ian kendini halının üzerine attı ve boylu boyunca uzandı. Buradan, Truva Savaşı'nın başından sonuna kadar tüm ihtişamıyla gözlerinin önünde canlandığını görebiliyordu. Menelaos, yüzünde öfke, kılıcını kaldırmış Truva'ya savaş emri verirken, Ian'a hep babasını hatırlatmıştı. Helen'in ondan kaçmasına şaşmamalıydı.

"Ne için daha iyi?" Ackerley ayağa kalkmış, şaşkınlıkla Ian'a bakıyordu.

"Rahatlık. Ve hikayeyi takip etmek."

Ackerley'nin kaşları çatıldı. Adam oldukça yavaştı. Ian tavanı işaret etti.

"Hikaye. Küçükken kendimi Hermes sanırdım." Ian'ın parmağı, sadece bir peştamalla örtülü bir tanrının uzanıp olan biteni izlediği köşeye gitti. Resimdeki tanrının kızıl-kahverengi saçları ve bir İskoç'un yapısı vardı, teni hava koşullarından dolayı pembeleşmişti.

Ackerley başını kaldırdı ve odanın tepesinden hızla geçen sanata bakakaldı. "Hermes. İşte bu ilginç. Tanrıların habercisi. Neden onun gibi olduğunu düşündün?"

Ian omuz silkti, omuzları halının üzerinde hareket ediyordu. "Bana benziyor."

Ve izliyor, diye düşündü Ian ama yüksek sesle söylemek istemedi. Fark edilmeden izliyor ama her şeyi biliyor.

Ackerley bir süre resmi inceledi, sonra tekrar Ian'a baktı. "Sanırım bu işimi görür. Yaşlı kemiklerimi dinlendirmek için bir sandalye getirmeliyim."

Oymalı ahşap sandalyelerden birini şaşırtıcı bir güçle kaldırdı ve Ian'ın yanına koydu. "Şimdi, o zaman, Lord Ian, parayı izleyin."

Ackerley parayı Ian'ın yüzüne doğru tuttu ve ileri geri çevirmeye başladı. "Paranın hareketini izle. Sadece ona odaklanın."

Ian ellerini başının arkasında birleştirdi ve ayaklarını çaprazladı. Yerde oturmak oldukça rahattı. Belki de Beth'i gecenin geç saatlerinde, rahatsız edilmeyecekleri bir saatte buraya getirirdi.

Ackerley konuşuyor, Ian'ın onun sesini dinlemesi ve emrettiklerini yapması hakkında bir şeyler söylüyordu. Ian tavanı inceledi, Hektor, Ajax, Aşil gibi kasları kabarmış, kılıçlarını kaldırmış, yüzlerinde acımasız bir kararlılık olan kahramanları izledi. Truva'nın düşüşünden bir kadın sorumlu tutulmuştu ama bu adamlar ve gururları görkemli bir şehri ve içindeki her şeyi yok etmişti. Lanet olası aptallar.

Ian Beth'i alıp kaçtığında Ackerley'nin kılıcını kaldırmış Ian'a doğru koştuğunu varsayalım. Onu Paris'te bir ara sokaktaki pansiyona götürmüş ve sabah da onunla evlenmişti.

Hiçbir ordu peşlerinden gelmemiş, Beth'in intikamını almak için şehri yerle bir etmemişti. Yine de Beth uğruna savaşmaya değerdi, üstündeki duvar resmindeki herhangi bir kişi ya da yerden çok daha fazla.

Ian onu da resimde hayal etti, ona gülümsüyordu, sonra kadın aşağı inip onun yanında durdu. Truvalı kadınların dökümlü giysilerine sarınmıştı, örtüsünün bir kıvrımı göğsünün kabarıklığını ortaya çıkaracak şekilde aşağı kaymıştı.

"Ne yapıyorsun, Ian?" Beth o güzel gülümsemesiyle sordu. "Kayınbiraderimle fena halde dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Ian. "Öyleyim."

"O da neydi?" Ackerley araya girdi. "Kiminle konuşuyorsunuz Lord Ian? Kimi görüyorsunuz?"

Beth'in kahkahası etrafını sardı. "Sen bir haydutsun, Ian Mackenzie. Gizemli ve kilitli biriymiş gibi davranıyorsun ve her zaman bize gülüyorsun." Çıplak ayağıyla onu dürttü. Ian hareket edebilseydi onu okşardı.

Beth başını kaldırıp Hermes'in portresine baktı. "Çok kendini beğenmiş görünüyor. Tıpkı senin gibi."

Yukarıya, resme doğru süzüldü. Hermes Ian'dı, ifadesiz yüzü ve altın gözleri Beth yanına gittiğinde yumuşadı. Tanrının yanağını öptü, göz kırptı ve kucağına yerleşti.

Haksızlık. "Geri gel," dedi Ian. "Burası çok güzel." "Kimi görüyorsun?" Ackerley tekrarladi.

"Beth'i," dedi Ian. "Her zaman Beth'i görüyorum."

"Peki ya annen?"

Ian'ın kaşları birbirine çatıldı. Adam ahmağın tekiydi. "Hayır. Annem öldü."

"Bu seni çok üzdü, değil mi?" Ackerley söyledi. "Annenizin öldüğünü söylediklerinde ne hissettiniz?"

Aptal, yavaş, lanet olası göt. Ian o sırada odadaydı.

Artık oradaydı. Ian, babasının çalışma odası etrafında şekillenirken artan bir dehşet içinde donup kaldı, her mobilya parçası tam da hatırladığı gibi yerleştirilmişti. Kilmorgan'ın tablosu ve Mackenzie atalarının portreleri duvarlarda sıralanmıştı ve açık pencerelerde perde yoktu,

Çünkü babası tozlu brokar perdelerden hoşlanmıyordu ve onların indirilmesini emretmişti.

Ian, küçük bir çocuk olan kendisinin, koridordaki sesleri duyunca uyandığını gördü. Hızla büyük masanın altına süründü ve orada kendini korkmuş bir topun içine katladı.

Babası odaya dalıp bağırdı -her zaman bağırdı- ve Ian kelimelere aldırmadı. Sadece dükün boşluğu dolduran sesi Ian'ın kemiklerini titretiyordu.

Annesi ağlayarak ve yalvararak kocasının arkasından geldi. "Ben hiç . Yanılıyorsunuz."

"bir yalancıyım, öyle mi?" diye sordu dük, İskoç sesi Ian'ın hafızasında akıp giderken. "Gözlerinizi kırıştırdığınızı, eteklerinizi seğirttiğinizi, göğsünüzün yükseldiğinden emin olduğunuzu görmedim mi? O benim arkadaşım. *Öyleydi*. Şimdi evi reddedecek."

"Sana asla ihanet etmedim." Ian'ın annesi zayıf bir yaratıktı ama şimdi sesindeki çaresiz çeliği, samimiyeti duyuyordu. "Asla."

Dük onun üzerine yürüdü ve yüzüne doğru bağırdı. "*Gördüm*. İkinizin arasında geçen bakışları, onun üzerine nasıl titrediğinizi, hizmetkârların onun her ihtiyacıyla ilgilendiğinden nasıl emin olduğunuzu gördüm."

"O bizim misafirimiz." Düşesin ince, ruhani yüzünden yaşlar süzüldü. "Tüm misafirlerimiz için böyle şeyler yaparım."

"*Hayır!*" Dük ellerini onun kollarına koydu. "Benimle alay etme, karıcığım. *Karım*, *sen* bu kelimeyi saçma *buluyorsun*. Ben ne gördüğümü biliyorum. Kendi evimde bir erkeği arzulayan bir kadın görüyorum. Kaç tane işe yaramaz oğlum gerçekten benim? Mac bu yüzden mi fotokopi defterlerini çiçek resimleriyle dolduruyor? O Mackenzie değil. Onun parmaklarını kıracağım, hepsini. Hart yüzüme karşı bana meydan okuyor ve *Ian* ... aptal ve geri zekalı, ona söylediğin basit bir kelimeyi bile anlayamıyor ..."

"Onlar *senin* oğulların." Annesinin sesi hıçkırıklarla kesildi. "Hepsi *senin* oğlun. Onları çok seviyorum."

Dük onu sarstı. "Onları yumuşatman konusunda sana ne demiştim? Benim olan tek kişi Cam, diğerleri ise *senin* aşıkların."

Ian'ın annesi artık konuşamıyordu ve gözyaşlarına karşı gözleri sıkılmıştı. Kocasından çok daha küçüktü, siyah saçları yumuşaktı, kolları çok inceydi, ama Ian'a sarıldığında çok iyi hissetmişti.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Dük'ün sözleri tavanda çınladı. Ian kendini daha sıkı bir topun içine çekerken izledi ama ağlamıyordu. Gözleri kurumuş ve yanmaya başlamıştı.

Babası düşesi bir an için serbest bırakmıştı ama sadece kapıyı çarpıp anahtarı kilide sokmak için.

"Şimdi, kadın, bana gerçeği söyleyeceksin!"

"Eskiden beni severdin," diye hıçkırdı Ian'ın annesi. "Neden, neden bıraktın?"

"Durmak mı?" Dük ona kuşkulu bir bakış attı. "Ben hiç durmadım. Neyin var senin? Zayıf bir aptalsın, hep öyleydin ama ben sana *her şeyi* verdim. O lanet Carmichael'a yumuşak bakışlar atarak bana borcunu ödüyorsun. Onu öldüreceğim!"

"Hayır." Düşesin gözleri büyüdü, korkuyla parladı. "Hayır, Tanrı aşkına onu rahat bırakın."

Dük durdu. Artık yetişkin anlayışıyla izleyen Ian, babasının o ana kadar karısının bir başkasına aşık olduğuna gerçekten inanmadığını gördü. Her zamanki gibi küstahça davranıyor, düşesi dize getirmek, ona hayatındaki en önemli şeyin, oğullarından, kendisinden, kendi mutluluğundan daha önemli olduğunu söyletmek istiyordu.

Dük'ün talihsiz Lord Carmichael'ı tehdit ettiği ve Ian'ın annesinin Carmichael'ı rahat bırakması için ona yalvardığı o anda fark etmişti. Dükün cinayet işlemesi halinde başına geleceklerden korktuğu için değil, Carmichael'ın hayatı onun için çok değerli olduğu için yalvarmıştı.

O an her şeyi değiştirdi. Dükün çıldırmış öfkesi içinden fışkırdı, duvarları sarsan bir böğürtü, düşesin çılgınlıklarını ve Ian'ın küçük acı iniltisini bastırdı.

"Yalancı, pis *kaltak*!"

Onu yakaladı. Düşes dehşet içinde çılgılık attı ama Dük'ün şiddeti onun içindeki bir şeyi serbest bırakmış gibiydi.

"Evet!" diye boğuldu. "Onu seviyorum. Onunla gidiyorum. İstersen boşa beni, mahvet beni ama onu rahat bırak!"

"Kanlı, kokuşmuş, pis fahişe ..."

"*Bırakın* beni!"

Dükün gözleri öfkeyle parladı. Ian'ın annesi yalvarırken ve kocası ona korkunç isimler takarken onu sarstı, sarstı, sertçe sarstı.

Ve sonra Ian'ın asla unutmadığı o ses geldi. Dük'ün gücü Düşes'in daha küçük ve zayıf bedenini ezip geçmişti. Adam onu sarsarken başı boynunun üzerinde geriye doğru sallanmıştı.

Tek bir sesle düşesin başı yana yuvarlandı, çığlıkları kesildi, gözleri irileşti ve dik dik bakmaya başladı.

Dük, elinde gevşek bir uzuv yumağı olduğunu fark edene kadar onu sallamaya devam etti. Sonra da onu bıraktı. "Elspeth." Dük onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, gözleri şok içindeydi. "*Elspeth.*"

Elini onun göğsüne koydu ve vücudunu ileri geri yuvarlayarak onu itti. Kızın tepki vermesini sağlayamadığı için hareket daha da hızlandı.

"*Elspeth!*"

İçinin derinliklerinden bir ıstırap çığlığı yükseldi ve çocuk Ian çaresizlik dolu sesini bastıramadı.

Bu küçük soluk Ian'ın kaderini belirledi. Babası korkunç bir tanrı gibi ayağa kalktı, bakışları hiç şaşmadan masanın altındaki gölgeye yöneldi. Dük uzandı ve az önce annesini öldüren tutuşa karşı boş yere mücadele eden Ian'ı dışarı çekti.

"Kimseye söyleme." Babasının gözleri geniş ve çılgındı, öyle derin bir dehşetle doluydu ki Ian'ın içine işleyip orada yuvalanmıştı. "*Hiç kimseye! Cevap ver bana, evlat. Söz ver!*"

Ian dehşet ve keder içinde, bir sonraki anda öleceğini bilerek sadece onun ellerinde asılı kalabildi.

Dük karşı tarafındaki kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve Ian'ı yüzüstü koridora fırlattı. Kapıyı çarptı ve kilitledi.

Ian kendini ayağa kaldırıp koşmaya başladığında bakış açısı o çorak koridora kaydı. *Koş, koş, koş.* Evin içinden geçip gün ışığına çıktı, koşmaya *devam etti.* Ian hangi yöne gittiğinin farkında olmadan Kilmorgan topraklarında hızla ilerledi, ta ki bacakları iflas edip durmak zorunda kalana kadar. Nefesi titreyen soluklarla geliyor, başı havasızlıktan dönüyordu.

Sonunda Ian çamura ve çimenlere düştü, sonunda boğazı açıldı ve ıstırabının kükremesi dışarı çıktı.

"*Hayır!*"

Ian bunu şimdi bile duyuyordu, etrafında yankılanıyor, kelime sözsüz bir iniltiye dönüşüyordu. Sırtında toprak yerine halı hissetti, odanın içinde yankılanan derin sesini duydu.

Gözyaşlarıyla dolmuş olan gözlerini açtı. Ian, bulanıklığın içinden John Ackerley'nin kendisine endişeyle baktığını gördü, para elinde donmuştu.

"Ne gördünüz?" Ackerley nefes nefese sordu. "Ne gördün? Tetiği bulduk mu?"

"Onu o öldürdü, seni gerzek!" Ian dirseklerinin üzerinde doğruldu, yüzü ıslak, boğazı acıydı. "Onu benim gözümün önünde öldürdü."

"Kim?" Ackerley korkuyla sordu. "Kardeşin... ?"

"Hayır, seni çürümüş ahmak. Benim babam. Ben oturup izlerken annemi öldürdü. Ve ben hiçbir şey yapmadım. *Hiçbir şey!*" Ian ayağa fırladı, çılgına dönmüş öfkesi, Mackenzie'lerin laneti onu sardı. "*Bunun* beni delirttiğini mi sanıyorsun? Delirtmedi. Ondan önce de deliydim. Her zaman öyleydim. Onu durduramadım, çünkü ne yapacağımı bilemeyecek kadar küçük ve *deliydim*."

Ackerley ağzını açıp kapatarak sadece bakabildi. Elinde tatmin olmuş gibi parlayan madeni parayı sıkıca kavradı.

Kapı sarsıcı bir gürültüyle açıldı ama ona eşlik eden etek hışırtısı Ian'ın ruhuna hafifçe yağan yağmur gibiydi.

Beth bir anda Ian'ın önünde, Ackerley ile karşı karşıyaydı. Saçlarının kokusu Ian'ın hatırladığı korku kokusunu bastırdı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Beth, Ackerley'e ters ters baktı. "Ona ne söylüyordun?"

"I . . ." Ackerley'nin yüzü kızarmış, gözleri nemlenmişti. "Hiçbir zaman demek istemedim. Yardım etmeye çalışıyordum."

Ian kollarını Beth'e doladı. "Bana hatırlamamı sağlıyor," dedi, sesi kısık ve kırıktı. "Ama *sen* bana unutturuyorsun. Beth'im, unutmama yardım et."

On İkinci Bölüm

Beth, kocasının kollarını etrafında hissettiğinde kalbi burkuldu, güçlü kucaklaması ihtiyaçtan kaynaklanıyordu.

John Ackerley ikisinin de önünde durmuş, kendinden tamamen utanmış ve üzgün görünüyordu. Beth onun da Thomas gibi iyi bir adam biliyordu ama biraz saftı. Thomas da saftı, değil mi?

"Ne yaptın sen John?" diye sordu Beth. Saflık, kocasını rahatsız etmek için bir bahane olamazdı.

"I . . ." John sanki suçlanacak bir şeymiş gibi elindeki bozuk paraya baktı. Utangaç bir tavırla elini kaldırdı. "Biraz mesmerizm deniyorum. Harikalar yaratıyor."

"Tehlikelerini ben de duydum," dedi Beth sert bir sesle. "Neden böyle bir şeyi Ian üzerinde denedin? Bu teknikte uzman olduğunuzu söylediğinizi hatırlamıyorum."

"Şey, hayır." John küçük bir sesle şöyle dedi. "Bunu daha önce sadece bir kez yaptım. Ama iyi sonuçlar elde ettim; genç adam uzun zaman önce gömdüğü şeyleri hatırladı."

Beth elini uzattı. "Ver şunu bana."

John paraya bir kez daha şaşkın şaşkın baktı. "Bu mu?"

"Evet." Beth elini uzattı ve ondan aldı. "Artık bu saçmalıklar yok."

Hart'ın içeri girmeye karar verdiği anda yumruğunu paranın etrafına kapattı.

"Neler oluyor böyle?" Hart tam bir düktü, yasakçı, sert yüzlü, masanın altına girmek ister gibi görünen Ackerley'e bakıyordu.

Ian Beth'in üzerine eğildi ve yüzünü onun boynuna gömdü. Beth tenindeki ıslaklığı, Ian'ın gözyaşlarını hissetti.

"Boş ver Hart," dedi Beth. "Bu iş bitti."

Hart onu görmezden geldi. Ackerley'e, "Söyle bana, dostum," diye çıkıştı.

Ackerley Hart'ın bakışları altında büzüldü. "Ben ... Ben . . . Bu çok sağlam, bilimsel bir teknik, Viyana'da test ediliyor. Oldukça da kabul gördü."

Ackerley hem Hart'a hem de Beth'e meydan okuyan bir bakış attı.

"Bilimsel bok." Hart'ın hırıltısı, Ian'a karşı duyduğu derin korkuyu ve koruyuculuğu yansıtıyordu ve bu da Mackenzie'nin öfkesinde her zaman ortaya çıkıyordu.

Ian başını kaldırdı. Beth, Ian'ın bedeninin güçlendiğini, içine düştüğü karmaşanın hafiflediğini hissetti. "Onu rahat bırak Hart."

"Aşağıya kadar bağırdığını duydum, Ian." Hart bakışlarını Ackerley'e çevirdi. "Bir süreliğine başka bir yere gitsen iyi olur." Gürültüsü daha da arttı. "*Şimdi.*"

Ian onu nazıkçe kenara ittiğinde Beth, "Tanrı aşkına," diye söze başladı.

Ian'ın gözleri kırmızı çerçeveli ve ıslaktı, yüzü benekli, nefesi kesik kesikti. İri yumruklarını sıkıyordu, elleri rüzgâr ve hava yüzünden sertleşmişti. "Hart, *onu rahat bırak* dedim."

"Bana tam olarak neler olduğunu anlatana kadar olmaz. Kim bu şarlatan?"

Birbirlerine çok benzeyen ama aralarında on yaş fark olan iki kardeş karşı karşıya geldi. Saçları kızılın birkaç tonu farklıydı ama gözleri aynı altın yoğunluğunu taşıyordu, ikisi de diğerine yol vermiyordu.

Hart sabırsızlıkla, "Ian," dedi.

"Beni lanetliyor," dedi Ian. "Onu rahat bırakın."

Beth keskin bir nefes aldı. "Tedavi mi?" Açıklamak için ağzını açan Ackerley'ye baktı. Beth bir parmağını kaldırdı ve Ackerley ağzını tekrar kapattı.

Hart kıpkırmızı olmuştu. "Kafanı ne tür bir saçmalıkla doldurdu, Ian? Eğer bunu söylediyse, o bir şarlatan, bir şarlatan. Beth, onun senin tanıdığın olduğunu biliyorum ama buna bir son vermelisin."

Ian Hart'a doğru bir adım daha atarak Hart'ın dikkatini sadece kendisine yöneltti. Ian Hart'ın gözlerinin içine bakıyordu, bu çoğu insan için doğal bir hareketti ama Ian'ın ustalaşmak için mücadele ettiği bir şeydi. Hart sustu, bu basit beceriyi bile öğrenmesi çok uzun zaman almış olan küçük kardeşinin bakışlarıyla sakinleşti.

"O aileden biri," dedi Ian. Sesindeki çığlık gitmiş, kontrol geri gelmişti. "O Beth'in ailesi, bu da onu *benim ailem* yapıyor."

Hart, Ian'dan başka hiçbir şeye bakamıyordu.

Beth, Hart'ın artık Ackerley'yi, hatta Beth'i ya da odaya bakan meraklı hizmetkârları -ki bunlardan biri de Curry'ydi- fark etmediğini fark etti. Beth, Curry'nin şöyle dediğini duydu: "Bırak gireyim, seni aptal koy. Onunla ilgilenmem gerek."

Hart, Ian'ın dik ve güçlü durduğu ana takılıp kalmıştı; artık ne korkmuş, kafası karışmış bir genç ne de kardeşlerinin kıramadığı bir kabuğun içine çekilmiş daha sessiz bir adamdı.

Ian, Hart'a en az Hart'ınki kadar keskin bir öfkeyle baktı ve nefes almak kadar doğal gelen emredici bir tonda konuştu.

Hart'ın gözleri parladı ve içinden ürperti gibi bir şey geçti. "Sana zarar vermesini istemiyorum, Ian."

"O yaşlı bir adam," dedi Ian, başparmağını Ackerley'e doğru sallayarak. "Bana zarar veremez. Ona izin vermeyeceğim. Geçmiş bana zarar veremez. O artık yok."

Hart yine uzun bir süre sessiz kaldı. Beth neredeyse Hart'ın kafasındaki düşünceleri, tartışmalarını ve acısını görebiliyordu.

Sonunda Hart, Ian'a başıyla onay verdi ve büyük bir eliyle omzunu kavradı. "Haklısın, Ian. Geçmiş, geçmişte kaldı. Sonsuza dek. Önemli olan *şimdi*."

Ian Hart'a, başka birinin yavaşlığı karşısında sabırsızlandığında attığı bakışı attı. "Biliyorum. *Güven bana*."

Hart nefesini bıraktı. "Pekâlâ o zaman. Affına sığınıyorum, Beth. Ve Ackerley."

Sonuncusunu beceriksizce söyledi, sanki özrü büyük bir isteksizlikle dile getirmiş gibiydi. Ackerley'e zerre kadar güvenmediği açıktı. Elbette Beth de şu anda ona pek güvenmiyordu.

Koridordan net ve kadınsı bir ses daha geldiğinde bu gariplik ortadan kalktı.

"Aman Tanrım, bu gürültü patırtı da ne? Sirk gösterisi mi var?" Eleanor aceleyle geri çekilen hizmetkârları iterek hem saygı hem de rahatlama gösterdi. Düşes buradaydı ve her şey yoluna girecekti.

Eleanor hızlı ve kurnaz gözlerle durumu değerlendirirken, bir yandan da dili dolanıyordu. "Hart, neden tüm sanat eserlerimiz salonda karmakarışık bir yığın halinde, hazır duruyor? Ayıklanmalı, temizlenmeli, restore edilmeli.

Ian, bunu bulman çok akıllıca. Hart, hayatım, çerçeve mahvolduğuna göre, Raphael'i bir müzeye gönderebilir miyiz? Sanat eleştirmenlerinin buraya gelip o şeyi öve öve bitiremediklerini biliyorum ama ona her baktığımda tüylerim diken diken oluyor. Bırakalım buradan uzakta bir müzede öpsünler. Şimdi Bay Ackerley, terasta güzel bir çay içeceğiz, ne güzel bir öğleden sonra. Beth, gel de düzenlememe yardım et. Biliyorsun her konuda altılı yedili oynarım."

Düşes konuşmaya devam ederek dışarı çıktı, hizmetkârlar onun dağınık emirlerine itaat etmek için acele ediyorlardı. Hart, yüzü gök gürültüsü gibiydi, onun ardından hızlı adımlarla ilerledi.

Beth şaşkınlık içindeki Ackerley'e döndü. "Eleanor'un asıl söylemek istediği hepimizin seni rahat bırakması ve müdahale etmeyi bırakması. Sadece dikkatli ol." Ackerley'e sert bir bakış attı. "Onu seviyoruz."

"Sadece beni sevmeni istiyorum Beth," diye gürledi Ian arkasında. Bir el omzuna indi, sıcak, güçlü, okşayıcı. "Hart kendini kaybedebilir." Ian eğildi ve Beth'in yanağına bir öpücük kondurdu.

Öpücük kanına ateş düşürdü, bu ateş onunla tekrar yalnız kalana kadar onu ısıtacaktı. Beth de Ian'ın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Ian'ı yapması gerekeni yapması için yalnız bırakmak üzere oradan uzaklaştı.

Kapıyı kapatırken, Ian'ın tınısı normale dönmüş bir şekilde gürlediğini duydu: "Pekala, şimdi ne yapacağız?"

* * *

Beth'in çaydan sonraya kadar John'la yalnız konuşmak için çok az zamanı vardı. Eleanor kafasına koyduğu zaman ev halkını her yöne koşuşturabiliyordu. Beth'i çok meşgul ediyordu ve Beth bunun Eleanor'un Ian'ı rahat bırakma yöntemi olduğunu anlamıştı.

Ancak Beth endişeliydi. Geçtiğimiz on yıl ona Ian'ın dirençli olduğunu, hem de çok dirençli olduğunu öğretmişti. Yine de, küçük şeyler onu rahatsız edebilirdi, tıpkı bir havai fişekten çıkan kıvılcımlar gibi, bu dayanıklılığı yakıp yok etmek isteyebilirdi.

Ian çay içerken yeterince sakin görünüyordu; yani bir tabak kekin tamamını içine çekti ve dumanı tüten birkaç fincan Oolong'u soğuk su gibi içti. Beth, Curry'nin Ian'ın fincanına az miktarda viski damlattığını fark etmemiş gibi davrandı.

Daha sonra Ian çocukların yanına gitti ama Beth oyalandı ve Ackerley'i boş bir salonda köşeye sıkıştırdı.

"İyi niyetli olduğunuzu biliyorum," diye başladı Beth. "En azından ben öyle olduğuna inanıyorum."

Ackerley ona Thomas'ınkilere benzeyen gözlerle baktı. "Elbette iyi niyetliyim, sevgili baldızım. Neden olmayayım ki?"

Beth sabrını korudu. "Sadece... Ian'la ilgilenen çok fazla insan . Akıl hastanesindeki doktorlar onu bir gösteri aracı olarak kullandılar. Seyahat ettiğimizde, bilgili doktorlardan düpedüz kendine güvenen adamlara kadar herkes ona bakmak istiyor. Ian bu insanları görmezden gelmekte çok başarılı ama şimdi siz ona onu *iyileştirebileceğinizi* mi söylüyorsunuz? Bu oldukça zalimce olabilir, sizce de öyle değil mi?"

Ackerley'nin şaşkınlığı doğrudu. "Tanrım, seni incitecek bir şey asla yapmam. Ya da kocanıza. Bildiğiniz gibi Thomas bir azizdi ve onun sevdiği birine asla zarar vermeye kalkışmazdım. Gerçekten yardım edebileceğime inanıyorum."

"Ian buna inanıyor." Beth kendi içinde John'un kötü biri olmadığını biliyordu. Cehaletle hareket edebilirdi ama kötü niyetle değil. "Bu daha da endişe verici."

Ackerley elini kalbine götürdü. "Yöntemlerimin Lord Ian'a herhangi bir şekilde zarar verdiğini düşünürsem, buna son vereceğime dair size söz veriyorum."

Beth, "Durmanıza izin vermeyebilir," diye belirtti. "Ian oldukça ikna edici olabiliyor."

"Evet, anlıyorum." Ackerley'nin ifadesi yumuşadı. "Bozulan nişanınızdan sonra tekrar evlenmeye niyetiniz yokken sizi onunla evlenmeye ikna etti ya da mektuplarınızda öyle iddia ettiniz. Lord Ian'ı çok seviyorsunuz, değil mi?"

"Seviyorum." Beth bir sevgi kabarması hissetti. "Ian dünyadaki diğer erkeklere hiç benzemiyor. Bu Thomas'ın değerini düşürmek için söylemiyorum, lütfen anlayın. Thomas'la yaşadığım şey çok özeldi. Ian farklı, ama Thomas daha az değildi."

"Hayır, değildi." Ackerley'nin üzüntüsü gözlerinden okunuyordu. "Onu hala özlüyorum, her şeyi atıyorum."

Beth elini onun koluna koydu. "Biliyorum. Bir anlaşma yapalım: Hart'ın doğum günü karmaşası sona erdikten sonra oturup Thomas hakkında konuşacağız. Onu doğru düzgün hatırlayalım, yaptığı iyilikleri ve bizi güldürdüğü zamanları."

"Mükemmel." Ackerley başıyla onu onayladı. "Sen iyi bir kadınsın, sevgili Beth."

"Teşekkür ederim." Beth onu okşadı ve sonra uzaklaştı. "Ian'a karşı dikkatli ol. Onun da sana karşı dikkatli olduğundan emin ol. O inatçı Mackenzie cephelerini kırmaya ihtiyacın olursa bana gel. Söz mü?"

"Gerçekten de öyle," dedi Ackerley.

Beth onun gitmesine izin verdi ve Ackerley görüşmenin sona ermesinden son derece rahatlamış görünerek arkasını döndü.

* * *

Beth onu azarlayacaktı. O akşam çocukları yatırmak için çocuk odasında buluştuklarında Ian bunu biliyordu.

Jamie, Hart'ın oğlu ve varisi Alec'le birlikte iki kapı aşağıdaki yatak odasını paylaşma izni , büyük oğlanlar bir arada olacaktı, kızlar olmayacaktı. Ian Jamie'ye iyi geceler dileyip onu ve Alec'i Eleanor'la birlikte gönderdikten sonra Beth'le birlikte kızlarını ve Hart'ın çok küçük oğlu Malcolm'u yatırmaya koyuldular.

Beth Megan'ı yerleştirirken Belle, Ian'a, "Baba," dedi. "Eleanor Teyze, John Amca'dan seni delilikten kurtarmasını istediğini söylüyor. Ama sen deli değilsin baba." Kızın anlamlı yüzü çatıldı. "'Merkezci, kesinlikle. Deli değilim. Kitaplarımda delilik hakkında bir şeyler okuyordum. Doktorların yazdığı belirtilerin hiçbirisi sende yok gibi görünüyor. Orada olmayan insanlarla konuşmuyor, yanlış kıyafetler giymiyor ya da kim olduğunuzu ve evinizin yolunu nasıl bulacağınızı unutmuyorsunuz."

Ian, Megan'ın yatağındaki Beth'in onu dinlemek için sustuğunu fark etti. Ian Belle'e, "Bu o tür bir delilik değil, aşkım," dedi.

"Başka türlü yok," diye yanıtladı Belle inançla. "Ben doktor olacağım, biliyorsun. Çalışıyorum."

Ian'ın nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Beth her zaman cevap verirdi ama şimdi konuşmaktan aciz görünüyordu.

Ian bütün öğleden sonrayı Ackerley ile geçirmiş, Ackerley ise Ian'a ilk anıları hakkında sorular sordukça sormuştu. Ackerley, Ian'ın hoş olmayan durumlarla karşılaştığında kaçma ihtiyacını öğrenmek istemiş ve Ian'ın annesinin öldüğü o korkunç günden çok önce başlayan babasına olan nefretini araştırmıştı. Ian kendini hayatının ayrıntılarını anlatırken bulmuştu. Acı verse de anıları paylaşmak neredeyse bir rahatlama olmuştu.

Kızı Belle uzandı ve Ian'ın eline dokundu. "Gördün mü? Sen deli değilsin baba. Bu konuda endişelenmeyi bırakabilirsin."

Ian onu uzun süre inceledi, Belle onun hızlı düşünceleri ve kitap sevgisiyle. Zeki, becerikli ve Ian gibi çabuk öğrenen biriydi. Onunla gurur duyuyordu.

Belle'e nasıl cevap vereceğinden emin değildi, bu yüzden Ian onun alnına bir öpücük kondurdu. Belle tüm sorunları çözdüğünden emin bir şekilde gülümsedi ve gözlerini kapattı.

Ian Megan'ın yatağına gitti ve eğilip onu da öptü. Megan uyuklu bir sesle, "Seni seviyorum baba," dedi ve kadife pelüş zürafasına sarıldı.

Beth, Ian'ın elini tutarak onu odadan çıkardı ve alt kattaki kendi odalarına girene kadar bırakmadı.

Evet, Beth azarlayacaktı. Ian onun omuzlarını sıkmasını, nefes almasını ve yüz ifadesini sertleştirmesini izledi. Yapılacak tek bir şey vardı.

Beth'in korsajına uzandı ve düğmelerini çözmeye başladı. Bir dizi siyah ve parlak düğme beline doğru ilerliyor, Ian'ın altına giydiği ipek ve danteli göstermek için kopçayı ayırıyordu.

Beth'in iç çamaşırları şık ve pürüzsüzdü - diğer kadınların yaptığı aşırı fırfırlar, kurdeleler, danteller ve fiyonklardan hoşlanmıyordu. Ian, elini ipeğin üzerinde gezdirmesine ve altındaki sıcak kadını hissetmesine izin veren Beth'in tarzını tercih etti.

Ian ve Beth'in evli oldukları on yıl içinde giyim tarzları değişmişti, iç çamaşırları da öyle. Beth kalçalarını örten tam korseyi tercih etmiyordu; onunki belinde duruyordu, dekoltesi yumuşaktı.

Beth'in vücudu onun için bir şarkıydı. Ona dokunduğunda Ian'ın içinde müzik dalgalanıyor, elleri daha fazlasını buldukça daha dolgun ve daha melodik hale geliyordu. Beth'in bel bandı parmaklarının altında açıldı ve etekleri ve kombinezonları düşerken, dokunuşunu kalçalarının kabarıklığına, kalçalarının dolgunluğuna kaydırdı.

Ian Beth'i okşarken boynunu öptü, sonra ellerini sırtına götürerek korsenin kapağını açtı ve bağcıklarını çözdü.

Beth ona doğru akarken boğazında bir şeyler mırıldandı. Onun bir nefes daha aldığını, konuşmasına devam etmek için kendini zorladığını duydu ve Ian artık çıplak olan omzunu ısırdı.

"Ian." Fısıltı onun etrafında süzüldü. Ian ağzını onun tenine kapattı ve emdi.

Ona aşk ısırmalarını öğretmekten duyduğu mutluluğu, ona yaklaşp sevgili olmalarının bir sakıncası olup olmadığını sorduğu o olağanüstü günü hatırlayınca içi ısındı.

Ian bu sorunun yarattığı sarsıntının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Hayatına giren ve onu sersemleten güzel kadın ona sevgilisi olmasını teklif etmişti.

Ian aptal olmadığı için hemen kabul etmişti.

"Ian, konuşmalıyız." Ian onun sıcaklığını tattığında Beth'in kararlılığı azaldı.

Ian aşk ısırığını bitirdi ve omzundaki kızaran yeri yaladı. Ayrıca dün gece bıraktığı ısırığın daha koyu kırmızı olan kısmını da öptü.

Korse çıktı, halıya düşerken dantelleri dalgalanıyordu. Altında başka bir ince giysi, Beth'in vücudunu omuzlarından dizlerine kadar saran kombinler vardı.

Ian ona kombinasyonlarının içinde ne kadar güzel olduğunu söylediğinde ona hiç inanmamıştı. Kumaş göğüslerini, belini, kalçalarını, bacaklarını belirginleştiriyor, Beth'in vücudunun dolgun yumuşaklığını artırıyordu. Artık üç çocuk doğurduğu için Beth kendini fazla sarkık buluyordu ama Ian hiçbir sorun görmüyordu. O *onun* Beth'iydi, vücudu onu ilk kez açtığı zamanki kadar baştan ve güzeldi.

Ian onun vücudunu öptü ve eteğinin yastıkladığı dizlerinin üzerine çöktü. Elini çocuklarını, Jamie, Belle ve Megan adlı mucizeleri kucaklamış olan karnının üzerinde gezdirdi.

Ona defalarca hayat vermişti.

"Evde bal yok," dedi Ian, kumaşın üzerinden karnına bir öpücük kondurarak.

"Hayır mı? Oh." Beth huzursuz adımlarla ilerledi. "Çok yazık."

"Sadece senin." Ian elini uzatıp kombinasyonları kadının vücudundan aşağı ve bu sırada çoraplarını da aldı. Giysiler düşerek onu bir hediye gibi kendisine açtı.

Hiçbir şey Beth'in kendi balının ağzını karşılamasından daha iyi olamazdı. Beth'in çıplak ayak parmakları halının üzerinde kıvrılırken, Ian onu karanlık bir zevkle içti. Parmakları adamın saçlarına kapandı, boğazından gelen sesler adamın zaten sıkı olan sertliğini daha da sıkılaştırdı.

Ian sırt üstü yere yığıldı ve boylu boyunca yere uzandı. Beth onun üzerinde kaldı ve ona baktı. Ian onun dolgun göğüslerini, kalçasının kıvrımlarını, onu yaladığı yerdeki nemli siyah saçlarının buklelerini görmekten keyif alıyordu.

Birkaç dakika içinin dolup dolmadığına baktı, sonra Ian uzandı, güçlü ellerini Beth'in beline kilitledi ve karısını kendisine doğru çekti. Beth isteyerek geldi, gülümsemesi genişledi. Ian ekosesini bir kenara iterek onu kendine çekti, Beth'in vücudu yumuşak ve sıcaktı.

Kısa bir süre sonra Ian'ın güzel Beth'i onu sarmıştı ve Ian onu kucaklayıp içine doğru kaydırды. Onun üzerinde sallanırken gözleri yarı kapalıydı, Ian itmeye başladığında yumuşak göğüsleri sallanıyordu.

Ian ne kadar kızgın olursa olsun, *bu* asla çıldırtıcı değildi. Tatlı Beth onunla utanmadan, sıkılmadan sevişti. En gerçek duyguları yüzünden okunuyor, sesinden anlaşılıyordu.

"Seni seviyorum Beth'im," dedi Ian onun içine daha hızlı, daha sert girerken. Beth kendini saf neşeye bırakırken başı geriye gitti. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Söylemeyi öğrendiği günden beri Ian bu kelimeleri ağzında şekillendirmiş, tadını çıkarmış, *anlamıştı*. Beth ona bunu vermişti.

Beth'in çılgınları en derin zevkini bulduğunda çınladı. "Seni seviyorum Ian Mackenzie, seni gerçekten *çok* seviyorum."

Evet, Beth'im. Bu aşk ve deliliğin burada yeri yok.

Beth, Ian'ın üzerine yığıldı, bitkin ve nefessizdi, aynı zamanda beyaz-sıcak salıverilmesi onu sular altında bıraktı ve tohumunu sert bir şekilde içine gönderdi. "Beth, m'Beth, *seni seviyorum*."

Ian geri çekildi, canından çok sevdiği kadını kollarının arasına aldı ve her şey inanılmaz derecede durgunlaştı.

On Üçüncü Bölüm

Fellows gece treniyle Londra'dan dönerken, yanında artık müfettiş olan eski çavuşu Pierce'ı da getirmişti.

Pierce Mackenzie ailesiyle daha önce tanışmıştı ama Kilmorgan'a hiç gitmemişti. Araba köprü'nün üzerinden geçerken ve devasa ev önlerinde uzanırken Pierce bir ısıklık çaldı.

"Blimey, bu bir yığın. Neden polisliği bırakıp buraya taşınmıyorsunuz efendim?" Şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Dük Hazretleri her zaman sizinle paylaşmaya heveslidir, siz söyleyin. Bence kabul edin."

Fellows, "Bir iki gün içinde anlayacaksın," diye cevap verdi. "İşimi seviyorum Pierce."

Pierce'ın gözleri mizahla parlıyordu. "Bakın ne diyeceğim, efendim. İşinizi kendinizi memnun etmek için yapmaya devam edin, ama tüm maaşınızı bana verin, çünkü zenginliği reddedip zevk için çalışacak kadar yüksek görüşlüsünüz."

Fellows ona sakinleştirici bir bakış gönderdi ve Pierce keyifli bir kahkahayla cevap verdi. "Siz bir züppesiniz, efendim," dedi Pierce. "Sadece havalı olmak istemiyorsunuz."

Hayır, Fellows'un yoktu. Gençlik yıllarında Mackenzie'ler hiçbir şeyden yoksun değilken annesinin ona bakmak için kendini yıpratmasına duyduğu tüm öfkeye rağmen Fellows şimdi onlara sahip oldukları maddi mallar, hatta paraları için bile kızmadığını fark etti.

Fellows çocukken onu bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu anlamamıştı ama bir yetişkin olarak sadece kabul edilmek istediğini biliyordu. Yaşlı dük ona bir kuruş bile vermemiş olsa bile, Fellows adamın kendisine bakmasını ve Fellows'un oğlu olduğunu kabul etmesini istemişti.

Dük hiç tanımamıştı. Lloyd'un babası olduğunu kabul etmeden ölmüş, Lloyd'u sokakta gördüğünde onu tanımamıştı. Bu reddedilişin acısı derinlere işlemişti.

Hâlâ da öyleydi ama Lloyd artık bunun için Mackenzie kardeşleri suçlamıyordu. Onlar yaşlı dükün elinden Lloyd'un çektiğinden çok daha fazla acı çekmişlerdi. Fellows onlarla ortak bir zemin bulmaya, hatta onlardan hoşlanmaya başlamıştı.

Örneğin Cameron iyi bir arkadaş olmuştu. Cameron yufka yürekli ve cömert biriydi ve Fellows'la birlikte yarışlara katılıyor, sonrasında da en iyi viskilerin tadını çıkarıyorlardı. Cam ayrıca Fellows'un mahallesindeki barlarda da evinde gibiydi, Fellows'un lokalinde kolayca bir bira kaldırıyor ve arkadaşlarıyla rahatça konuşuyordu. Fellows Mac'i pek anlamıyordu ama Mac'in Fellows'a hediye olarak Louisa ve çocuklarının resmini yapmasını takdir ediyordu. Mac'in de içinde geniş bir cömertlik damarı vardı.

Hart ve Ian kırılması daha zor cevizlerdi. Ian, kardeşleri kadar açık olmasa da aynı açık yürekliliğe sahipti. Ian Mackenzie'nin sakatların ve delilerin bakımı ve araştırılması için bağışladığı para miktarı inanılmazdı. Bir keresinde, bir araştırma hastanesi bir kanadına onun adını vermek istemişti ama Ian bunu reddetmişti. Bunu bina için değil, içindeki insanlar için yaptığını söylemişti.

Bir de Hart vardı, o kadar uzun süre kendini uzak tutmak zorunda kalmış bir adamdı ki, başkalarına nasıl açılacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Eleanor onu çözmüştü, bu kesindi ve Hart ona ve çocuklarına karşı çok sevecendi. Yine de, Parlamento'daki konuşmalarında bu kadar etkili olan bir adam için Hart başkalarıyla rahatça konuşmakta zorluk çekiyordu.

Fellows'un da kabul ettiği gibi, Hart son on yılda çok yumuşamıştı ve ikisi birbirlerine karşı çok daha rahat davranmaya başlamışlardı. Fellows artık eve vardığında majordomonun kendisini anons etmesini istemeden Hart'ın çalışma odasına giden merdivenleri koşarak çıkmakta hiç zorlanmıyordu.

Fellows kapıya vurduğunda Hart "Gel," diye seslendi ve odaya girdiğinde ayağa kalkarak Fellows'un elini içtenlikle sıktı. Fellows eli sıkın adama karşılık verdi ve Müfettiş Pierce'ı takdim etmek üzere döndü.

Hart adama başıyla selam verdi ve sırayla elini sıktı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim Pierce."

"Sana bir hikâye anlatmaya geldim," dedi Fellows, selamlaşıp yerlerine yerleştikten sonra Hart'ın doldurduğu viskiyi kabul ederken. Saat erken olmasına rağmen Fellows, saat kaç olursa olsun ünlü Mackenzie maltını geri çevirecek kadar aptal değildi.

"Bir zamanlar ..." Fellows sandalyesinde arkasına yaslandı, viskisinden bir yudum aldı ve yumuşak sıcaklığının tadını çıkardı. "Sanat eserleri toplayan bir adam varmış, ama bunları nasıl elde ettiğine pek dikkat etmemiş. Arzuladığı sanat eserlerini kendisine getirmeleri için en iyi hırsızları tuttu ve onlara binlerce sterlin ödedi. Bu adamın 'koleksiyonculuk' yaptığı dönemde ben çavuştum ve

Müfettiş, kullandığı hırsızları bulup getirmekle görevlendirildi. Adama dokunamazdık; bu açıkça belirtilmişti."

"Kimdi o?" Hart sordu.

Yine masasına değil, geniş bir sandalyeye oturmuş, eteği mütevazı bir şekilde dizlerinin üzerine düşmüştü. Hart, İskoçya İngiltere'nin boyunduruğundan kurtulana kadar ailesinin ekoseli eteğinden başka bir şey giymeyeceğini ilan etmişti.

"Lord Ethan Sedgwick," dedi Fellows. "Yakın zamanda vefat etti."

"Mm." Hart hiç şaşırması görünmüyordu. "Sedgwick her zaman bir kibirli piç. Hayvan hırsızlarını yakaladın mı?"

"Öyle yaptık," dedi Fellows. "O zamanki müfettişim Radcliffe ayrıntıları bana bıraktı. Sedgwick'in evine uşak olarak bir adam soktum ve o da pek çok bilgi elde etti. Sedgwick hizmetkârların görebileceğine ya da duyabileceğine inanmayan biriydi, bu yüzden iş konuşurken kapıları kapatma konusunda dikkatli değildi. Birkaç aylık gözetimden sonra, hangi sanat eserini elde etmek istediğini, nerede olduğunu ve hırsızların onu ne zaman çalacağını biliyorduk. Tek yapmamız gereken polisleri olay yerine yerleştirmek ve hırsızları mallarla birlikte dışarı çıktıklarında yakalamaktı."

Hart ona dar bir bakış attı. "Kulağa ideal geliyor."

Fellows derin bir yudum almak için durakladı. Başarısızlığın utancı hala Biraz.

"Gerisini duyana kadar bekle," dedi Pierce Hart'a. "Benim zamanımdan önce, ama ben Genç bir polis memuruyken bile bu konuda oldukça yoğun bir hava olduğunu hatırlıyorum."

Fellows bir miktar viskinin boğazından aşağı süzülmesine izin verdikten sonra, "Hırsızları yakaladık," dedi. "Yakalamaya gittikleri tablo ellerindeydi, ama ilmiği almadıklarından emin olmak karşılığında hırsızlar konuştu. Bize Sedgwick'ten, yıllar boyunca onun için çaldıkları şeylerden ve bunları nerede sakladığından bahsettiler. Sedgwick'i tutuklayamayacağımı bilsem de -en azından bana tutuklamamam söylenmişti- çalınan sanat eserlerini bulup gerçek sahiplerine iade etmemem için hiçbir neden göremiyordum. Böylece Sedgwick'in özel koleksiyonunu sakladığı yere gittim - arazisinde bir tür yazlık ev. İyi korunmuyordu, salak herif. İçeri girdim ve gerçek bir müze buldum. Elini atabildiği her eski ustayı çalmış.

-Rembrandt, Rubens, Raphael, van Dyck, Holbein, Velázquez . . daha bilmediklerim. Sizi hayrete düşürecek bir stok."

Hart yumuşak bir sesle, "Çok şaşırdım," dedi. "Aynı hırsızların bana da kazık attığını mı söylüyorsunuz?"

"Hayır." Fellows başını salladı. "Açıklamama izin verin. Londra'ya döndüm ve Müfettiş Radcliffe'e rapor verdim. Ona Sedgwick'in çalınmasına neden olduğu son tabloyu ele geçirdiğimi söyledim, ancak Sedgwick'i çalıntı mal almaktan ve geri kalanı için hırsızları kiralamaktan tutuklayıp tutuklamama kararını ona bıraktım.

"Radcliffe bana çok kızmıştı. Sedgwick ve bir marki olan babası İçişleri Bakanlığı'nda çok nüfuzluydu ve Scotland Yard'daki bizler için hayatı zorlaştırabilirdi. Radcliffe bana sadece Sedgwick'i soruşturarak kendi kariyerimi, onunkini ve bana yardım eden herkesin kariyerini kaybettiğimi söyledi. Geri çekilecek, arkamı dönecek, tabloları hiç görmemiş gibi davranacak, hırsızları gerçekten çalarken yakaladığım şeylerden mahkum ettirecektim ve hepsi bu kadar olacaktı."

Hart'ın gözleri şimdi ilgiyle parlıyordu. "Ama sen, sen olduğun için, bunu yapamazdın."

"Tabii ki hayır. Sedgwick'in döndüm ve sanat eserlerini kanıt olarak kutulamak niyetindeydim. Kanun kanundu, bir İngiliz markisinin çok zengin oğlu için bile."

Hart bir kahkaha attı. "Ne oldu? Hâlâ hayatta olduğunuzu görüyorum."

"Başmüfettiş -Radcliffe'in amiri- şaşırtıcı bir şekilde beni destekledi.

Aristokratların işledikleri büyük suçların yanlarına kâr kalmasından bıkmıştı ve Sedgwick'i ibret olsun diye cezalandırmak istiyordu. Sanat eserlerinin Londra'ya geri gönderilmesini denetlemek için benimle birlikte gitti. Ama Sedgwick'in evine vardığımızda, tablolar gitmişti. Her biri. Birçoğunun çerçevesi bırakılmıştı, resimler kesilmışti. Sedgwick, yaramaz bir okul çocuğu gibi gülümseyerek -o sırada elli yaşındaydı- bize soyulduğunu söyledi."

"İğrenç piç kurusu," diye gürledi Hart. "Her zaman öyleydi. Babası da onunla birlikte."

"Sedgwick'in babası, oğluna zulmettiğı için beni destekleyen başmüfettişin suçlu olduğuna karar verdi ve adamı görevden aldırdı. DCI otuz yılını polisliğe vermişti ve bir şilin bile alamadan kapı dışarı edildi. Karışıklığı önlemeye çalışan Radcliffe de benim gibi kurtuldu ama ben ağır bir kınama cezası aldım ve neredeyse yeni kazandığım dedektif çavuş rütbemi kaybediyordum. İçişleri Bakanlığı kötü niyetle değıl saflıkla hareket ettiğime karar verdi ve daha hassas davalarda çalışmama izin verilmemesine rağmen kalmama izin verdi."

Fellows konuşurken Hart parmak uçlarını birbirine bastırdı, altın rengi gözlerinde bir parıltı vardı. "Bahse girerim bu da seni durdurmamıştır."

Fellows viskisinden bir yudum daha aldı. "Sözde hırsızlığı gizlice araştırdım. Sedgwick'in tabloları sakladığını ve bizim dikkatimizi çekmeyi bırakacağımız günü beklediğini biliyordum. Onları koleksiyon odasına geri koyacaktı ve kimsenin bundan haberi olmayacaktı. Ama . . . Onları ben buldum."

Hart kaşlarını çattı. "Sedgwick'in Kilmorgan'ı ele vermek için bir grup hırsız tuttuğunu ima etmediğinizi biliyorum. Sedgwick öldü, babası da. Sedgwick'in varisi yoktu ve markilik kraliyete geri döndü. Yoksa Sedgwick'in intikamını almak için bu kadar uzun süre bekleyen ve bunun için beni kullanan sevgili bir hizmetkârı mı?"

Hart bunların hiçbirine inanmıyordu, Fellows biliyordu. Yapmayı sevdiği gibi olasılıkların ana hatlarını çiziyordu. Hart her zaman titizdi.

"Sedgwick'in sizin hırsızlığınızla hiçbir ilgisi yok," diye devam etti Fellows. "Benzerlik, onun için çalınan sanat eserlerini bulduğum durumda yatıyor. Sedgwick'in arazisinde derin bir çukur vardı, geçmişte bir noktada kurutulmuş eski bir gölet. Sanat eserleri oraya gömülmüştü ve pek de iyi değildi. Rulo haline getirilip atılmış, hava almaması için bir muşambayla örtülmüştü. Çerçevelerdeki resimler üst üste yığılmış, çoğu mahvolmuş."

"Sedgwick bunu bulduğumda çok öfkelenmiş elbette. Yaptığı hareket yüzünden pek çok tablonun yok olması umurunda değildi; eğer o sanata sahip olamıyorsa, kimsenin olamayacağını söylüyordu. Sanırım akli dengesi biraz bozuktur."

"Biraz," dedi Hart, ses tonu hâlâ daha kuruydu.

"Kanıtları en yüksek makama sunduğumda bile çok az şey yapıldı. O zamanlar Sedgwick'in babasının çok fazla etkisi vardı. Yok edilmeyen sanat eserleri sessizce asıl sahiplerine iade edildi ve hiçbir şey söylenmedi. Sedgwick sanat eseri toplamaya devam etti, ancak bir daha asla hırsızlık yapmadı. Anladığım kadarıyla babası onunla bu konuda bir konuşma yapmış."

Hart, "Yaşlı marki sert bir adamdı," dedi. "Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, Sedgwick'le sohbetinin hapis ya da nakilden daha etkili olduğunu düşünüyorum." Durakladı. "Sanat eserini benimkiyle aynı durumda bulmuşsunuz, çürümesi için atılmış. Bunu her kim yaptıysa Sedgwick'e olanları biliyordu. Ya da, bu inanılmaz bir tesadüf -Ve ben bunlara inanmıyorum."

"Ben de öyle," dedi Fellows. "O zamanlar hala bu işin peşini bırakamıyordum. Sedgwick'i sanat için geri döndüğüm konusunda kimin uyardığını, sahte soygunda ona kimin yardım ettiğini, başmüfettişin görevden alınmasını kimin önerdiğini ve terfi yolunu kimin açtığını bulana kadar araştırmaya devam ettim. Şüphelenmişim, ancak Müfettiş Radcliffe'in evine davet edildiğimde ve karısı bana sonunda evinize gelen Raphael'in altında çay servis ettiğinde emin oldum. Bu tabloyu Sedgwick'in yazlık evindeki koleksiyonu arasında görmüştüm ama attığı tablolar arasında değildi."

Hart'ın kaşları yukarı kalktı. "Müfettiş Radcliffe rüşvet mi aldı?"

"Gerçekten de öyle." Fellows hissettiği öfkeyi, ihaneti hatırladı. Zekâsına hayran olduğu kendi müfettişi yolsuzluk yapmış ve sahtekârlığa ortak olmuştu. "Planları, Sedgwick'in kendisini soydurması ve yasal yollardan elde ettiği tablolar için sigorta talep etmesiydi. Çalınan tablolar ortadan kaybolacaktı; onlara sahip olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Radcliffe kimsenin öğrenmemesi için bir tanesiyle ödüllendirildi." Fellows viskisinden son bir yudum aldı ve geçmişin geride kalmasına izin verdi. "Beni Raphael'i astığı odada kabul etti, ne olduğunu bilemeyecek kadar aptal olduğumu düşünüyordu. Scotland Yard'a geri döndüm ve Radcliffe'in bu işe karıştığına dair bir raporu isimsiz olarak zincirin en tepesine, devrilmesi mümkün olmayan güvenilir bir adama gönderdim. İsimsiz olarak, çünkü bulgularımı duyurma konusunda dersimi almıştım. Arkama yaslandım ve müziğin çalmasını bekledim. Sonunda çaldı da. Radcliffe tutuklandı ama suçlamalar düşürüldü. Polis olarak görevine devam etti ama geri kalan günlerini paslanmaya terk etmek üzere bir taşra kasabasına gönderildi."

"Hâlâ yaşıyor mu?" Hart sordu. "Bu *onun* senden intikamı mı? Bunun için neden yirmi yıl bekledi?"

Fellows başını salladı. "Radcliffe öldü. Dedektifim ve Radcliffe'in bağlantısı hakkında bilgilendirdiğim adam da dahil olmak üzere davayla bağlantılı herkes öldü."

Hart ona sabırsız bir bakış fırlattı. "O zaman neden bana hikayeyi anlatıyorsun?"

"Ian bunu araştırmamı önerdi," dedi Fellows. "Ian'ın haklı çıkmak gibi esrarengiz bir huyu olduğu için Londra'ya geri döndüm ve eski dava dosyalarımı inceledim. O sırada notlar tutmuştum ve hepsini tekrar okudum. Bu hikâyeyi başka birinin bildiğini ve bundan faydalanmaya karar verdiğini düşünüyorum. Belki de sigorta için sanat eserini sizin çaldırdığınızı ima etmek istiyorlar."

Tablolar sizi utandırmak ya da mahvetmek için eninde sonunda bulunacakları bir yere saklandı." Fellows omuz silkti. "Bir şey."

Hart bir an sessiz kaldı, elleri sandalyesinin kollarında hareketsiz duruyordu. Bir süre sonra, "Çok fazla düşmanım var," dedi. "Herhangi biri benim peşimden gelmeye karar vermiş olabilir. İçlerinden hangisinin bu hikâyeyi bilebileceğini düşünmeye çalışıyorum."

"Çok azı biliyor," dedi Fellows. "Radcliffe'in rolü örtbas edildi, çünkü Yard'ın skandala ihtiyacı yoktu. Sedgwick'in babası da ayrıntıların çoğunun gizli kalmasını sağladı."

"Radcliffe'in oğulları var mıydı?" Hart sordu. "Sedgwick'in yoktu, biliyoruz. Sedgwick'in kızları var mıydı? Kadınlar da erkekler kadar intikamcı olabilir. Bence daha fazla."

Fellows, "Radcliffe'in çocukları ondan önce vefat etti ve Sedgwick'in hiç çocuğu olmadı," dedi. "Sedgwick'in ölü bir balık kadar iktidarsız olduğuna dair söylentiler vardı."

Pierce bir kahkaha attı. "Üstleriniz hakkında kötü bir söz söylemekten asla çekinmezsiniz, değil mi efendim?"

Fellows ona soğuk bir bakış attı. "Sedgwick hayatta daha yüksek bir mevkide doğmuş olabilir, ama bunun için onu daha iyi görmezdim."

Pierce yılmadan sırttı. "Sizin için çalışmak bir zevk efendim." "Konu aristokrasi olduğunda Fellows son derece tarafsız davranıyor." Hart üvey kardeşinin bakışlarıyla buluştu. "O her zaman böyleydi."

Fellows viski kadehini Hart'a doğru kaldırdı ve bakiştılar. İkisi de çok şey yaşamıştı ama düşmanlıklarını geçmişe gömmek güzel bir şeydi. Fellows Hart'ta kendisi gibi düşünen birini bulmuştu ve ona kardeşi demekten gurur duyuyordu.

* * *

Beth ertesi sabah yataktan fırladı ve odadan çıkmak üzere olan kocasının önüne kendini atmak için acele etti.

Alçak herif gecenin ilerleyen saatlerine kadar onu sevmiş ve onunla konuşma fırsatı bulamamasını sağlamıştı. Ağzını her açtığında, onu ilginç bir şeyle meşgul bulmuştu. Uykuya dalarken Ian onu nazikçe öpmüş, ona sarılmıştı ve Ian'ın sıcaklığının yatağı terk ettiğini hissedene kadar başka bir şey bilmiyordu.

İskoç eteği giymişti, muhtemelen soyunma odasına girip bulduğu kıyafetleri üzerine geçirmeyi ve Beth onu yakalayamadan gitmeyi planlıyordu. Ian'ın üzerinde kalçalarına kadar uzanan iskoç eteğinden başka bir şey olmaması ve güneşin saçlarının kızılını yakalaması Beth'in kararlılığına yardımcı olmamıştı. On yıl onu zayıflatmamıştı -yürüme, ata binme, balık tutma ve yaylalarda gezinme alışkanlıkları onu zinde ve kaslı tutuyordu.

O güçlü ellerin göğüslerine, beline, kalçalarına yerleştiğini, gecenin içinde onu kendisine doğru kaldırdığını düşünmek de yardımcı olmadı. Beth onun çıplak göğsünden karnına inen yolu öpmek, ince saç okunu takip ederek eteğinin bel bandına istiyordu.

Bakışlarını onun nefis vücudundan ayırmak zorunda kaldı ve boğazını temizledi. "Ian, konuşmamız gerek."

Ian, sanki Curry'nin hücum edip sahneyi bölmesini istiyormuş gibi onun ötesindeki açık salona baktı. "Geç kaldım."

"Senin kendi hatan," dedi Beth. "Eğer bizi gecenin çoğunda uyanık tutmasaydın ..." Ian'ın gözleri tekrar ona kaydı ve sıcaklıkla doldu, dudaklarının kenarları kıvrıldı.

Beth ellerini ona doğru salladı. "Kes şunu. John'un seni *iyileştirebileceğine* inandırmasına izin verdiğin için seni azarlamak istediğimi biliyorsun. Böyle düşünmene ne sebep oldu? O bir doktor ya da bilim adamı değil, gereğinden fazla meraklı misyoner. Thomas da aynıydı. Ayrıca Belle haklı, senin hiçbir sorunun yok."

Beth kelimelerin hızla dökülmesine izin verdi, çünkü Ian'ın isterse onu kenara çekip gidebileceğini biliyordu.

Ian yarım gülümsemesini kaybetti. "Doğru olmadığımı her zaman biliyordun." İşaret parmağını şakağına bastırdı. "Kardeşlerim gibi değilim."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Beth hararetle. "Seninle evlenmeden önce Mac ve Cameron'la tanıştığımı hatırlarsın. Ve sonra Hart'la tanıştım, bu da meseleyi . Kesinlikle doğru Mackenzie'yi seçmişim."

Ian'ın yanakları kızardı. "Benim şeyleri yapıyorlar."

"Ne olmuş yani? Hiçbiriniz Mac gibi resim yapamazsınız - Cam'in fırçanın hangi ucunun hangisi olduğunu bildiğine inanmıyorum, yine de onun Mac gibi olmak için can attığını görmüyorum."

"Kastettiğim bu değildi."

Ian'ın altın rengi gözlerinde hafif bir sıkıntı ifadesi vardı ama bugün gözlerinde başka bir şey daha vardı, anlamadığı bir dikkat dağınıklığı.

Beth sert bir parmağıyla onun göğsünü işaret etti. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, Ian Mackenzie. Sen kibirli bir Mackenzie erkeğisin. Zekisin ve ailen seni seviyor ama bu senin için yeterli değil. Bir kart odasına girip partinin can damarı olmak istiyorsun. İnsanların senin için çırpınmasını, onları etkilediğin için seninle arkadaş olmayı ummalarını istiyorsun." Beth ona bir adım daha yaklaştı. "Şunu söylememe izin ver, eğer yalaka ve yapmacık bir koca isteseydim, Lyndon Mather'la evlenir ve işimi bitirirdim. Hatırlarsan onu senin için terk etmiştim. Bana açıkça belirttiğin gibi korkunç biriydi, ama onu terk etmemin tek nedeni bu değildi. *Seninle* tanışmıştım ve daha iyi bir adam bulduğumu biliyordum. Başka biriyle asla mutlu olamayacağımı biliyordum. Senin ya da John'un o daha iyi adamı üzmenizi ve onu benden almanızı istemiyorum, anlayabiliyor musun? *Ian ...*"

Ian'ın bakışları yeniden ondan uzaklaşmış, arkasındaki duvarda bir noktayı kaşları aşağıya inmişti.

Beth onu kaybettiğini biliyordu. Konuşmasını çok uzun tutmuştu ve ortasında bir yerde Ian kafasında sürekli dönen yüzlerce düşünceden birine dalmıştı.

"Ian-"

"Onu terk ettin." Ian bakışlarını duvardan ayırmadı. "Onu başından attın."

"Az önce söyledim. Memnuniyetle. Ayrıca hatırlayacaksınız ki o iyileşti ve

evli başka bir Varis, ve onlar vardır her ikisi de yaşamak ile onun Annem Kent'te bir yerde."

Ian tek kelime bile dinlemiyordu. Beyninin içinde bir yerlere gitmiş, düşünüyor, düşünüyor, düşünüyordu.

Ian ellerini Beth'in omuzlarına koydu, onu kenara çekti ve uzanan parmaklarını görmezden gelerek odadan çıktı. "*Curry!*"

Beth arkasından koştu ama Ian ana merdivene doğru ilerlemeye başlamıştı, bol eteği çıplak bacaklarının etrafında dönüyordu. "Ian?"

Curry arka geçitten çıkarken o da merdivenlere ulaştı. "Kükrediniz mi lordum?" diye sordu küçük adam. "Ailenin geri kalanı gibi bir zile basamaz mısın?"

"Bana giysi bul," diye homurdandı Ian merdivenlerden çıkarken.

"Öyle mi?" Curry onu izleyerek sordu. "Peki onları sana nerede giydireceğim? Tavan arasına, öyle mi?"

"Evet!" Ian adımlarını hızlandırırken aşağıya seslendi. İskoç eteği Beth'e güçlü kalçalarını ve sıkı arka tarafını bir anlığına göstermek için hareket etti ve sonra gitti.

Bölüm On Dört

Ian'ın zihninin bir kısmı ev halkının ona yine kızgın olduğunu söylüyordu ama bu kısım cılız, titrek bir sestti. Zihninin en önde gelen kısmı ona gizemin cevabının Fellows'un eski çantasında ve tavan arasında yattığını söylüyordu.

Ian aradığı dergi yığınlarını karıştırmaya başlarken Curry bir kucak dolusu giysi taşıdı. Curry her zaman yaptığı gibi mırıldandı ve homurdandı ama Curry böyleydi. Ian gömleğini silkti, soğuğa karşı çoraplarını ve ayakkabılarını giydi, sonra adam hırlayıp uzaklaşana kadar Curry'yi ve sorularını görmezden geldi.

Ondan sonra kimse Ian'ı rahatsız etmeye gelmedi, yani Beth onu rahat bıraktıklarından emin olmak istiyor olmalıydı. Onu bunun için seviyordu - onu pek çok şey için seviyordu.

Ian'ı çabalarından alıkoymak için panik içinde Hart'a ya da Fellows'a koşmayacağını biliyordu. Ian bir göreve odaklandığında, o görevin büyük önem taşıdığını öğrenmişti. Başkaları bunun önemini ilk başta fark edemese de, Ian'ın içgüdüleri genellikle doğruyd.

Beth'i de bu anlayışından dolayı seviyordu.

Bir saat sonra Ian bir adım sesi duydu ve sinirlenerek başını kaldırdığında John Ackerley'nin tavan arasına çıktığını gördü.

"Lord Ian," dedi Ackerley ve başıyla onu selamladı.

Ian dikkatini tekrar elindeki sözcüklere verdi. Ackerley'i tamamen görmezden gelebilirdi ama Beth'in konuklara karşı nazik olunması yönündeki özenli talimatlarını hatırladı.

Ian ona, "Daha sonra geleceğim," dedi. "O zaman devam ederiz."

Ackerley boğazını temizledi. "Beth onaylamadığını açıkça belirtti. Ve ben de özür dilemeliyim. Size yardım etme ihtimali beni heyecanlandırdı. Avusturya'da pek çok yeni yöntem deneyen filozoflar topluluğuyla tanıştığımda, onların deneylerini taklit edebileceğime inanacak kadar kibirliydim. Korkarım ki yedi ölümcül günahın en büyüğünden suçluyum. Karım, sağ olsun, gururuma bir iğne batırıp onu söndürmekte oldukça başarılıydı. Ben hep dünyayı kurtarmak için yola çıkmıştım."

Ian, Ackerley'nin sözlerini duydu, her birini tek tek kaydetti ve daha sonra kullanmak üzere sakladı.

"Eski el yazısını okuyabilir misin?" Ian ona deri ciltli, kapağı zamanla yıpranmış ve esnekleşmiş bir günlük uzattı.

"Pardon? Oh . . . Sanırım öyle. Kaç yaşında?"

"On yedi yüz. Yazısı oldukça açık."

"Evet, dedelerimizin şimdikinden daha iyi ellerle yazdığını görüyorum." Ackerley merak dolu bir bakışla günlüğü aldı. "Neden?"

Ackerley son Stuart kraliçesi zamanından kalma bir koltuğa yerleşirken Ian ona hangi ismi araması gerektiğini söyledi. Günlüklerin sayfaları kırılgandı ama Leydi Mary'nin yazıları geçmişten geliyordu.

"Önemli, mi?" Ackerley sordu.

"Evet," dedi Ian, bakışlarını okumakta olduğu sayfaya çevirerek. "Hart'ın resimlerini kimin çaldığını bana söyleyecek."

"Ah." Ackerley'nin sesi asık suratlı tonunu kaybederek yeniden canlı ve ilgili bir hal aldı. "Şey, elbette. Yardım etmekten mutluluk duyarım lordum."

* * *

Sonraki saatler boyunca iki adam okurken tavan arasında sessizlik hüküm sürdü. Huzur ara sıra Ackerley'nin heyecanla Ian'a doğru eğilip kısık bir sesle, "Bu bir şey mi?" demesiyle bozuluyordu.

Ian onun işaret ettiği şeyi okur ve ya not eder ya da başını sallardı.

Günlükler Ian'ı her zaman büyülemişti. Leydi Malcolm Mackenzie ve daha sonra Kilmorgan Düşesi olan Leydi Mary Lennox, kendi kuşağından diğerlerinin zorlama esprileri ya da ağır açıklamaları olmaksızın, açık ve rahat bir üslupla yazmıştı.

Alec kızıyla birlikte bizi ziyaret etti. Alec ne kadar değişmiş, ama sadece daha iyisi için. Will hakkında elbette hiçbir şey söyleyemedi. Sevgili Will. Eminim onun gizli hayat hikâyeleri bizim ev hikâyelerimizden çok daha ilginçtir.

Daha sonraki yıllarda Mary şöyle yazmıştı: *Angus'umuz evde, en sevdiğim torunum Willie Ian'la birlikte. Ne kadar da büyüleyici! Daha on yaşındayken ev halkını kendine aşık etti ve istediği her şeyi yapabiliyor. Sefil Mal, delikanlıda kendini görüyor ve onu korkunç bir şekilde şımartıyor.*

Mary, oğlu ve torunuyla birlikte Kilmorgan'dan Londra'ya yaptığı seyahatleri anlatmaya devam ederek, konforlu modern arabayı ve yeni yollardaki yolculuğun çabukluğunu övdü. 1790 yılında birkaç gün süren bir yolculuk ona hızlı görünürken, şimdi, yüz yıl sonra, aynı yolculuk trenle bir gün ve bir geceden daha kısa bir sürede gerçekleşiyordu.

Willie Ian'ı Hyde Park'ta yürüyüşe çıkardım ve büyük bir şaşkınlık içinde tanıdık bir yüzle karşılaştım. Aslında "tanıdık" dememeliydim, çünkü onu bir yıldır görmemiştim ve artık yaşlanmıştı, gençlik günlerindeki gibi yakışıklı bir adam değildi. Halsey Kontu'ndan başkasından bahsetmiyorum; adam seksenine yaklaşıyor olmalı.

İki tekerlekli bir arabadaydı ve dizginleri biraz gergin bir uşağa benzeyen biri tarafından kullanılıyordu. Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Delikanlı, Halsey ona küfürler savurmadan arabayı hiçbir yöne hareket ettiremiyor, yavaşlatamıyor ya da hızlandıramıyordu.

Kibar bir kadın olarak eğildim ve Lord Halsey'e iyi günler diledim.

"Dur!" Halsey adamına bağırdı, adam arabayı o kadar kısa çekti ki at şaha kalkmaya başladı. Şoför onu ustalıkla sakinleştirdi ama Halsey bunun için de ona kaşlarını çatı. "Aman Tanrım, bu Muck Düşesi," dedi bana ve sonra zekâ gösterisine güldü. "İskoç domuz ahırında işler nasıl?"

"Sevgili Halsey," dedim, "her zamanki gibi naziksin. Kocamın sana selamı olsaydı gönderirdi, ama yok. Tabii ki, bir günden diğerine senin için bir şey düşündüğünü sanmıyorum. Jacobite günlerinden bu yana köprüünün altından çok sular aktı ve evet, Kilmorgan'da köprülerimiz var."

"Bir dükten başkası senin için uygun değil, ha?" Halsey sözlerine devam etti. "Eminim viski içen çılgın kocanla vahşi doğada yaşamının bedelini ödemiştir. İngiliz kontları değerli taşlarla süslü arabalara binerken, İskoç düükleri yalınayak gezer."

Çok iyi biliyordum ki Halsey elmaslarla kaplı arabalarla dolaşıyorsa, bunun nedeni çok zengin bir kadınla evlenmiş olmasıydı. "Malcolm'la evlendiğimde onun bir gün düük olacağını hiç düşünmemiştim; bu yüzden varsayımınız bir anlam ifade etmiyor," diye cevap verdim. "Ve Malcolm ayakkabı giyiyor - hatırladığı zaman."

Halsey bir kahkaha attı ama benim küçük şakama değil. "Bana haksızlık etti ve ben bunu unutmadım. Asla da unutmayacağım. Bana mezara girdiğimde bile affetmeyeceğim bir borcu var."

"O zaman size acıyorum, efendim," dedim. "Geçmiş geride . Böyle eski acıları yakın tutmak aptallıktır. Sizin güzel bir hayatınız oldu, benim de güzel bir kocam var."

"Kendi pisliği içinde bir İskoç domuzu," dedi Halsey, daha önceki temasına dönerek.

"Yağmur yağdığında biraz çamurlu oluyor, kabul ediyorum. Ama Kilmorgan'ı Londra'daki tüm malikanelere tercih ederim, çok teşekkür ederim. Önemli olanın zenginlik ya da altın varaklı misafir odaları değil, aile olduğunu çok çabuk öğrendim. Size iyi günler, efendim. Ailem beni evde bekliyor."

Halsey, hiç değişmeyen doğasına sadık kalarak bu işin peşini bırakmadı. "Asla dük olmamalıydı. Diğerleri gibi asılmalı ya da kurşuna dizilmeliydi."

Bunun üzerine öfkem beni ele geçirdi. Tek düşünebildiğim zavallı Duncan, zavallı Angus, Halsey'den yüz kat daha iyi adamlar ve Culloden'de ölen ve öldürülenlerdi.

"Onların ölmüş olması ve senin biraz olgunlaşmış bir yaşa kadar yaşamış olman bir suç," diye tersledim. "Sen kötü huylu, yüksek elli, oldukça iğrenç, kibirli bir pisliksin ve her zaman da öyle oldun. Şanslı kaçışım için her gün Tanrı'ya şükrediyorum. Tekrar söylüyorum, sana iyi günler."

Kimsenin, özellikle de bir kadının Halsey'le bu şekilde konuşmaya cesaret edebileceğinden şüpheliydim, çünkü o sadece bana bakıyordu. Dişlerinin çoğunu kaybetmiş olduğunu gördüm, yaşlı bunak. Sırtını Halsey'e dönmüş olan şoförü gülmek ve kahkaha atmak istiyordu - bu akşam hizmetkârların salonunda anlatılacak hikâyelerin çok canlı olacağını tahmin ediyorum.

Willie Ian'ın dadısıyla birlikte beklediği yere doğru yürürken Halsey ağzından bir şeyler kaçırıldı. "Bir gün Mackenzie'leri mahvedeceğim," diye seslendi . "Son nefesime kadar yemin ederim. Varislerimi onları mahvetmekle görevlendireceğim ve bu nesilden nesile devam edecek. Mackenzie'ler asla gazabımdan uzak kalamayacak."

Onu tamamen görmezden geldim. Kartlar ve kaleler, ne kindar bir ihtiyar! Akli gitmeye başlamış olmalı. İnsan ona acımalı, sanırım - o sadece kendi acısı içinde boğulan korkunç, üzgün bir adam.

"Kimdi o korkunç yaşlı adam, büyükanne?" Willie Ian ona katıldığında sordu. "Islak bir keçiye benziyordu."

Halsey, dağınık saçları ve birbirine çarpılmış kaşlarının altındaki ışıltılı gözleriyle bir keçiye andırıyordu. Güldüm ve delikanlının saçlarını karıştırdım.

Saç. "İster inan ister inanma, bir zamanlar o adamla nişanlıydım," diye itiraf ettim. "Ta ki aklım başıma gelip büyükbabanla kaçana kadar."

İskoç eteği ve çizmeleriyle, kızıl saçları ve altın gözleriyle o yaştaki babasına tıpatıp benzeyen Willie Ian ve sanırım Malcolm da iki tekerlekli arabaya ilgiyle bakıyordu. "Büyükbabam Sassenach'ı neden vurmadı?"

"Ona aldırış etmeyecek kadar meşguldük." Willie Ian'ın elini tuttum. "Dürüst olmak gerekirse, Halsey'i yıllardır düşünmemiştim. Tanrı'ya şükür yollarımız nadiren kesişiyor. Şimdi eve dönelim ve bol bol güzel şeyler yiyelim. sevdiğim babanı öpeceğim, sonra da Kilmorgan'a dönüp büyükbabanı öpüp koklayacağım."

Willie Ian bana şüpheli bir bakış attı. "Sen ve büyükannen öpüşmeyi seviyorsunuz." "Gerçekten severiz. Öpüşmek harika bir şey. Bunu yapacağız

Mezarlarımıza düşene kadar, sonra cennette devam edeceğiz, orada bol bol viski ve ekmek olacak."

Willie Ian bana, gençlerin yaşlıların aptallıklarına ayırdığı bir bakış daha attı. "Büyüdüğümde kadınlara karşı çok nazik olacağım. O yaşlı keçi gibi değil." Yavaşça geri çekilen arabaya onaylayan bir bakış attı. "Gerçekten de çok nazik. Beni sevecekler."

Ona sıkıca sarıldım, o da bunu büyük bir nezaketle karşıladı. "Eminim öyle olacak, benim küçük cesur delikanlım."

Bununla birlikte, adımlarımızı Grosvenor Meydanı'na ve dolayısıyla eve geri çevirdik -En azından Londra'daki evimiz. Benim için ev her zaman Mal ile birlikte Kilmorgan'ın vahşi toprakları olacak.

* * *

Ackerley, Ian günlüğü ona doğru itip sayfaları işaret ettikten sonra bölümleri okudu. Ackerley bitirdiğinde Ian'a şaşkın bir bakış attı. "Ne ima ediyorsun? Bu yüz yıl önce yazılmış. Ne demek istiyorsun?"

Lord Halsey'in varislerinin, büyük büyük büyükbabalarının intikamını almak isteyecek kadar uzun bir hafızaya sahip olduklarını mı söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Ian. "Bu bir olasılık."

Bu Beth'in suçuymuştu. Ian'a Lyndon Mather'ın kendisini terk ettiğinde gösterdiği kinciliği hatırlattığında Ian, Leydi Mary'nin Lord Halsey'le ilgili anlattıklarını hatırlamıştı.

Ackerley, "Bu eski ailelerden bazılarının uzun hafızaları var," diye itiraf etti. "Kıtadaki bazı yerlerde aileler kan davalarını nesiller boyu sürdürebiliyor."

Ian günlüğü ondan geri aldı, bir kâğıt parçasıyla pasajı dikkatlice işaretledi ve kitabı kapattı. Ayağa kalktı. "Soruşturma yapacağız."

Ackerley ayağa kalkarken kaşları kalktı. "Biz mi?"

"Şu anki Lord Halsey unvanı iki yıl önce devraldı. Leydi Mary'nin devrettiği kontun soyundan geliyor. Hart'ın Lordlar Kamarası'ndaki her önerisine karşı çıktı ve Hart başbakan olup İskoçya'yı özgürleştirmek istediğinde babası Hart'a karşı çalıştı. Halsey iliklerine kadar İngiliz, eski bir aileden geliyor ve İskoç olan her şeyden nefret ediyor. Biz onun için hala Jakobitleriz."

Ackerley, Ian'ın akışını durdurmak için elini kaldırdı. "Dedin ki soruşturma yapardı. Beni de bu zamire dahil ediyor musunuz?"

Ian sabırsızlıkla başını salladı. "Evet. Halsey para arayan bir İngiliz misyoner olan seni kabul edecek ama Hart Mackenzie'nin kardeşi olan beni kabul etmeyecek. Öğrenebildiğin her şeyi öğrenecek ve bana rapor vereceksin. Beth'le olan bağlantıdan ona bahsetme."

Ackerley bunu düşündü, dudakları aralandı. Sonra ağzını kapattı, aynı anda hem ilgili hem de kararlı görünüyordu. "Bana güvenebilirsin. Ama bu çok zorlama, değil mi eski dostum? Ya yanılıyorsan?"

"O zaman başka bir yere bakarız. Doğru kişiyi bulana kadar aramaya devam ederiz."

Ackerley başıyla onu onayladı. "Sağlam bir yöntem."

Ian bunu biliyordu. Keşfini tamamladıktan sonra Ackerley'nin yanından geçerek merdivenlerden ana katlara indi ve yolda Curry'yi çağırdı.

Ackerley Halsey'i ne kadar çabuk ziyaret eder ve Ian'ın doğru mu yoksa yanlış mı söylediğini belirlerse, Ian da çocuklarıyla huzurlu balık avına ve Beth'in teninin saten sıcaklığına dokunduğu uzun gecelere o kadar çabuk dönebilirdi.

* * *

Ailenin geri kalanının gelişi için hazırlıklara girişen Beth, John ve Ian'ın bugün oldukça iyi anlaşıyor göründüklerini rahatlayarak fark etti. John, Beth'in önerisi üzerine Ian'ı tavan arasına kadar takip etmişti -bir sorun olursa Beth'e haber vermek için- ve Ian onu bir daha aşağıya göndermemiştii.

Ian'ın John'un kendisiyle kalmasına aldırış etmemiş olması, Beth'e Ian'ın sadece kendi fikirlerinden birinin peşinde olduğunu gösteriyordu. Ian bir işe odaklandığında, ona izin verdikleri sürece başkalarının yanında olmasına aldırmazdı.

Birkaç saat sonra Ian ve John aşağı indiler, John'un yüzünde hevesli bir ifade vardı, Ian'ın ise kaşları çatılmıştı. Ian, Curry'ye arabayı getirmesini emretti ve John'la birlikte arabayı karşılamak için dışarı çıktılar, John onlar giderken Ian'la hızlı hızlı konuştu. Ian tek kelime etmeden Beth'i öptü, sonra ikisi de görüldüğünde arabaya bindiler ve araç hızla uzaklaştı.

Ian veda etmemiş, nereye gittiğini ya da neyin peşinde olduğunu açıklamamıştı. Ama akli önemli bir şeyde olduğunda bu da tipik bir durumdu. Beth, Ian'ın her şeyi daha sonra açıklayacağını biliyordu.

Beth arabanın gidişini seyrederken Eleanor Beth'e, "Endişelenmemeliyim," dedi. "Arabacımız sert bir askerdir, Ian'ın Bay Ackerley'i öldürmesine ve bir hendeğe itmesine izin vermez. Gerçi Bay Ackerley konuşabiliyor, değil mi? Misyonerlik günlerinde pek çok yerliyi Hristiyan yaptığına şaşmamalı. Sanırım onu susturmak için her şeyi kabul ettiler."

Beth başını salladı. "O iyi bir adam Eleanor."

Eleanor kolunu Beth'in koluna doladı ve ikisi birlikte eve geri döndüler. "Oh, bunu görebiliyorum. John Ackerley'den iyilik sızıyor. İnsan çok fazla iyiliğe sahip olabilir. Bana biraz kötülük verin, ben de mutlu olayım. Hart'a bu yüzden aşık oldum, biliyorsun. Kötü olabileceği kadar kötüydü. Bana baktı ve ben onun ateşine dokunmak istedim, ne kadar yakıcı olursa olsun. O zaman kötü bir kadın olduğumu biliyordum. *Benim* için erdemli bir beyefendi yoktu. Hart'ı ve onunla birlikte gelen her şeyi istedim."

Konuşurken gözleri parlıyordu. Eleanor Hart'ı yıllardır seviyordu ve Beth onun kendisine olan aşkının uzun zamandır ortaya çıktığını görmüştü. Beth sonunda birbirlerini yeniden buldukları için mutluydu.

Eleanor konuşmasına devam etti. "Tecrübelerime göre erdemli beyefendiler genellikle ikiyüzlüdür, öyle değil mi? Bir hanımefendiyi sert bir dille ya da elini tutmak veya yanağından öpmek gibi basit bir şeyle incitmeyi asla hayal etmediklerini söylerler. Hemen ardından metreslerine koşup istediklerini yapıyorlar ya da hanımefendiyle evlenip hemen cimri ve titiz oluyorlar. Hart beni ilk kez öptüğünde ve hassasiyetlerimi rencide edip etmediğini umursamadığında, kendim hakkındaki gerçeği biliyordum. Bana yapabileceği tüm kötülükleri yapmak istiyordum. Kendini beğenmiş, kibirli bir zavallıydı, bu doğru, ama hayat

Zavallı adam, henüz ona zalimce oyunlar oynamadı. Hart şimdi biraz daha uysal ama çok da uysal değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. *Bunu kesinlikle istemezdim.*"

"Hayır," diye onayladı Beth yüzünü dik tutarak. "Onları tamamen evcilleştirmek istemeyiz."

"Ama onlara asla söyleme," dedi Eleanor. "Onlar ıslah olduklarına inanıyorlar. Sanki bir Mackenzie bunu yapabilirmiş gibi. Ah." Mackenzie'lerden biri uzun galeriden onlara doğru yürürken sözünü kesti. "İyi günler, Lloyd. Kötü görünüyorsun. Ne haber?"

Fellows her zamanki gibi durdu ve iki kadına da kibarca başını salladı. "Evde kimseyi bulamıyorum, ne Hart'ı ne de Ian'ı."

"Ian, Bay Ackerley ile kaçtı," dedi Eleanor. "Hart da çiftlikleri ziyaret ediyor. Acı haberlerinizi bize iletebilirsiniz, Başmüfettiş. Biz dirençliyiz."

Fellows bir an ikisini de inceledi, kaşları Hart'ınkilere benzeyen gözlerinin üzerine çekilmişti. "Ian'ın kalede bulduğu tüm sanat eserlerini gözden geçirdik," dedi Fellows. "Çoğu orada ama beş tablo ve birkaç bronz eksik. Ayrıca Hart'ın majordomosu Wilfred, Hart'ın sanat eserlerini sigortalayan şirketten adamların etrafı kokladığını ve hırsızlığı Hart'ın kendisinin başlattığına dair bir söylentiye araştırdıklarını söylüyor. Onları gönderdim ama geri döneceklerini biliyorum."

"Ah canım," dedi Beth. Hart çok öfkelenenecekti; bahtsız sigorta memurlarına acıyordu. "Suçluları bulma konusunda bir ilerleme kaydettiniz mi?"

"Henüz değil." Fellows'un ağzı sertleşti. "Ve bunu yapma şansım da olmayabilir. Emniyetteki amirim Hart'ın bir sahtekârlık yapmasına yardım ettiğim için zan altında olduğumu söyledi ve bu davadan alınmam emredildi."

On Beşinci Bölüm

Şimdiki Lord Halsey Lincolnshire'daki malikanesinde yaşıyordu ve Ian o yöne giden bir sonraki trenden kendisi ve Ackerley için bilet aldı. Tren Kilmorgan Halt'taki istasyondan ayrılırken Curry koşarak geldi ve son anda trene atladı.

Curry, Ian ve John'un yerleşmekte olduğu kompartımana girdi ve Ian'ı kendisini geride bırakıp tren biletlerini kendisi aldığı için azarladı. Curry, bir beyefendinin bir şeyler satın almadığını, bunu adamına yaptırdığını söyledi. Bu devam eden bir tartışmaydı. Ancak Ian, Curry'yi gördüğüne sevinmişti ve Curry de karnını doyurduktan sonra gidip onlara çay söyledi.

Ackerley birinci sınıf vagonun büyüüne kapılmıştı. Kakmacılık ve pırlıl pırlıl parlayan pirinç, kadife minderler, perdeler, uçsuz bucaksız İskoç manzarasını çerçeveleyen geniş pencereler karşısında hayrete düştü.

Curry gümüş bir tepside taşınan çay ve konyakla, çay için porselen fincanlarla ve konyak için kristal kadehlerle dönerken, "Hayatımda pek çok trene bindim," dedi. "Görünüşe göre bütün dünyayı bir trende bir aşağı bir yukarı dolaştım. Hindistan'da çatı, her türlü hava koşulunda en iyi koltuktur, bilirsiniz. Vagonlar raylar üzerinde gümbür gümbür ilerliyor, yanlara ve tepeye can havliyle tutunan insanlarla dolup taşıyor. Oldukça güzel bir manzara. Ama ihtiyaçlar bunu gerektiriyor." Ackerley omuz silkti ve çayını yudumladı.

"Bunu görmek isterdim," dedi Ian. Tanıdık Highlands'e, her adımını bildiği dağlara, yemyeşil ve sık ağaçlarla kaplı glenslere, gökyüzünün altında geniş ve mavi uzanan loch'lara baktı. "Ve dünyanın geri kalanını."

Bir zamanlar Ian seyahat etmeyi sevmezdi. Kardeşleri ve Daniel ile birlikte Paris'e ve Roma'ya kadar gitmişti ama bildiği çevrede kalmayı tercih etmişti. Paris'i iyice tanımişti ve orada rahattı ama daha uzaklara gitme düşüncesi onu korkutuyordu.

Şimdi Ackerley'nin sıcak gökyüzü, kuru otlaklar, yeşil ormanlar ve yağmurlu günlerin resimlerini çizmesini dinledikçe ilgisi daha da artıyordu. Kayınbiraderi Elliot McBride, Ian'a Pencap ve güzellikleriyle ilgili hikâyeler anlatmış, onu meraklandırmıştı. Ian bu yerler hakkında kitaplarda okumuştı ve

Her açıklamanın her kelimesini hatırlıyordu. Bir zamanlar, bu onun için yeterli olabilirdi. Şimdi daha fazlasını istiyordu.

"Çocuklarım biraz daha büyüdüğünde," dedi Ian, "Beth ve ben dünyayı ziyaret edeceğiz. Çocuklar da bizimle gelebilir."

Curry çayları toplarken durdu ve dramatik bir inilti çıkardı. "Asla söyleme. Seni yabancı bölgelerde beladan uzak tutmaya çalıştığımı görebiliyorum, Suk'un dünyasında dolaşıyorsun, her şeye bakmaya çalışıyorsun, farkında bile olmadan kendine sekiz farklı kan davası çiziyorsun."

Ian ona bir bakış fırlattı. "Evde kal o zaman."

"Oh, kanama ihtimali yok. Uzun zaman önce bir yemin ettim, değil mi? Sana bakacağıma. Hanımefendinin alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var ve çocuklar büyüdü diye onların da bakıma ihtiyacı olmayacağını düşünme."

Curry porseleni tepsiye çarptı, Ian'a kaşlarını çattı ve tekrar vurdu.

Ackerley kıkırdadı. "Sanırım onu geride bırakırsanız gücenir."

Bu treni yakalamak için kesinlikle çok koştu."

"Curry iyi bir arkadaşır," dedi Ian ve pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Elbette Ian, Beth, Jamie, Belle ve Megan'la birlikte dünyayı dolaşmaya çıkarken Curry'yi de yanında getirecekti. Onsuz bir hayat düşünemiyordu. Curry telaşlanır, küfreder ve şikayet ederdi ama Ian'ı her zaman en korkunç şeylerden korurdu. Ian'ın hayatının bir parçasıydı.

Edinburgh'da tren değiştirdikten ve Lincolnshire'da bir araba kiraladıktan sonra Halsey malikânesine ulaştılar. Eve giden yol, muhtemelen bir asır önce bu amaçla dikilmiş kayın ağaçlarının altında bir mil boyunca uzanıyordu. Ev büyük bir avluyu çevreliyordu, ön kapılar açılarak dört kanatla çevrili uzun muhafazaya girmelerine izin veriyordu. Konutun ön kapısı kapıların tam karşısındaydı ve avludan kapıya uzanan bir merdiven dizisi vardı. Arabacı onları tam merdivenlerin önünde durdurdu ve bir uşak aceleyle arabaya inerek ne iş yaptıklarını sordu.

Ackerley aşağı indi, evin sahibiyle konuşmak istedi ve Ian onu takip etmeyince telaşla arabaya baktı.

"Benimle gelmiyor musun?" Ackerley sordu. "Onunla konuşmak istemediğini biliyorum ama beni kabul edeceği odanın dışında bulunman çok rahatlatıcı olur."

Ian başını salladı. "Ben bir Mackenzie'yim. İçeri girmen gerek."

"Evet, evet, demek istediğinizi anladım." Ackerley tedirgin görünüyordu ama uşağı merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Eve girmeden önce omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı, sanki Güney Denizi'ndeki bir adada savaşçı bir kabileyle karşılaşmaya hazırlanıyor gibiydi.

Ackerley, Ian'ın tahmin ettiği gibi hiçbir engelle karşılaşmadan içeri alındı. Bu kadar saygın bir beyefendi, bir din adamı, Ian'ın ulaşamadığı bir düşmana ulaşabilirdi.

Ian şu anki Lord Halsey hakkındaki teorisinin tamamen yanlış olabileceğini biliyordu ama bu düşünce onu rahatsız etmiyordu. Biri doğru çözüm olduğunu kanıtlayana kadar her olasılığı inceleyecekti. İri yarı, deli bir İskoç'un gidemediği yerlere gitmesi için Ackerley'i işe alarak İngiltere'yi bir baştan bir başa dolaşması gerekiyorsa, bunu yapacaktı.

Ian ne zaman oturup beklemek zorunda kalsa, iki şeyden biri olurdu. Ya Ian kafasının içindeki bir soruna dalıyor ve zamanın geçtiğini fark etmiyordu ya da sabırsızlık onu ele geçiriyor ve hareketsiz kalmasına izin vermiyordu.

Bugün sabırsızlık kazandı. Ian zihnini dün gece Beth'le yaptıklarına, düşünebildiği en iyi şeye odaklamaya çalıştı ama ayrıntılar sisli bir akıntıya karışıp gitti. Beth'i hatırlamak, onunla birlikte olmak kadar zevkli değildi.

Ian, huzursuzluk onu ele geçirmeden önce on beş dakika beklemeyi başardı. Çocuklarının ona son doğum gününde hediye ettiği saate baktı - üzerinde *Babama Sevgilerle, 1891 yazıyordu*- ve *akrep ile yelkovanın* hareket etmesini istedi.

Beş dakika daha geçtikten sonra Ian saati yeleğinin cebine geri soktu, arabanın kapısını çarparak açtı, aşağı atladı ve evin merdivenlerini koşarak çıktı. Arabacıyla konuşmakta olan Curry'nin arkasından bağırdığını duydu ama Ian durmadı.

Kapı kapalıydı. Ian, mağrur uşak kapıyı çekip açana kadar yumruklarıyla vurdu.

"Efendim?"

Ian uşağı yolundan çekmeye çalışarak içeri girdi. "Onu nereye götürdünüz?"

"Misyoner beyefendi, efendim? Lord hazretleriyle birlikte."

Ian uşağı doğru eğildi. Ona dokunmak istemiyordu -ailesi dışındakilere dokunmaktan hoşlanmazdı- ama cevabı uşaktan

Gerekirse delikanlı.

Uşak yutkundu ve Ian'a korkuyla bir aşağı bir yukarı baktı. "Sen . . onunla mısın?"

Ian, Ackerley ile birlikte gelmişti - neden onunla birlikte olmasını ki? "Neredeler?"

Uşak yukarı doğru işaret etti. "Kütüphane, efendim."

Ian bir an uşaktan kendisini oraya götürmesini istemeyi düşündü, sonra bu düşünceden vazgeçti. Bir kütüphane bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Ağırlığının altında sallanan gıcırdayan büyük merdiveni hızla çıktı. Ne yazık ki Ian merdivenlerin tepesindeki galeriden çıktıktan sonra üst kat bir labirente dönüştü. Ev çok eskiydi ve Halsey kontları karmakarışık bir halde yaşayana kadar buraya bir duvar atılarak, oraya bir kapı kapatılarak modernize edilmişti. Ian koridorlarda koştu, sonunda merdivenlere geri döndü ve hâlâ lanet kütüphaneyi bulamadı.

Sonunda galerinin ortasında durdu ve kükredi, "*Halsey!* Neredesin?"

Uzakta bir kapı çarparak açıldı. "Lord Ian?" Ackerley'nin sesi ona doğru süzüldü. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Ian onun sesini takip etti. Ackerley koridorda açık bir kapının önünde belirsiz bir şekilde bekledi ve Ian onu geçip kütüphaneye girdi.

Oda koyu ceviz panellerle yükseliyor ve raflar dolusu kitapla kaplanıyordu. Kitaplar bir an için Ian'ın dikkatini dağıttı; kitapları çok severdi ve aniden odanın bir ucundan başlayıp diğer ucuna kadar okuma isteği duydu. Belki de Halsey'i tutukladıktan sonra Ian bu kütüphaneye geri dönebilir ve istediği gibi inceleyebilirdi.

Orta yaşlı bir adam olan Halsey devasa bir masanın arkasından kalktı ve Ian'a baktı. "*Siz de kimsiniz, efendim? Belli ki terbiyesiz bir İskoçyalı.*"

Halsey, Ackerley'le aynı boydaydı ama Ackerley'in iri yapılı olduğu yerde Halsey cılızdı. Halsey'in kahverengi saçları kafasına ince bir şekilde dökülmüştü ve yan bıyıklarını uzatmak için çaba sarf etmesine rağmen, sonuçta yanaklarından aşağı sarkan saçlar ortaya çıkmıştı. Vücudu biraz çift cinsiyetliydi, pahalı kıyafetlerini dolduracak gerçek bir şekli yoktu. Sadece sert ve mavi gözleri Ian'a, kendilerini etraflarındaki herkesten üstün gören kibirli adamların soyundan geldiğini söylüyordu.

Ian ona bağırarak için ağzını açtı ama garip bir şekilde hiç ses çıkmadı. Bu durum bazen Ian'ın kendini bir anda

Öfkelendiğinde ya böğürür ya da dilsiz kalırdı.

Ackerley Halsey'e döndü. "Bu Lord Ian Mackenzie, lordum. Dilekçe vermeme yardım etmek için geldi-"

"Mackenzie?" Halsey bakışlarını sevinçle Ian'ın üzerinde sabitledi. "Kilmorgan'ın kötü şöhretli Mackenzie'lerinden biri değil mi?"

"Gerçekten de," diye devam etti Ackerley. "O geldi-"

"Hayır, bırakın o konuşsun. Ailemin kadim düşmanı neden üzerime geldi? Çok merak ediyorum."

Ian yumruklarını açmak için kendini zorladı. Beth, konuşamadığı zaman bunun boğazındakiler de dahil olmak üzere tüm kaslarının gerilmesinden kaynaklandığını fark etmesini sağlamıştı. Kendini dünyaya karşı bir duvar haline getirene kadar vücudu geriliyordu.

Ian uzun bir nefes aldı ve sonra bir nefes daha. Sertlikten kurtulabilirse sesi açılacak ve ağzı çalışacaktı.

"İçki fabrikamı mahvettin, seni "

Halsey'in kaşları solgun yüzünde yukarı doğru kalktı. "Ne biçim bir dil. Ama sözde İskoç aristokratları, bir zamanlar bıçak zoruyla unvan bahşedilmiş barbarlardan başka bir şey değil. Yoksa mayın noktası mıydı? Senin içki fabrika neden umurunda olsun ki Mackenzie? Çamurlu viskilerini istediğin yere sat, ben onları içmeyeceğim."

O anda, Ian'ın elinde hiçbir kanıt olmamasına rağmen, Kilmorgan'daki yıkımdan Halsey'in sorumlu olduğunu biliyordu. *Biliyordu*. Bu inanç Ian'ın kalbinde kök salmış, içindeki her hücreyi kesinlik hissiyle doldurmuştu.

Yolun geri kalanında bu kesinlik onu rahatlattı. Ian'ın artık Halsey'i tehdit etmesine ya da onu suçlamak için doğru kelimeleri aramasına gerek yoktu. Ian'ın bunu kanıtlaması an meselesiydi o zaman Mackenzie'ler kazanacak, Halsey kaybedecekti.

Ian Halsey'e doğru bir adım attı. Halsey masasının arkasına geçerek uzaklaştı.

Ackerley ellerini kaldırdı. "Şimdi, lordlarım, bunu dostane bir şekilde halledebiliriz, eminim."

Ian, Ackerley'i görmezden gelerek masaya doğru ilerledi ve yumruklarını masaya dayadı. "Tünellere atmadığın tabloları ne yaptın?"

Halsey sert mobilya parçasının üzerinden ona göz kırptı. "Pardon?"

"Kilmorgan'ın altındaki tünelde ne olduğunu gördüm. Hart'ın galerisinden ne alındığını biliyorum. Hepsi orada değildi. Diğerleri nerede?" Ian hangi tabloların kayıp olduğunu biliyordu.

Rubens'teki meleklerden Giorgione'deki yıldırım çarpmasıyla aydınlanan tuhaf çifte.

Halsey'in kahkahası zayıftı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Mackenzie. Önce viskiniz, şimdi de sanat eserleriniz. Senin deli olduğun söyleniyor ve şimdi ben buna inanıyorum." Sahte bir üzüntü ifadesiyle Ackerley'e döndü. "Size acıyorum, efendim. Onu saklıyor musunuz? Eğer onun gibi zavallı aptallara yardım etmeye çalışıyorsanız, belki hayır işlerinize bağışta bulunabilirim."

Ian Halsey'i Hart'a yakışır bir bakışla süzmekle yetindi. "Ne yaptığını biliyorum," dedi sessizce. "Ve nedenini de biliyorum."

Halsey'in gözlerindeki titreşim Ian'a haklı olduğunu söylüyordu. "Sen insanlığın acınası bir halisin," dedi Halsey, kibri hiç azalmadan. "Tüm aileniz öyle ve hep öyle oldu. Bay Ackerley, siz, akli başında bir İngiliz, lütfen onu götürür müsünüz?"

Ackerley Halsey'e düşünceli bir bakış attı. "Biliyor musunuz Lord Halsey, ben dünyayı epeyce dolaştım. En basit vahşilerden olağanüstü zenginliklere sahip krallıkların hükümdarlarına kadar pek çok insanla tanıştım. İki de aynı güneşin altında var olan inanılmaz iyilikler ve büyük kötülükler gördüm. Böylece, bir insanı sahip olduklarına ya da içinde doğduğu koşullara göre değil, karakterine göre yargılamayı öğrendim. İster inanın ister inanmayın, en kaba kulübede yaşayan bir yerli de en az soylu bir İngiliz kadar zarif ve iyilik dolu olabilir. Belki de adama bağlı olarak daha da fazla." Ackerley bir nefes aldı. "Bu odada, şu anda, kimin daha iyi olduğunu biliyorum efendim ve ona dostum demekten gurur duyuyorum. Size iyi günler lordum ve beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Belki de gitmeliyiz, Lord Ian. Yerel bir birahane de bir bira içmek, bu kötü işin tadını çıkarmak için birebir olacaktır."

Ian gülmek istedi. Ackerley'nin ses tonu Halsey'ninki kadar kibirliydi ve hiç saygısızlık etmeden ve yanıldığından korkmadan konuşuyordu.

Halsey öfkeden neredeyse yeşile dönmüştü, gözleri parlıyordu. Ian hayatında hiç kimsenin onunla aynı fikirde olmadığından ya da ona herhangi bir şekilde meydan okuduğundan şüpheliydi.

Bu aptal, Mackenzie'lere sataşarak paçayı kurtarabileceğini mi düşündü? Ve böyle saçma bir sebep için mi?

Ian kendini masadan kaldırdı. Halsey'e söyleyecek başka bir şeyi yoktu, bu yüzden sessiz kaldı, adama sırtını döndü ve odadan çıktı.

Ian ıkış yolunu daha önce bulduğu için hatırlıyordu ve tereddüt etmeden evin içinden aşağı indi. Ackerley de hızla onu takip etti, ikisi de konuşmadı.

Curry n kapının önünde endişeden neredeyse dans ediyordu, taciz edilen uşak tarafından içeri girmesi engellendi. "Beni erken bir mezara gndereceksin," dedi Curry. "Ne demek istiyorsun?"

Ian hiçbir şey söylemeyince Ackerley, "Zararı yok," dedi. "Bence gitmeliyiz, hem de hemen."

Araba kapılardan geçip dünyayı kesen yüksek duvarlı avludan ayrıldığında, Ian bir yük kalktığını hissetti. Görevi sona ermişti. Yapmak için yola çıktığı şeyi yapmıştı artık eve gidip bu yükü geride bırakabilirdi.

Gözlerini karşı koltukta oturan Ackerley'e dikti. Ackerley mendiliyle yüzünü siliyordu, Eylül havası serin olmasına rağmen kızarmış ve terlemişti.

"ok kişiye dnştrdn m?" Ian bir süre sonra ona sordu. "Grevleriniz sırasında mı?"

"Pardon?" Ackerley nemli mendilini katlayarak konuştu. "Tabii ki hayır, herkes değil. Ama oldukça başarılıydık. Yine de bir süre sonra bir insanın kendi inançlarını takip ettiği için lanetlendiğine inanmayı bıraktım. Tanrı'nın herkes için bir yeri vardır."

"Mm." Daha parlak bir güneş ışığı için ağaçların arasından ayrıldıklarında Ian'ın morali yükseldi. "Bir bardak bira demiştin."

Ackerley güldü. "Gerçekten de yle Lord Ian. Arabacımızdan bizi en yakın bara götürmesini isteyelim mi? Yabancılarla dostça davranan bir yere yani."

* * *

Sıradan bir kadın, evden aniden ayrıldığı, bir ziyaretçiyle kaçtığı, kim bilir nereye gittiği ve ertesı gün akşamdan kalma bir halde geri döndüğü için kocasına fkelenirdi.

Ama Beth, diye düşündü Ian, ertesı sabah Curry'nin peşinden Ackerley'le birlikte arabadan inip Kilmorgan'daki eve girdiklerinde, hiç de sıradan bir eş değildi.

Merdivenin en alt basamağında öylece duruyordu, belli ki onların gelişini haber alır almaz bulunduğu yerden fırlamıştı.

Önce Curry konuştu. "Elimden geleni yaptım leydim. Dün gece Edinburgh trenini kaçırdılar çünkü Halsey'in malikanesi ile Lincoln arasındaki her barda oyalandılar. Sonunda Edinburgh'a ulaştığımızda, kuzeye giden son tren de gitmişti. Bir çift ahlaksız bunlar."

Gözleri kızarmış, sabahtan beri yakındığı baş ağrısı yüzünden hareketleri yavaşlamış olan Ackerley, Beth'e zayıf bir gülümseme verdi. "Korkarım benim hatam. Yerel biranın tadını çıkarmamızı önerdim ve Lord Ian da sözüme inandı."

Demir gibi bir bünyesi olan Ian'ın sadece hafif bir baş ağrısı vardı ama biraz kestirmek istiyordu. Beth'le birlikte.

Diğerlerini görmezden gelerek merdivenlerden çıkmaya başladı. Çocuklar bu saatte ders yapıyor olacaktı ve onları rahatsız etmemeyi öğrenmişti. Şimdilik adımlarını porselen koleksiyonuna çevirdi. Beth, Ackerley'nin yerleştiğini gördükten sonra onu orada arayacağını biliyordu.

Kaseler yerlerine yerleştirilmişti, her biri kadife kumaşına yaslanmış, güneş ışığında usulca parlıyordu.

Ian yıllar önce, akıl hastanesinde geçirdiği zamanın ardından nihayet Kilmorgan'dan çıktığında satın aldığı ilk kâsenin mükemmelliğinde kaybolmuştu. Bunu Isabella'nın onu götürdüğü Paris'teki bir dükkânda bulmuş ve güzelliği, beyazın üzerindeki keskin mavi, krizantem ve ejderha desenleri karşısında büyülenmişti.

Ian rafa uzandı ve kâseyi çıkardı.

Kaselere konsantre olmasına rağmen Beth'in arkasında durduğunu biliyordu. Beth sessiz kaldı, onun kendisini fark etmesini bekledi. Değerli bir kâseyi düşürmesin diye yüksek bir sesle ya da sert bir sözle onu ürkütme riskini göze alamazdı.

Gerçekten de sıradan bir eş değildi.

Ian kâseyi yerine koydu ve ona döndü.

Beth kızgın görünmüyordu. Ian bunun işaretlerini okumayı öğrenmişti. Ağzının kenarları yukarı kalkıktı ve mavi gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Ee?" diye sordu. "Lord Halsey'i gördün mü? Nasıl biriydi?"

On Altıncı Bölüm

Ian cevap vermedi ama bu Beth'i endişelendirmedi. Ian böyleydi.

Soruyu ve olası birçok cevabını düşünürken sessiz kalacaktı. Ayrıca sorunun bir yanıtı ihtiyacı olup olmadığına ve verebileceği tüm yanıtlar arasında en önemlisinin hangisi olduğuna karar verecekti.

Ian bir süre sonra, "Kütüphanesinde yaşlı Lord Halsey'in bir portresi vardı," dedi. "Leydi Mary'nin nişanlandığı kişi. O güçlüydü. Bu Lord Halsey öyle değil. Çok fazla akraba evliliği soyunu zayıflattı."

"Mackenzie'lerin endişelenmesi gereken bir şey değil." Beth gülümsediğini hissetti. Çağlar boyunca Mackenzie'ler, kadının soyu soku ne olursa olsun, istedikleri kişiyle evlenmişlerdi.

"Evet, bir atı soyuna çok yakın yetiştirirseniz zayıf ve hastalıklı olabilir," dedi Ian. "Aynı şey insanlar için de geçerli."

"Hepsi çok iyi." Beth, asıl soru cevapsız kalırken Ian'ın bir konuyu ele alıp peşini bırakmayacağını biliyordu. "Sence bunu o mu yaptı, Ian? Tabloları Lord Halsey mi çaldı?"

"Evet."

Tek bir kelime ve sonra sessizlik.

"*Evet*, öyle mi düşünüyorsun?" Beth sordu. "Ya da *evet*, gerçekten mı?"

"Eminim öyledir." Ian yine durdu, sonra Beth'in daha fazlasını istediğini fark etmiş gibiydi. "Halsey sanat eserlerinin bir kısmını kendine sakladı. Onu bununla suçladığımda bunu gözlerinde gördüm. Hırsızların tünellerde bıraktığı karmaşa içinde yokluklarını fark etmeyeceğimizi sanıyordu. Ama zulayı bulduğumuzda gitmiş olduklarını gördüm."

"Aman Tanrım, Ian, bunu neden o zaman söylemedin?" Beth haykırdı. "Fellows ve Hart resimlerin gittiğini daha dün fark ettiler."

Ian omuz silkti. "Herkes benim gördüğümü gördü."

"Katılıyorum," dedi Beth öfkeyle. "Çok zeki olmalılar ve hemen tüm resimlerin orada olmadığı sonucuna varmalıydılar. Şimdi Hart sahtekârlıkla suçlanıyor ve siz Lord Halsey'in sahtekârlık yaptığını kanıtlayamazsanız

sanat eseri o zaman . . . Ian?" Ian ceketinin cebinden kare şeklinde kadife bir kutu çıkarınca Beth kekeleyerek durdu. "Nedir bu?"

Ian kutunun yumuşak kapağına dokundu. "Edinburgh'da uyumak zorunda kaldık." "Biliyorum," dedi Beth. "John'un telgrafını aldım."

Ian kutuyu uzattı ve onun almasını bekledi.

Beth, Ian için geceyi Edinburgh'da geçirdiğini söylemenin net bir açıklama sayılmayacağını biliyordu. Artık ne olduğunu anlayabilecek kadar onu okuyabiliyordu -Ian, bir gün önce nereye gittiğini söylemediği ve bütün gece uzakta kaldığı için onu yatıştırmak için ona bir hediye getirmesi gerektiğine karar vermişti.

Beth bir özür hediyesine gerek olmadığına onu ikna edebilirdi ama Ian'ın hediyeleri her zaman ilginçti. Kutuyu aldı ve dikkatle açtı.

Ve şaşkın bir şekilde durdu. "Ian, bu ..."

Nefes kesici. Beyaz kadifenin üzerinde basit bir ip değil, örümcek ağı gibi karmaşık bir örgü şeklinde, çok renkli taşlarla parıldayan bir elmas dizisi uzanıyordu. Kolye ortada bir noktaya kadar iniyor ve buradan yumuşak ışıktaki parıldayan büyük, yuvarlak bir elmas sarkıyordu.

"Oh . . . Ian." Beth ona baktı, kalbi sıkıştıyordu. "Neden?"

Ian'ın kaşları aşağı indi, gözlerindeki altın rengi parlıyordu. "Çünkü beğeneceğini düşündüm. Eğer beğenmezsen, Curry'ye onu kuyumculara geri götürmesini söylerim."

Kutuya uzandı, son derece ciddiydi. Beth alınmamıştı, biliyordu - Ian, Beth bu hediyeyi beğenmezse, onun hoşuna gidecek bir hediye bulana kadar başka bir hediyeyle değiştireceğini düşünüyordu.

Beth kutuyu kavradı ve geriye doğru birkaç hızlı adım attı. "Hayır, hayır, hayır, hiçbir yere gitmiyor. Bu çok güzel, Ian. Enfes. *Mükemmel.*"

Ian rahatladı. "O zaman hoşuna gitti."

"Tabii ki biliyorum." Beth kutuyu göğsüne bastırdı, sonra da ona şaşkın bir bakış attı. "Ama Edinburgh'a vardığınızda dükkânların açık olması için çok geç, oradan ayrıldığınızda ise sabahın çok erken saatleri olmalı."

"Kuyumcumuzun dükkânı kapalıydı, evet. Bu sabah o açana kadar kapısını çaldım."

"Anlıyorum." Beth, Ian'ın yumruklarıyla acımasızca kapıyı yumrukladığını ve kuyumcunun gecelik şapkasıyla merdivenlerden aşağı tökezlediğini hayal etti. "Zavallı adam. Ama Ian," dedi Beth, sesinde gözyaşları vardı. "*Teşekkür ederim.*"

Ian yanına geldi ve kutuyu elinden alıp nazikçe bir kenara koydu ve kollarını ona doladı. Gözleri karardı. "Seni yanımda götürmeliydim."

"Gerçekten de öyle olmalıydı." Beth ellerini adamın beline doladı ve eteğinin yumuşak yününü adamın sert poposunun üzerinde buldu. "Halsey hanedanının bu evladını görmek ve onu suçlamanıza yardım etmek isterdim."

"O zaman yalnız uyumak zorunda kalmazdım." Ian onun boynunu öpmek için eğildi. "Yalnız uyumayı sevmiyorum. Artık değil."

Beth gülümsedi, arsızlığı artıyordu. "John için yatak odana bir karyola koyabilirdin."

Ian başını kaldırdı. "İri yarı, kıllı, horlayan bir adam. Edinburgh'dan Aberdeen'e, Aberdeen'den Kilmorgan Halt'a kadar yol boyunca horladı. Onu neden yatak odamın yakınında isteyeyim ki?"

"Sana takılıyorum, Ian. İyi arkadaş olmuştunuz gibi görünüyor."

Ian omuz silkti. "İş görür." Beth'in yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Çok fazla konuşuyor."

"Ama ne yapacaksın-?" Ian onun alt dudaklarını ısırды. "Şşş."

Beth parmak uçlarında yükseldi ve onu içten bir öpücükle karşıladı. Ian da onu öpmek için dudaklarını ayırdı, dili onu ısıtmak için içeri girdi. Güçlü elleriyle onu kendine doğru çekti.

"Benim için ilk soyunduğun zamanı hatırlıyorum," dedi sesi yumuşayarak. "Mac'in stüdyosunda, Paris'te, bana bir hediye getirdiğinde."

Beth çok iyi hatırlıyordu. Ona bir hediye vermişti - yakasına takması için altın bir rozet - onun ve ailesinin başına bela açtığını düşündüğünde özür dilemek için. Ian iğneyi neden verdiğini tam olarak anlamadan kabul etmiş, sonra da ona vücudunu göstermesi soyunmasını istediğini söylemişti. Beth, birkaç kalp çarpıntısı anından sonra kabul etti.

"O gün benden sana aşkı açıklamamı istemiştin," dedi Beth. Kolları adamın uzun bedenine dolanmıştı ve adamın uyarılmışlığının kalınlığını karnında hissediyordu. "Şaşkındım ve ne diyeceğimi bilemedim."

"Yeterince iyi söyledin." Ian'ın alçak gümbürtüsü kadının ürpermesine neden oldu. "Ve şimdi, artık açıklamak zorunda değilsin."

"Güzel." Beth yutkundu. "Bu konuda çok kötü olduğumu hatırlıyorum."

"Onun yerine bunu bilmemi sağladın." Sesi karanlık bir fısıltıya dönüştü. "Seni seviyorum, Beth'im." Beth'in gözleri nemlendi. "Seni seviyorum, Ian Mackenzie."

Ian'ın kolları onu sımsıkı sarmıştı ve aynı anda Beth düştüğünü hissetti. Ama Ming odasının zeminindeki halı yumuşak ve yumuşaktı ve Beth, Ian tarafından kucaklanarak güvenli bir şekilde yere indi.

Dün gece yaptığı gibi, Paris'te o öğleden sonra yaptığı gibi ve aradaki pek çok gün ve gece yaptığı gibi onu soydu. Beth'in giysileri her seferinde bir parça koparak yere saçıldı. Beth sırayla Ian'ı soydu, ceketini, yeleğini, gömleğini. Sonunda Beth Ian'ın eteğinin düğmelerini çözdü, eteğin kıvrımları kocasının önüne düştü.

Ian, altına serdiği ekosenin üzerinde önünde uzanan Beth'e bakmak için zaman ayırdı. Altın rengi gözleri her şeyi alıyor, bakışlarını Beth'in vücudunda gezdirirken ısınyordu.

Aniden ayağa kalktı, pencerelerden giren güneş ışığı çıplaklığıyla oynuyor, gölgeler kaslarını şekillendiriyordu. Beth nereye gittiğini sormadan kolyenin bulunduğu kutuyla geri döndü. Yanına uzanan Ian kutuyu açtı, kolyeyi çıkardı ve göğüslerinin üzerine yaydı.

"İşte," diye fısıldadı. "Senin üzerindeyken daha güzeller."

Beth göğüslerinin kabarıklığı üzerinde duran elmaslara, zümrütlere, safirlere ve yakutlara baktı. Meme uçlarında elmas kümeleri parıldıyordu. "Um ..." Beth, "Kolyenin o noktaya tam olarak oturması gerektiğini sanmıyorum" diye söze başladı.

Ian ona nadir gülümsemelerinden birini attı, bu gülümseme gözlerindeki günaha eşlik eden kötülükle doluydu. "Artık öyle, Beth."

Beth'in kalbi daha hızlı atıyordu. Taşlar ve ince zincirler teninde serindi ama karşısındaki Ian ateş gibi sıcaktı.

Ian elini göğsünün altına götürdü, onu öperken kolyeyi bozmadı, öpücük derindi. Ian'ın çene çizgisine dokundu, bıyıklarının parmak uçlarında yarattığı yanmayı sevdi.

Ian kendini onun üzerine bırakırken, onu öperken, dokunurken, elleri aynı anda hem güçlü hem de nazikken mücevherler hareket etmedi.

Ian içine doğru kayd, adamın yoğun zevki onu açtı ve nefesini çaldı.

"Seni seviyorum, Beth'im," diye fısıldadı. "Karımı. Benim her şeyim..."

* * *

O öğleden sonra ev tam bir kaos içindeydi. Ailenin geri kalanı yakında gelecekti ve Beth'in Eleanor'a yardım etmek için geri dönmesi gerekiyordu. Ian bir dahaki sefere kuyumcularını ziyaret ettiğinde Beth'i başka yerlerde de süslemeleri için kolyeye uygun parçalar yaptırmaya karar verdi.

Ian Beth'ten vazgeçmek zorunda kaldığı için pişmanlık duyuyordu. Onunla birlikte Ming odasında yere uzanmayı, yavaşça ona dokunmayı, kolyenin en çok nerede durduğuna karar vermeye çalışmayı tercih ederdi. İsteddiği zaman onu öpecek ya da daha fazla sevişmek için onunla bir araya gelecekti.

Beth'in aceleyle Eleanor'a gitmeden önce verdiği veda öpücüğü umut vaat ediyordu ama Ian daha sonrasını beklemenin sabırsızlığı yerine ona şimdi sahip olmayı tercih ederdi. Ona göre gündelik hayat tüm ayrıntılarıyla çok uzun sürüyordu.

Ne yazık ki Ian'ın ilgilenmesi gereken pek çok ayrıntı vardı. Halsey'le olanlar hakkında Fellows'la görüştüktan sonra içki fabrikasına dönerek oradaki pisliğin nasıl temizleneceğine dair emirler verdi. Ian bu işi bitirdikten sonra Beth'i aradı ama o hâlâ Eleanor, hizmetçiler ve kâhya ile koşuşturuyordu. Ian onun biraz zaman alacağını biliyordu, bu yüzden Ackerley'i aradı ve ona tedaviye devam etmek istediğini söyledi.

Bugün bu, Ian'ın kendisinden, kardeşlerinden ve çocukken onlar hakkında neler hissettiğinden bahsetmesini içeriyordu. Hart, Cam ve Mac Ian'ın kafasını sık sık karıştırmış olsalar da, onları her zaman sevmiş ve takdir etmişti. Cam ona ata binmeyi ve içmeyi öğretmişti; Mac ona kadınlar ve sanat hakkında; Hart ise sayılar ve para hakkında. Ian hepsini özümsemişti.

"Nasıl *hissettiğimi* bilmiyorum," dedi Ian bir süre sonra sinirli bir şekilde. "Hiçbir şeyi nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Beth'le tanışana kadar hissetmedim."

"Ah evet." Ackerley notlarını yazarken başını kaldırdı. "Sevgili Beth. Çok tatlı bir kadın. Sana nasıl hissetmeyi öğretti?"

Ian artık Ackerley'nin bakışlarını karşılamakta zorlanmıyordu. "Bilmiyorum. İstedim ..." El yordamıyla kelimeleri bulmaya çalıştı, ama bu kelimeler bir balık gibi yanından geçip gitti. "Onunla birlikte olmak istedim. Onun gördüklerini görmek, duyduklarını duymak. Bana anlamayı öğretti. Burada ne olduğunu." Alnına dokundu. "Ve burası." Elini kalbinin üzerine koydu. "Ve onu kaybettiğimi sandığım gün ..." Duyguları onu gömmüştü ve Beth giderse ondan önce katlandığı her kaybın bir hiç olacağını fark . Onu tüm varlığıyla seviyordu.

"Anlıyorum," dedi Ackerley usulca. "."

"Hayır, bilmiyorsun," diye hırladı Ian. "Babamdan, annemden, kardeşlerimden ve çocukken yaptıklarımın bahsediyorsun ama *bunların hiçbir önemi yok*. Hepsi gitti."

Beth şimdi. Ailem *şimdi*. Uzun zaman öncesi umurumda değil."

Ackerley onu yeni bir ilgiyle inceledi. "Gerçekten mi? Bunu düşünmem gerekecek."

Ian huzursuz bir şekilde ayağa fırladı. "Düşündüğün ve beni iyileştirebileceğin zaman, beni bul ve söyle. Yapacak çok işim var."

Bunu söyledikten sonra odadan çıktı ve kapıdan çıkarken Ackerley'nin hayran bakışlarını üzerinde hissetti.

* * *

Akşam yemeğinde, bu kez Lord Halsey ve onun suçluluğu hakkında bitmek bilmeyen bir tartışma daha yaşandı.

"Ne yazık ki, Ian," dedi Fellows yemek başlarken, "şüphelerinizi kanıtlayacak herhangi bir delil olmadan acele edip Halsey'i tutuklayamam."

Ian bunun için bir neden göremiyordu, ama Fellows'un kurallara uymayı sevdiğini biliyordu - çok acil olmadıkça. "Fark etmez," dedi Ian. "Onu izle. Er ya da geç yanlış bir şey yapacaktır."

Fellows, "Bırakın kendini assın, demek istiyorsunuz," diye önerdi.

"Evet." Tartışmayı bitiren Ian kendini yemeğine verdi. Hart, belli ki sözünü bitirmemişti. "Sizin çözümünüz şu ana kadar hiçbir şey yapmamak."

Halsey bir hata mı yaptı?" Fellows ve Ian'a kaşlarını çattı. "Ya hiç yapmazsa ya da yirmi yıl içinde yaparsa? Dolandırıcılıkla suçlandım - henüz açıkça değil, ama bu da olacak."

"Sigortacılar çok yorucu, değil mi?" Eleanor masanın dibinden söze girdi. "Hart neden kendi resimlerini bir deliğe atmak istesin ki?"

"Para için tabii ki," diye yanıtladı Beth, nazik sesi Ian'ın ruhunu . "Sanki Hart mali durumunun bu kadar kötüleşmesine izin verecekmiş gibi."

"Kaba sigortacı öyle ima ediyor." Eleanor yüzünü buruşturdu. "Paradan söz etmenin çok kaba bir davranış olduğunu düşünerek bunu açıkça söylemiyor. Aynı zamanda küçük ipuçları veriyor, örneğin *Bir hırsız için çok garip bir şey, değil mi? Çaldıklarının çoğunu geride bırakmak? Sanki istediği zaman geri gelebileceğini biliyormuş gibi*. Kendini beğenmiş ukala."

Ian bir ağız dolusu tereyağlı balığı yuttu. "Hart konuşarak bu işten sıyrılabilir." Hart bu konuda iyiydi.

Hart cevap vermeden önce Eleanor, "Doğru," dedi. "Belki de Lord Halsey'i burada kalması için davet etmeliyiz," diye devam etti çatalını sallayarak. "Doğum günü kutlaması için. Etrafını sarıp itiraf etmesini sağlayabiliriz. Ya da onu çatıya çıkarabilirim ..."

"El," dedi Hart.

Eleanor masmavi gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ona manzarayı göstermek için tabii ki. Güzel bir manzara olduğunu kabul etmelisin." Hart'a tatlı bir gülümseme verdi ve yemeğine geri döndü.

Hart onu izliyordu, altın rengi gözlerinde ihtiyat, şefkat ve sıcaklık karışımı bir his vardı. Hart ne kadar hırlasa da, Ian onun Eleanor'un aceleci cesaretini, korkusuzluğunu sevdiğini biliyordu. İyi bir ikili olmuşlardı: Korkunç düğ ve sıcakkanlı kadın.

Yemekten sonra Ian, Beth'le birlikte çocuk odasına döndü. Çocuklar her zamankinden daha yaramazdı - yarın kuzenlerin geri kalanı gelecekti ve bunun heyecanı onları hareketlendirmişti.

Ian bu konuda biraz endişeliydi - kendi oğlu Jamie elebaşıydı ve küçük kuzenlerini aklına gelen her şeyi yapmaları için kışkırtabilirdi. Ian'ın onlara dikkatle göz kulak olması gerekiyordu.

Kızlar ve küçük Malcolm nihayet çocuk odasına yerleştğinde ve Beth, Alec ve Jamie'yi kendi odalarına götürdüğünde, Ian yorgun argın yatmaya gitti. Çocukların bu kadar yorucu hiç düşünmemişti. Babası, yüksek ruhlu Mackenzie'leri demir kontrolü ve acımasız dayaklarla bastırmaya çalışmıştı. Beth son on yıldır Ian'a daha iyi bir yol olduğunu gösteriyordu

-Sabır ve sevgi.

Ian kolyeyi yatağının başucuna koymuş ve Beth'e ona hayatın nazik tarafını öğretmesine ne kadar minnettar olduğunu göstermek için çok yorgun olmadığına karar vermişti. Ertesi gün Halsey sorununu tekrar ele almak zorunda kalacağını bildiğinden, daha sonra ona sokuldu. Hart gibi o da adamın yanlış bir adım atması için yirmi yıl beklemek istemiyordu. Ian buna bir son vermek istiyordu. Bu arada kendini Beth'e bıraktı, eğer kendini bırakırsa bir fikir bulacağını biliyordu.

Sabahın küçük saatlerinde, kadife karanlıkta, Ian gözlerini açtı.

Onu neyin uyandırdığını bilmiyordu; küçük bir ses, bir nefes

-Ama kanını bir ürperti kapladı, bir şeylerin fena halde yanlış gittiğine dair bir uyarı.

Beth yaptıkları sıcak yuvada uyumaya devam etti. Ama Ian hırsızların galeriye girdiğini nasıl anladıysa, evde birinin olduğunu da öyle hissetmişti.

Çocuk odasında.

Yataktan kaydı, eteğini kalçalarına sardı, ayakkabı ya da gömlek giyme zahmetine girmede. Ian sessizce yatak odasından çıktı, içerideki kilitten anahtarı aldı ve kapıyı arkasından kilitledi. Halsey'in haydutlarından birinin etrafını kolaçan edip Ian başka bir yeri keşfederken Beth'e ulaşması riskini göze alamazdı.

Salon sessizdi, bütün kapılar kapalıydı. Ian, koridorun sonundaki büyük pencereden giren ay ışığıyla aydınlanan koridorda sessizce ilerledi. En son kapı çocuk odasına açılıyordu. Kapı kolu Ian'ın elinin altında kolayca döndü.

Ian derin gölgelerin içinde bir gölgeye dönüşerek içeri girdi ve Megan'ın yatağına doğru ilerledi. Onu sessizce, karnının üzerinde, yanağını yastığına bastırmış uyurken bulduğunda rahat bir nefes aldı.

Ian örtüyü onun üzerine örttü ve Belle'in yatağına doğru ilerledi, onun yumuşak nefes alışını duymaya başlamıştı bile. Ian elini onun koyu kızıl saçlarında gezdirdi. Uyumakta olan Malcolm'u da kontrol ettikten sonra, kalbi rahatlamış bir şekilde çarparak odadan çıktı. Kızları ve küçük yeğeni güvendedi.

Ian, koridordaki halı çıplak ayaklarına batarken, gençlerin odasının yanına gitti. Menteşeleri hafif bir gıcırta çıkarmasına rağmen bu kapı da aynı kolaylıkla açıldı.

Ian'ın nefesi kesildi. Onu uyandıran bu ses, karanlığın içindeki küçük gürültü olmuştu.

Ian hızla odaya girdi, ciğerleri sızlıyordu. Hart'ın oğlu Alec'i yatağının üzerine yayılmış, gözleri sımsıkı kapalı, örtüleri zar zor buruşturulmuş halde gördü.

Jamie'nin yattığı yatak boştu. Battaniyeler ve çarşaflar yatağın kenarından aşağıya sürüklenmişti ve yastık yerdeydi, ketenin üzerinde büyük ve ağır bir çizmenin izi vardı.

Ama odada Alec'ten başka kimse yoktu. Jamie ve boğuştuğu adam gitmişti.

On Yedinci Bölüm

Ian'ın acı dolu kükremesi Beth'i derin uykusundan uyandırdı. , kalbi küt küt atmaya başladı. Ian'ın sesini yıllardır böyle duymamıştı.

Aceleyle yataktan kalktı ve şalını üzerine çekti. Beth yatak odasının kapısını kilitli buldu, anahtar yerinde yoktu. Ian da uzun zamandır bunu yapmamıştı. Beth, onu kilitlemenin onu koruma yöntemi olduğunu anlıyordu ama bu sorunu nasıl aşacağını öğrenmişti. Komodinin çekmecesinde yedek anahtarı aradı ve kendini dışarı atıp koridora çıktı.

Ses koridorun sonundaki erkeklerin odasından geliyordu. Beth, bütün uzuvları üşümüş bir halde oraya doğru koştu. Çocuk odasının kapısı kapalıydı ve Beth kızlarının seslerini duydu, endişeliydiler, onu ve Ian'ı çağırıyorlardı.

Ian gençlerin yatak odasının ortasında duruyordu, başı öne eğik, gözleri kapalı, yumrukları sıkılıydı. O korkunç sesi çıkarmayı bırakmıştı ama vücudu gergin bir şekilde ileri geri sallanıyordu. Aklına girmiş, geri çekilecek bir yer arıyordu.

Alec garip bir şekilde hâlâ derin uykundaydı, göğsü aldığı nefesle birlikte yükseliyordu. Amcasının yanında bağırmasıyla uyanması gerekirdi ama kıpırdamadı.

Jamie'nin yatağı boştu.

Buz gibi korku onu dövmek için ayağa kalktı. "Ian!" Beth ona doğru koştu ve yumruk yaptığı elini sıkıca kavradı. "Ian, Jamie nerede?"

Ian onun dokunuşuyla sıçradı. Vücudu titredi, sonra gözlerini araladı ve anlaşılmaz bir ıstırapla ona baktı.

"Gitti," dedi Ian. "Gitti, gitti, gitti, gitti, gitti, gitti..."

Beth'in dünyası parıldayan renk ve ışık parçalarına bölündü. "Gitti mi? Ne demek istiyorsun ..."

Ama Ian'ın ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Yırtılmış yatak takımına ve çizme izine baktı ve kalbinin derinliklerinde Jamie'nin onlardan çalındığını anladı.

"Hayır." Sözcük, fısıltıyla inilti arasında bir sesle ağzından döküldü.

Bu ses, Ian'ın devam etmekte *olan gogonegone*'unun durmasına neden oldu. Kadının ellerini sıkıca kavradı, gözleri dehşet verici bir öfkeyle doluydu.

Beth'in ihtiyacı olan Ian buydu, Highland atalarının durdurulamaz kararlılığına sahip olan.

"Bulun onu," dedi Beth. Koridorda, ana merdivenlerin olduğu yönden Curry'nin, ardından Hart ve Lloyd'un, sonra da Eleanor'un sesinin yükseldiğini duydu. Beth onları duymazdan geldi, tüm dikkatini kocasına vermişti. "Oğlumu bul, Ian. Lütfen."

Ian konuştuğunda sesi alçak ve kararlıydı. "Onları uzak tut."

Bakıştılar. Beth anlamıştı. Ian da onun gibi, Hart ve Fellows'un büyük ve gürültülü bir arama ekibi oluşturmaları halinde oğullarını kaçırان kişinin korkuya kapılabileceğinden korkuyordu. Bu Jamie'nin hayatı içindi.

Beth fısıltıyla, "Evet," diye söz verdi. "Git."

Ian'ın elleri kısa ve sert bir kavrayışla onunkileri kavradı, sonra odadan çıkıp koridora kaydı ve karanlığın içinde eridi. Onu takip eden Beth, arka merdivenlere açılan gizli kapıda durakladığını gördü, sonra da gitmişti.

Alec hâlâ uyanmamıştı. Beth, Megan ve Belle'in korkmuş bir şekilde ona seslendiklerini duydu. Onlara koşmak istedi ama Alec'in bir sorunu vardı. Beth aceleyle yatağının yanına gitti ve korkusu artarak onu sarstı.

Alec uyuyordu, ama doğal olmayan bir şekilde. Beth, sevgili oğlu Jamie kaçırılırken sağlamak için birinin uyuşturarak uyuttuğunu fark etti.

* * *

Ian, Kilmorgan Kalesi'nde hızlı ve derin bir sessizlik içinde hareket edebiliyordu. Evi herkesten, hatta tüm hayatlarını orada geçirmiş hizmetkârlardan bile daha iyi tanıyordu.

Arka merdivenleri ve koridorları kullanarak Cameron'ın evin boş olan ve kendisinin ve ailesinin doldurmasını bekleyen kanadına çıktı. Cameron'ın soyunma odasında Ian bir gömlek, palto, çoraplar ve botlar buldu. Cameron'a en yakın bedene sahipti ve onun kıyafetlerini giymekte hiç zorlanmadı.

Arka merdivenlerden tekrar koşarak indi ve birkaç Mackenzie hizmetkârı merdivenlerden yukarı çıkarken gözden kayboldu. Hart ve Fellows şimdiye kadar Beth'i sorgulamışlardır, sonra da bir arama düzenlerler. Bu onların

Başlamak için yeterince adam toplamak biraz zaman alacaktı ve o zamana kadar, Tanrı'nın yardımıyla, Ian Jamie'yi çoktan bulmuş ve onu kaçırmaya cüret eden adamları göndermiş olacaktı.

Sonra Webley'sini parlak mermilerle dolduracak ve Lord Halsey'in evine gidip onu vurarak öldürecekti. Hart ve Fellows onu engellemeye çalışacaktı elbette ama Ian onlara izin vermeyecekti.

Ian merdivenlerin ortasında durup düşünmeye, senaryoyu mantıklı bir şekilde gözden geçirmeye, iç burkan korkularını aşmaya çalıştı.

Jamie'nin yatağı soğuk değildi, vücudunun ısısı dağılmıştı ama tamamen değil. Ian, Jamie'nin dışarı çıkarılmasından bu yana en fazla yirmi dakika geçtiğini düşündü. Çocukların yatak odasının kapısının sesini duymuştu. Ian'ın bunu duyduktan sonra tamamen uyanması, bir şeylerin ters gittiğini fark etmesi ve araştırması için geçen süre kaçıranlara avantaj sağlamıştı.

Ian hizmetlilerin geçitlerinden zemin kata doğru ilerledi, bir yan kapı buldu ve dışarı çıktı. Soğuğa karşı giyinmişti ve şimdi Cam'in soyunma odasından kapıldığı eldivenleri giyiyordu. Binici eldivenleriydi, avuç içleri sertti, sıkı ama sıcak tutuyordu.

Bahçenin geri kalanından yüksek bir çitle gizlenmiş olan yan patikaya çıktı. Ian patikada henüz yirmi adım gitmemişti ki, eve doğru hızla ilerleyen bir fiçı adam tarafından neredeyse ezilecekti.

Ian adamı yakaladı ve gölgelerin içine doğru sürükledi. Tutsağı bağırarak için nefesini tuttu ama Ian elini ağzına kapatıp onu susturdu.

John Ackerley, Ian'ın eldivenli parmaklarına gözlerini dikmiş bakıyordu. Ian adamın tamamen giyinik olduğunu ve geceye karşı paltosu ve atkısıyla sımsıkı sarındığını fark etti.

"Ne yapıyorsun sen?" Ian talep etti.

Ian elini adamın ağzından indirdiğinde Ackerley, "Ben de aynısını sana sormak üzereydim," diye cevap verdi. "İçeri esinti girsin diye penceremi açmıştım ki aşağıdan sesler duydum. Hırsızların geri döndüğünü sandım. Onları takip edip sizin için bulmayı umuyordum ama ne yazık ki karanlıkta onları kaybettim."

Ackerley konuşurken Ian ona şüpheyle baktı. Ackerley'nin gecenin bir yarısı tek başına araştırma yapmaya karar vermiş olması ne kadar olasıydı?

"Beni neden uyandırmadın?" diye sordu. "Soyguncularla tek başına başa çıkabileceğini mi sandın?"

"Tabii ki hayır. Nereye gittiklerini öğrenip sizi ve Bay Fellows'u getirecektim. Neden bana öyle bakıyorsun? Aman Tanrım, kötü adamlarla işbirliği *yaptığıma* inanmıyorsun, değil mi?"

Ian o anda neye inandığını bilmiyordu. Umurunda da değildi. Jamie'yi bulması gerekiyordu, dünyada başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu ihtiyaç ruhunu çekip alıyor, diğer tüm düşünceleri yok ediyordu.

"Eğer onlarla birlikteysen, beni onlara götüreceksin," dedi Ian. "Eğer değilsen, onları bulmama yardım edeceksin. Oğlum ellerinde."

Ackerley'nin nefesi gerçek bir şaşkınlığı yansıtıyordu. "Ne? Genç Jamie mi?" "Evet." Ian karanlığa bakarak hangi yöne gideceğini değerlendirdi. "Genç Jamie." Adını söylemek bile acı veriyordu.

Ackerley'nin sevecenliği öfkeye dönüştü. "Öyle mi, sakızla mı? Artık çok ileri gittiler, patlatın onları. Elbette aramanıza yardım edeceğim. Onları bulduğumuzda içlerine Tanrı korkusu salacağız, değil mi?"

"Evet." Ian'ın kalbi Ackerley'nin kararlılığı karşısında biraz olsun ısındı. Ian başka bir şey söylemeden ormana doğru yola koyuldu.

"Bekle." Ackerley yetişmek için çabalarken çalılar ve dallar çatırdadı. "Diğerlerine haber vermemiz gerekmez mi? Ya da en azından ışık için geri dönmemiz?"

"Işık var." Ian bu berrak gecede ay parçasına ve yıldızlara baktı. "Diğerleri geliyor olacak. Oraya önce biz varmalıyız."

"Ah, gizlice demek istiyorsun. Anlıyorum. Ben senin adamınım."

"Güzel." Ian onu Mackenzie bakışlarıyla kıstırdı. "Şimdi sessiz ol."

Ian, Ackerley'den uzaklaşarak karanlığın geniş alanını taradı. Nereden başlamalı? Kötü adamlar buraya bir araçla gelmiş olmalıydı ama gürültüsünün ev halkını uyarmaması için aracı biraz uzakta bırakmış olmalıydı.

Ian yıldız ışığında iyi görebilse de, Kilmorgan'ın etrafındaki her karış toprağı bilmesinin de yardımı olmuştu. Haydutlar bunu yapamazdı. Karanlıkta etrafta dolanıp iz bırakırlardı. Ya da gün ışıyana kadar saklanacaklar ve araçlarına giden yolu bulabileceklerdi. Evden neredeyse sessizlik içinde ayrıldıkları ve Alec'in uyanmadığından emin oldukları için, muhtemelen aile uyanmadan ve Jamie'nin kaybolduğunu fark etmeden önce kaçmak için zamanları olacağını düşünmüşlerdi.

Gün ışığını beklemek için yere inmiş olsalardı, bunu nerede yaparlardı? Resimleri bıraktıkları Kilmorgan'ın altındaki tüneller

güçlü bir olasılık. Hırsızlar burayı zaten biliyorlardı. Öte yandan, tünelleri Ian keşfetmişti ve Fellows ile adamları son birkaç gündür tünellerin yerindeydi. Fellows, titiz bir polis olduğu için, hazinelerini aramak için geri dönme ihtimaline karşı muhtemelen birkaç nöbetçi görevlendirmişti.

Tüneller değil o zaman. Nehir ve ağaçlardan oluşan kalın perde mi? Araziyi bilmeyenler için çok riskliydi. Nehre düşmek, özellikle de gece vakti, bir felaket olurdu. Su buzluysa ve bir adamı çok aşağılara, kayalık şelalelerin üzerinden ölüme sürükleyebilirdi.

Kilmorgan'ın geniş bahçelerinde pek çok saklanma yeri vardı ama hepsi de eve çok yakındı ve üst pencerelerden görülebiliyordu.

Ian, Ian'ın büyükbabasının sarp bir vadiye bakan bir kayalığın üzerine inşa ettiği sahte harabeleri düşündü ve hemen vazgeçti. Çılgınlık, gündüzleri yeterince tehlikeli olan uzun, sarp, aşırı büyümüş bir patikanın sonundaydı. Bunu bilmeyen biri düşüp ölme riskiyle karşı karşıyaydı, ayrıca yukarı çıkmanın sadece tek bir yolu vardı. Hırsızlar orada kapana kısılma riskini göze alamazdı.

İçki fabrikası . . .

İçki fabrikası geceleri kilitliydi. Bekçi, yaklaşık yarım mil ötedeki bir kulübede yaşıyordu. Eskiden bekçi içki fabrikasının içinde, üst kattaki odalarda yaşardı - bir zamanlar tüm Mackenzie ailesi orada ikamet etmişti, eski kale yandıktan sonra ve yeni ev inşa edilmeden önce.

İçki fabrikası geceleri karanlık ve boştu, viskiler yatağında uyuyordu. kendi.

Ian tek kelime etmeden aniden döndü ve en kısa yoldan aşağı indi. tepeye ve içki fabrikasına giden patıkaya doğru ilerledi. Ackerley'nin onu takip ederken çok gürültü çıkarmasını bekliyordu ama adamın ayak sesleri Ian'inkiler kadar sessizdi ve o da kolayca ayak uydurdu.

İçki fabrikasının duvarları ay ışığında parlıyordu, siyah taş eski ve sağlamdı. Ev, on yedinci yüzyılın sonlarında aile için ikinci bir konut olarak inşa edilmiş, Mackenzie'ler viski işine girince de içki fabrikası haline gelmişti.

Pencereler karanlıktı, hiçbir yerde ışık yoktu. Ian'ın anahtarları evde, masasının çekmecesindeydi ama bekçinin yedek anahtarı nereye sakladığını biliyordu.

Yine de anahtara gerek olmadığını gördü. Ön kapı sadece kilitli değil, aralıktı da.

Ian dikkatlice içeri süzüldü, nefesi soğuk havada asılı kaldı. Etrafında karanlık uzanıyor, gündüz tanıdık gelen şeylerin şekilleri gölgeler ve ay ışığıyla bozuluyordu.

Ian geniş fuayenin ortasında durmuş, iki kat yukarısında yükselen büyük salona bakıyordu. Muazzam bir sessizlik vardı.

Kaçıranlar artık orada değildi. Ian'ın yüzünden akan hava soğuk ama tazeydi, sanki bir pencere açılmış ve o şekilde bırakılmış gibiydi. Sessizliğin içinde Ian hiçbir varlık, hiçbir gözcü hissetmedi, hiçbir şey sezmedi.

Yine de hızlı bir arama yapmaya karar verdi. Ian el yordamıyla ön kapının yanındaki dolapta duran fenerleri aradı, iki tanesini yine orada duran kibritlerle yaktı ve bir feneri Ackerley'e verdi. Ackerley odaları tek başına aramak için ayrıldı, fenerini yukarı kaldırdı ve ikisinin birden arama yapmasının zamanı kısaltacağını söyledi. Ian'ın adama duyduğu saygı arttı.

Ian zemin kattaki ofiste açık bir pencere buldu. Pencere zorlanmış ve mandalı kırılmıştı. Haydutlar bu taraftan girmiş ve zorlanmamış olan ön kapıdan çıkmış olmalıydılar, arkalarından ne pencereyi ne de kapıyı kapatma zahmetine girmişlerdi. Ayrıca ofisteki raftan fenerleri, Ian'ın burada tuttuğu yedek paltoyu ve bir şişe viskiyi de almışlardı.

Ian odadan çıktığında Ackerley'nin ön koridordan hızla kendisine doğru geldiğini ve heyecanla bir şey salladığını gördü. "Bunu yerde, natürmortun yanında buldum." Ackerley bir kumaş parçasını Ian'a doğru itti. "Geceliklerin yapıldığı türden bir şey."

Ian bezi aldı ve başparmağını kumaşın yumuşaklığı üzerinde gezdirdi. "Bu Jamie'nin." Birkaç saat önce delikanlısına iyi geceler öpücüğü verdiğini, bu kumaşla kaplı omzunu düzelttiğini hatırlıyordu.

Ackerley, "Yırtıldığı için şanslıyız," dedi. "Bu doğru iz üzerinde olduğumuzu gösteriyor." "Mm." Ian kumaşı dikkatli bir dikdörtgen şeklinde katladı ve

cebindeydi. Kumaşın oraya şans eseri gelmediğini çok iyi biliyordu.

Burada bulunacak başka bir şey yok. Ian fenerini kapının dışındaki patikada içki fabrikasından dışarı çıktı.

Kaçıranlar güneye gitmiş olamazlardı; o tarafta bekçinin evi ve onun ötesinde de köye giden yol vardı. O yolda çok fazla çiftlik ve insan vardı. Kuzeye doğru yol daha engebeliydi, deniz yakındı.

Ancak, özellikle de içki fabrikasından fenerleri almışken, bir tekneye gitme riskini göze alabilirlerdi.

Ian kuzeye doğru giden patıkada ilerlemeye başladı, Ackerley de onu takip etmek için çabalıyordu. Ian adımlarını hızlandırdı, hızlandırdı, sonra koşmaya başladı, korku onu ilerlemeye itiyordu. Adamlar gemiye binmeden önce onlara ulaşamazsa, asla bulunamayabilirlerdi. Ian kesinlikle Lord Halsey'e gidecek ve oğlunu nerede bulacağını söyleyene kadar adamı dövecekti ama o zamana kadar Jamie yaralanmış ya da ölmüş olabilirdi.

Ian, Jamie ve Beth'e ne olacağını düşünmeyi reddetti. öldü.

Ian patika boyunca hızla ilerledi, feneri sallanıyordu, ayakları Kayaların ve çalılıkların üzerinden duraksamadan geçti. Yol dik bir tırmanışa dönüştüğünde nefesinin farkına bile varmadı; hiçbir şeyin farkında değildi, içindeki her şey Jamie'yi bulmaya odaklanmıştı.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ian hayatının geri kalanında konuşmaları takip edemeyen, kalabalıklarda rahatsız olan, herkes ne yapacağını zahmetsizce biliyormuş gibi görünürken nasıl tepki vereceğini bilemeyen bir deli olarak kalsa da fark etmezdi. Jamie iyi olduğu sürece dünyanın geri kalanının alaylarına, üstü örtülü aşağılamalarına ve cahilce sorularına katlanabilirdi.

"Bekle!" Ackerley onun çok gerisinde nefes nefese kaldı. "Bekle Ian! Bir tane daha buldum."

Ian kayalıklardan aşağı, hırıltılı bir ses çıkaran ama elinde başka bir bez parçası tutan Ackerley'nin yanına atladı. "Çalıların üzerinde. Arka tarafta."

Ian onu yakaladı, oğlunun geceliğinin yumuşak bir parçasıydı. Rahatlama bacaklarını sulandırdı. "Jamie hayatta ve iyi." *Teşekkürler Tanrım.*

Ackerley tereddütlü görünüyordu. "Onu taşırken bir çalıya takılmış olabilir, bunu söylemekten nefret ediyorum. Korkarım en kötüsüne hazırlıklı olmalısınız."

"Hayır." Ian şeridi parmaklarına doladı ve oğluna sarılmak için vekil olarak kullandı. "Jamie bunu kendisi yırttı ve bıraktı. Takip edeceğimi biliyor."

Ackerley'nin yüzü fener ışığında hayalet gibi solgundu. "Senin *bu* yolu seçeceğini nereden bilebilirdi ki? Burada çok fazla olasılık var."

"O biliyor," dedi Ian. Tekrar patikayı tırmanmak için döndü. "Acele et."

Umut Ian'a güç verdi. Kayadan kayaya sıçrayarak koşmaya devam etti, rüzgâr eteğini etrafında savuruyordu. Ackerley hiç şikâyet etmeden ona ayak uydurdu.

Dakikalar sonra Ian, kendisine geniş bir deniz manzarası sunan bir uçurumun tepesine çıktı. Ay ışığı suyun üzerinde dans ediyor ve

hiçbir yere giden hayaletli bir yol. Aşağıdaki kıyıda sisler oluşuyordu.

Ian'ın umutları suya düşmüştü. Suda herhangi bir gemi izi görmemişti, ne bir ışık, ne bir dümen, bu gece buradan birinin geçtiğine dair hiçbir belirti yoktu.

On Sekizinci Bölüm

Ackerley, Ian'ın arkasından patikanın tepesine ulaştı. "Çoktan gittiler mi?" diye sordu soluk soluğa bir endişeyle. "Onları kaçırdık mı?"

Ian topuklarının üzerine çöktü ve kollarını kiltli dizlerine doladı. *Çok geç, çok geç, o gitti, gitti, gitti, gitti ...*

Ackerley'nin eli Ian'ın omzuna indi. "Sakin ol, delikanlı."

Ian kelimelerin ağzından çıktığını, onu sesle çevrelediğini ve kulaklarını doldurduğunu fark etti. "*Gitti, gitti, gitti ... !*"

Ian gözlerini sıkarak kapattı. *Beth, Beth'im, bana yardım et.*

Ama Beth orada değildi. Evdeydi, gerekeni yapıyor, Hart ve Fellows'u daha geniş bir arama organize etmekle meşgul tutuyor, haydutları çok erken panikletmelerini engelliyordu. Ian, anne baba olmanın ne demek olduğunu anlamıştı: Beth'le birlikte çocukları için yapmaları gerekeni yapıyorlardı, hem birlikte hem de ayrı ayrı, her biri bu göreve kendine özgü güçleriyle katkıda bulunuyordu.

Beth'in gücü iyiliği ve net düşünebilme ve başkalarına cesaret ve umut verebilme yeteneğiydi.

Ian'ın gücü bulmaca çözmek, kimsenin ulaşamadığı sonuçlara ulaşmak, hayatı matematiksel denklemlere indirgemektir. Tek yapması gereken zihnini boşaltmak ve ardından gördüğü, duyduğu ve dokunduğu her şeyi düzgün kategorilere ayırmaktır.

Bu matematik değil; bu benim oğlum! Tüm varlığı feryat etti. Çocuğum, benim sevgili küçük delikanlım. Benim Jamie'm. . .

Ve ona sadece düşünürsem yardım edebilirim.

"Sıfır, bir, iki ..." Ian'ın sesi önce dalgalandı, sonra güç kazandı. "Beş, on iki, yirmi dokuz ..."

"Pardon?" Ackerley daha yakına eğildi. "Ne demek istiyorsun?"

Fibonacci dizisi matematikçi Bay Lucas'ın üzerinde çalıştığı tek sayı dizisi değildi. Pell sayıları, sonsuza kadar döndürülebilen düzgün, sonsuz bir ilerleme gösteriyordu. Ian'ın tek yapması gereken serideki bir sayıyı ikiye katlamak ve bir önceki sayıya eklemektir - $P_n = 2P_{(n-1)} + P_{n-2}$.

"Yetmiş, yüz altmış dokuz ..."

Ian'ın zihnindeki sisler dağılmaya başladı. Kalp atışları yavaşladı, sayıların mantrası sükûnetini geri getirdi.

Ian gözlerini açtı. Ackerley bir feneri havaya kaldırmış, onları bir ışık çemberi içinde yıkıyordu.

"Dört yüz sekiz, dokuz yüz seksen beş Eğer gemiye binmiş olsalardı, bunu görürdük," dedi Ian, kelimeleri rakamlarla aynı eşit tonda. "Bir motorla bile bu kadar uzağa bu kadar hızlı gidemezlerdi. Bir buhar makinesinin sesinin gecenin içinde ve suyun ötesinde taşındığını duyardık. Bir kıyıda ya da bir kaçakçı mağarasında gün ışığını bekliyorlardır."

"O halde geri dönmeliyiz," dedi Ackerley. "Bay Fellows'a haber verin. Polisleri toplamasını söyleyin, Dük donanmayı alarına geçirmek için haber gönderebilir. Onları yakalayacağız ve geleceğiz." Elindeki feneri salladı, heyecandan gözleri parlıyordu.

"Geri dönmelisin," dedi Ian kararlılıkla. "Söyle onlara. Oğlumu almalıyım."

Ackerley ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, dostum, onların peşinden tek başına gidemezsin. Onları bulup köşeye sıkıştırırsan bile ne yapacaksın? Kaç kişi olduklarını bilmiyorsun, silahlı olabilirler."

"Beş adam." Ian aşağıya, koya baktı. "Yollarda beş farklı iz var, bir de Jamie'ninki. Büyük olasılıkla silahlılar."

"O zaman yalnız gitmemelisin."

Ian doğrudan adamın gözlerinin içine bakarak Ackerley'i inceledi. "Bana bu konuda yardım edemezsin. Hart ve Fellows'a nereye gittiğimi göstermelisin. Ve Beth'e söyle ..." Ian, Beth'in mavi gözlerini, onu öpmek için parmak uçlarında yükseldiğinde kırmızı dudaklarını düşünerek sözlerini yarıda kesti. "Ona oğlumuzu eve getireceğimi söyle. Söz verdiğim gibi."

Ackerley tartışmaya hazır görünüyordu, sonra Ian'a başıyla onay verdi. ". Anlıyorum." Elini uzattı. "Tanrı seninle olsun."

Ian bir süre Ackerley'nin yıpranmış deri eldiveninin içinde uzattığı avucuna baktı, sonra yavaşça kendi elini uzatıp sıktı.

Ackerley, Ian'ın bileğini kavradı, sert bir tokalaşma yaptı ve onu serbest bıraktı. "Elimden geldiğince çabuk olacağım."

Ackerley patika boyunca geri dönmeye başlarken Ian parmaklarına baktı. Ian hâlâ kendisine teklif edilen tokalaşmayı kabul etmeyi, bunun doğal olduğunu, insanların birbirlerine güven vermesinin bir yolu olduğunu öğretmek zorundaydı. Şu anda bile el sıkışmanın ne zaman gerekli olduğunu tam olarak anlamıyordu ama artık bu onu gereksiz yere endişelendirmiyordu. Onu sevenler bunu anlıyordu.

Ian bakışlarını onun elinden çektiğinde, gecenin içinde yalnızdı.

Feneri söndürüp yere bıraktı ve kayalığın en tepesinden başlayıp uçurumun yamacından aşağıdaki denize inen patikaya doğru ilerlerken feneri geride bıraktı.

* * *

Ian onları patikanın kayalık kıyıda sona erdiği yerden yaklaşık yarım mil bir mağarada buldu. Kendisini gizlemek için yükselen sisi kullanarak bir hayalet gibi hareket etti. Kaçıranların ışıklarının karanlığın içinden geçtiğini gördü ve patikanın dibindeki kayalarda Jamie'nin geceliğinin bir başka şeridine rastladı.

Ian gizlenmek için daha iyi bir mağara seçebilirdi. Kaçıranların sığınmak için seçtikleri yerden çok uzakta olmayan dar bir yarık, çıkıntının diğer tarafındaki kıyı şeridine açılan bir tünele açılıyordu. Ancak bu adamlar bu kıyı şeridini Ian gibi bilmiyorlardı.

Ian ayrıca Cameron'ın odasından aldığı bıçaktan başka bir şeyle, bir *sgian dubh* ile içeri girerse etrafının sarılacağını, dövüleceğini ve muhtemelen vurulacağını da biliyordu. Bunların hiçbirisi Jamie'ye yardımcı olmazdı.

Ian'ın yapması gereken şey onları ortaya çıkarmak, kaçırانları kendi seçtiği bir yere sürmektir. Sonra onları birbirlerinden ve Jamie'den ayırabilir ve oğlunu kurtarabilirdi.

Ian bir hareket tarzı seçtiğinde nadiren kendisiyle tartışır. Bir karar verir ve onu uygular.

Gölgelerin arasında kayboldu ve bu kümedeki en gizli mağaraya doğru ilerledi; bu mağara, bu kıyıda eski kaçakçılık günlerinde bol miktarda erzakla dolu olan bir mağaraydı. Kaçakçılık tamamen sona ermemiştir, bu yüzden bu mağarada hâlâ bir zula vardı.

Ian ihtiyacı olan şeyleri sırtına astığı kanvas bir çantada topladı. İşine yarayacak birkaç şey daha aldıktan sonra çalılıkları aşarak alçak kayalıkların tepesine giden patikaya kadar tırmandı.

Uçurum boyunca, kaçırانların seçtiği mağaranın hemen üstünde olduğunu bildiği noktaya kadar yürüdü. Ian burada karnının üzerine çöktü ve keskin kayaların üzerinde birkaç metre ilerledi. Burada ot ve funda tutamları yetişiyordu, bitkiler bu kayalıklarda sonsuza dek yaşamış olan İskoçyalılar kadar dirençliydi.

Uçurumun kayalıklarındaki bir çatlak aşağıdaki mağara için doğal bir baca oluşturunuyordu, muhtemelen kötü adamlar da bu yüzden burayı seçmişti. Gece soğuktu, ısınmak için ateş yakmak isteyeceklerdir. Gerçekten de Ian yarığın içinden küçük bir kamp ateşi gördü, alevler cereyana karşı zorlanıyordu.

Ian dükkândan aldığı bir tomar yağa bulanmış bez parçasını çıkardı, bulduğu küçük gazyağı kavanozunu açtı ve bez parçalarını sıvıyla ıslattı. Siyah bir kayaya bir kibrit çaktı ve bezin bir ucunu yaktı. Jamie, eğer bilinci yerindeyse, ne yapacağını bilirdi. Eğer bilinci yerinde değilse, Ian bir hışımla aşağı iner ve adamlar kaynadıktan sonra onu yakalar.

Ian yanan paçavraları hızla delikten geçirerek kamp ateşinin üzerine attı.

Küçük ateş, ıslak bohça onu boğduğu için bir an için söndü, sonra paçavralar mavi ve sarı ışıktan oluşan bir parıltıyla patladı. Gazyağının altındaki yağ tutuşup için için yanarken mağarayı dolduran siyah dumanlar yükseldi.

Adamlar öksürdü, küfretti, bağırdı. Mağaradan kaçtılar, boğuluyorlardı, silahlarını çekiyorlardı, çılgınca saldırının kaynağını arıyorlardı.

Küçük beyaz bir çizgi aralarından geçip gitti. *Jamie*.

Ian'ın vücudu gevşedi, kalbi başı zonklayana kadar çarptı. O kadar rahatlamıştı ki neredeyse görevinin bir sonraki kısmını unutacaktı.

Adamlardan biri Jamie'yi gördü. "Peşinden gidin!" diye bağırdı haydut, Londra'nın arka sokaklarından bahseden bir ritimle. Kendi ortamlarından çok uzaktaydılar. "Yakalayın onu!"

Jamie çıplak bacakları parıldayarak uçurumun tepesine giden patikaya doğru koştu. Jamie'nin elleri önünde bağlıydı ama bunun onu yavaşlatmasına izin vermedi.

Beş iri yarı adam onu kovaladı. Muhtemelen Jamie'yi güvenliğe ulaşmadan yakalayacaklardı. Ancak Ian, onları doğrudan gitmelerini istediği yere götüren şu patikaya çıkmalarını istiyordu.

Ian getirdiği bir başka eşyayı, kilitli ve boş olan Winchester tüfeğini bir kutu fişekle birlikte bir sandığa kaldırdı. Ian artık dolu olan tüfeği kurdu, Jamie'den iyice uzağa nişan aldı ve adamların arkasındaki koya doğru ateş etti.

Daha fazla böğürme, küfür, kaos. Ian, Winchester'ın tekrarlayan mekanizması sayesinde durmadan birkaç el ateş etti. Son atışta beş adamın sonuncusu da umutsuzca kayalıklara doğru koşmaya başladı.

Patika, Ian'ın yattığı yerden yaklaşık yirmi metre ileride ortaya çıktı. Jamie haydutların hemen önünde tepeye ulaştı ve koşmaya başladı, eve doğru değil, bir tarla boyunca, açık arazinin diğer tarafındaki ormana doğru ilerliyordu.

"İyi çocuk," dedi Ian nefesinin altından. Ayaklarını altına aldı ama gece gökyüzünde silüetinin görünmesini istemediği için çömelmeye devam etti.

Jamie ağaçların altına dalmıştı ki, onu kaçıranlar daha uzun adımlarla ona yetiştiler. Biri, en gibi küfreden Jamie'yi kucağına aldı ve ormana doğru ilerlemeye devam etti.

Ian tüfeği ve çantasını sırtına astı, ayağa kalktı ve sessizce peşlerinden koştu.

Ian ağaç sırasının hemen dışında arkadan gelen adama yetişti. Bu adam diğerlerinden biraz daha iriydi, biraz daha nefes nefese kalmıştı.

Ian kolunu haydutun boğazına dolamış, haykırmasına fırsat vermeden eliyle ağzını kapatmıştı. Adamın şakağına inen bir yumruk onu yere düşürdü ama hala bilinci yerinde olan adam debelenmeye devam edince Ian onu en yakındaki ağaca çarptı. Talihsiz adam nemli zemine bir yığın halinde düşmeden önce Ian gitmişti.

Bir sonraki haydut, Ian onu susturamadan önce bağırmaı başardı. Ian onu derin bir gölgenin içine sürükledi ve diğerlerinin endişeyle arkasından seslendiğini duydu.

Ian'ın *sgian dubh*'un kabzasıyla vurduğu darbe adamı hemen susturdu. -Ya da haydut katlanıp hareketsiz yatmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Ian onu bırakıp ağaçların altına saklanırken, adamın iş arkadaşlarından biri koşarak sorunun ne olduğunu görmek için geri geldi.

Adam temkinli bir şekilde yaklaştı, ama sağa sola savruluşundan fenerinin gece gözlerini kör ettiği belliydi. Adam varlığını fark etmeden önce Ian onun yanındaydı, Ian'ın yumruğu onu yere serdiğinde adamın şaşkınlıktan çıkardığı yumuşak homurtu kayboldu.

Ormanın zemini çamurluydu, bataklık suları sızıyordu. Ian kuru patikaları biliyordu ve daha tehlikeli zeminlerden hızla geçti. Diğer iki adamın kayarken ya da dizlerine kadar çamura batarken çıkardıkları hırıltıları duydu. Jamie hiç ses çıkarmadı.

Eğer Jamie'ye zarar vermiş olsalardı, onu korkutmuş olsalardı ...

Ian'ın nefesi aniden kesildi, ayakları hareket etmeyi bıraktı. Devam etmesi, oğlunu bulması gerekiyordu ama iradesi dışında, geçmişten gelen kara panik yükseldi

İçinde, tüm tutarlı düşünceleri yok ediyordu.

Ian zihninin ona bunu yapabilmesinden nefret ediyordu. Gayet iyiydi, günlük hayatını yaşıyordu, sonra bir şey korkunç görüntüleri tetikliyordu - görüntüler, sesler ve kokular, bir daha asla karşılaşmamayı umduğu anılar. Ian'ın lanet zihni hiçbir şeyi unutmuyordu.

Küçük bir çocukken bu ormanda nasıl koştuğunu, ağaçların arasında parlayan hortlaklardan nasıl korktuğunu hatırladı. Ian babasından kaçardı, yakalandığı takdirde adamın onu yakalayıp yere atacağını bilirdi.

Ian'ın tek sığınağı, bacaklarının onu götürebileceği kadar evden uzakta bir yer bulmaktı, ki bu da genellikle bu ormanlar anlamına geliyordu. Babası onu orada takip etmeyi reddediyordu -korkudan mı yoksa yaşlı dük çizmelerinin kirlenmesini istemediği için mi, Ian bunu asla öğrenememişti.

Ian gücü tükenene kadar koşar ve kendini çamurun içinde yüzükoyun, nefes nefese ve hıçkıra hıçkıra ağlarken bulurdu. Uzun bir süre sonra Hart onu bulurdu. Hart kalkmasına yardım eder ve birlikte ağaçların kenarındaki bir kayanın üzerine oturup dünyayı seyredерlerdi. Hart Ian'ı asla azarlamaz, korkusu ve kaçma ihtiyacı yüzünden onunla alay etmezdi. İki kardeş sessizce otururdu, Hart anlayışlıydı. Beth'e kadar, anlayan tek kişi Hart'tı.

Bir gece, Ian yaklaşık yedi yaşındayken, Hart'la birlikte Ian'ın eve yürüyecek kadar sakinleşmesini beklerken, gökyüzü rengarenk olmuştu. Dalgalanan yeşil şeritler gökyüzüne doğru dalgalanmış, yıldızların arasından akıp gitmişti.

Ian kendini şimdiki zamana döndürdü. Ağaçların üzerindeki gökyüzü de aynı parlak yeşille parlıyor, şeritler halinde atmosfere yayılıyordu.

Hâlâ Jamie'nin yanında olan iki adamın şaşkınlığını duydu.

"Struth!" dedi biri yüksek sesle. "Ne oluyor Ian?"

"Burası doğru bir yer değil," dedi diğeri. "Bu maaşa değmez. Çocuğu öldürün ve gidelim."

Bir elinde tüfeğı, diğeri elinde *sgian dubh*'uyla ormanda son ilerleyen Ian'ın boğazından bir Highland savaşıcısının öfkeli haykırışı döküldü.

İki adamın da tabancaları vardı. Ian'a doğrultulan namlularda yeşil ışık parlıyordu ve Ian Jamie'nin bağırışını duydu.

"Baba!"

Bir tabanca patladı. Ian kurşunu almak için orada değildi, çoktan karanlığın içinde yana dönmüştü.

"Baba!"

Jamie'nin bağırışı Ian'ın solundan geldi. Ateş sağdan gelmişti. Ian tüfeğini kaldırdı ve sağdaki adama ateş etti. Haydut çılgık attı ve yere yığıldı.

Ian tüfeği kaldırdı ve Jamie'yi tutan adamın bir metre ötesinde durana kadar hızla ilerledi.

Jamie elleri bağlı bir şekilde adamın koluna asılmıştı. Ayakta kalan son adam tabancasını Ian'a doğrulttu ve Ian tüfeği doğrudan adamın kafasına doğrulttu.

"Oğlumu yere bırak," dedi Ian, her kelimeyi yavaş ve net bir şekilde söyleyerek.

Jamie kıpırdamadan durdu, karşı koymadı. Kendisi için korktuğundan değil, Ian biliyordu. Jamie ani bir hareketle adamın ateş edeceğinden ve Ian'ın ölebileceğinden endişeleniyordu.

"Oğlumu *yere* bırak," diye tekrarladı Ian.

Tabanca dalgalandı. Üstlerinde ışıklar yükselmeye devam ediyor, adamın gözleri ışıltılarıyla parlıyordu.

Yeşilin arasındaki ani bir kırmızı patlaması haydutun sıçramasına neden oldu. O anda ateş etti ve Ian da ateş etti.

Ian kendini yoldan çekerken sıcak bir acı yan tarafını sıyırdı. Ian tam bir daire çizdi, iskoç eteği hareket ediyordu, adamla tekrar karşılaşana kadar tüfeğini kaldırdı. Ama haydut artık orada değildi. Yerde yatıyordu, Jamie de onun altındaydı. Ian tüfeği yere bıraktı ve yaklaştı, bıçağı elindeydi.

Hazır.

Jamie kıpırdamadan yakalayanın altından sürünerek çıktı ve bağlarıyla boğuşmaya başladı. "Baba, seni yakaladı mı?" Titriyordu, kelimeleri titriyordu. "Baba, iyi misin? Konuş benimle!"

Ian, Jamie'nin bileklerindeki ince ipi hızla kesip çıkarırken onu güçlü kollarıyla kavradı.

"Iskaladı," dedi Ian. "Beni sıyırdı. Kurşundan kaçamayacak kadar yaşlı değilim."

Jamie yüksek sesle güldü, sonra kollarını Ian'a doladı, vücudu titriyordu.

Jamie asla ama asla kız kardeşlerinin, küçük kuzenlerinin, hatta annesinin önünde yıkılıp ağlamazdı ama burada, ormanın mahremiyetinde Ian'a sarıldı ve ağladı.

Ian onu kendine yakın tuttu, kendi gözleri de ıslaktı, oğlunun kollarında sıcak, canlı ve güvende olmasından dolayı mutluydu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, sadece bunun önemi vardı.

Jamie'nin ağlamaları kesilip burnunu çekmeye başladı ve eliyle kirli yüzünü ovaladı. Ian ona sarılmaya devam etti, baba ve oğul birbirlerini teselli ediyorlardı, aurora gökyüzünde yeşil ve kırmızı dansıyla dönerken.

On Dokuzuncu Bölüm

Aurora borealis'in son ışıkları altında Beth, Ian'ı gökyüzüne karşı bir tepede siluet halinde, sırtında bir tüfek ve kucağında bir çocukla gördü. Beth, John ve Eleanor'un iyi niyetli ellerinden kurtuldu ve patikadan yukarı doğru koşarak kocası ve oğluna doğru ilerledi.

Ian durdu ve onu bekledi. Kalbi küt küt atan Beth onlara ulaştı ve Jamie'nin sağlam ve yaralanmamış olduğunu görünce rahatlayarak hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Jamie'yi kollarının arasına alıp sıkıca tutarken ağzından hiçbir kelime çıkmıyordu. Oğlu ağırdı, çok hızlı büyüyordu. Şu anda o sadece ilk oğluydu, uzun zaman önce ebenin kollarına bıraktığı bebek. O uzak sabah, çocuk Beth'in göğsünde yatarken Ian elini Jamie'nin sırtına koymuş ve çemberi tamamlamıştı.

Ian, Beth ve Jamie tekrar tamamladılar. Eleanor tarafından korunan kızlar ağlayarak ve sevinç içinde koşarak yanlarına geldiler.

Ian Megan'ı kaldırdı ve Belle aynı anda kollarını anne ve babasına doladı. Onlar bir aileydi, bütün ve birlikteydiler.

Ev halkı onları eve götürmek için öne atıldı, herkes aynı anda konuşmaya başladı. Fellows ve adamları Ian'ın yönlendirdiği ormana doğru yola çıktılar, Fellows bulabildikleri herkesi tutuklamaları için emir verdi. Diğerlerini de kötülerini götürmek üzere gelecek olan gemiyi beklemeleri için koya gönderdi.

Jamie kendini toparladıktan sonra aşağı inmek için mücadele etti. Beth onu isteksizce serbest bıraktı ama Jamie'nin iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Heyecanlı ve bitkin ama bir bütündü.

Etrafları aile, arkadaşlar ve koruyucularla çevriliyken, tamamen aydınlanmış olan eve doğru ilerlediler. Beth, Ian'ın biraz sert yürüdüğünü fark etti, ama hiçbir şey söylemedi, sadece Megan'ı sessizce taşıdı.

Jamie yatağa dönmeyi reddetti. Beth onun salonda oturup hikayesini anlatmasına ve sıcak, sütlü çay ile kendini güçlendirmesine izin verdi. Kızlar ve küçük Malcolm, Jamie yatmazsa kendilerinin de yatmayacaklarını açıkladılar. Onlar ve sonunda uyanan ve macerayı kaçırdığı için öfkeli olan Alec, battaniyelere ve ekosele sarınmış bir halde oturuyor, etrafları ebeveynleri, arkadaşları ve hizmetçileriyle çevriliydi.

Curry ona fincanını uzatırken Jamie, "Alec'i istediler," diyordu. Curry, Eleanor'un doldurduğu çayı ve yetişkinler için viskiyi ikram etmek için oyalanmıştı ve Jamie onu dikkatle dinlemiyormuş gibi davranmıyordu.

"İçeri girdiklerinde adamların birbirleriyle fısıldaştıklarını duydum," diye devam etti Jamie. "Kilmorgan'ın varisinin peşindeydiler. Ben de ayağa kalktım ve onlara Dük'ün oğlu Alec Mackenzie olduğumu söyledim. Hiç vakit kaybetmeden Alec'in ve benim yüzüme kloroform dolu bir bez yapıştırdılar. Kokladım ve nefesimi tutabildiğim kadar tuttum. Biraz uyuyakaldım ama kısa sürede kendime geldim."

Jamie konuştuğu sesi daha güçlü ve kendinden emin çıkıyordu. "Önce sabaha kadar içki fabrikasında saklanmak istediler. Sonra bunun çok riskli olduğuna karar verdiler - gelip onları bulabilirlerdi. Bu yüzden birkaç şey çalıp tekrar gittiler. Karanlıkta, fenerlerle bile iyi göremiyorlardı ama gemiyi bekleyebilecekleri koya giden yolu bana söylediler. Saklandıkları mağaraya kadar onlara rehberlik ettim - babamın onları köşeye sıkıştırması için iyi bir yer olduğuna karar verdim. Haklıydım." Jamie çayından bir yudum almak için durakladı, yüzü sıcaklık ve zaferle kızarmıştı. "Babamın onları oradan nasıl çıkardığını görmeliydin. Kızları yanıyormuş gibi koştular." Gururlu ve mutlu bir kahkaha attı.

Eleanor eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu, gözleri rahatlamıştı. "Sen cesur, harika bir delikanlısın, yeğenim. Seni Alec olduğunu ilan etmeye ve onun yerine geçmeye iten neydi?"

Jamie, Ian'inkine o kadar benzeyen bir omuz silkme hareketi yaptı ki Beth'in kalbi sızladı. "Alec benden daha küçük, değil mi? Ona zarar vermiş olabilirler. Ben daha büyük ve yaşlıyım, bunu kaldırabilirim."

"Ben *o kadar* küçük değilim," dedi yedi yaşındaki Alec öfkeyle.

Alec'in Kilmorgan Dükü'nün varisi Lord Hart Alec Graham Mackenzie olması ve Jamie'nin en küçük oğlun oğlu, dolayısıyla veraset sırasının en altında yer alması, Jamie'nin Alec'e sert bir bakış göndermesini engellemedi.

"Yeterince küçüksün," dedi Jamie. "O adamlar seni bir patates çuvalı gibi götürürlerdi. Ben seni koruyordum, delikanlı. Kuzenler bunun içindir."

Alec'in bakışı hâlâ huysuz olsa da hayranlık doluydu. "Teşekkür ," dedi Alec. "İyi işti."

"Kesinlikle öyleydi," diye söze girdi John Ackerley. "Jamie Mackenzie'ye kadeh kaldıralım, cesur, cesur bir delikanlı."

Onlar kadehlerini ve fincanlarını kaldırıırken Jamie yine omuz silkti, elmacık kemikleri kızarmıştı. "Babam da çok cesurdu. Hepsiyle tek elle dövüştü ve her bir haydudu yere serdi."

Jamie'nin yanında oturduğu yerden çok az şey söyleyen Ian şimdi konuştu. "Işıklar."

Jamie ona kaşlarını çattı, sonra başıyla onayladı. "Evet, sanırım Aurora onların dikkatini biraz dağıttı. Bu gece ışıklar kendini gösterdiği için şanslıyız."

Ackerley ona bilgece bir bakış attı. "Tanrı gizemli yollarla çalışır, genç adam."

Jamie ciddiyetle, "Evet," diye cevap verdi. "Mackenzie'ler de öyle."

* * *

Bir saat kadar kutlama yaptıktan sonra Jamie'nin yüzü düşmeye başladı. Beth çocukların yarınki gün için dinlenmeleri gerektiğini ve Ian'ın da uykuya ihtiyacı olduğunu söyledi. Hem genç hem de yaşlı kuşak artık isteksiz olmadan yataklarına doğru yol aldı.

Ian çocukları yatırmakta ısrar ediyordu ve Beth'in onu durduracak cesareti yoktu. Ancak bu kez çocuklar çocuk odasında uyudular; oda artık sadece dadı tarafından değil, kendilerini kaçıracakların geçemeyeceğini söyleyen iki sağlam polis tarafından da korunuyordu.

Ian ve Beth güvenli bir şekilde kendi yatak odalarına kapanıncaya kadar Beth kendini bırakmadı.

Ian onu yakaladı, uzun boylu, güçlü kocası onu kollarının arasına aldı. Vücudunun onunkine karşı sertliği, sıcaklığı, sağlamlığı, sonunda yıkılmasına izin verdi. Ian, pek çok insanın deli diye reddettiği adam, gecenin bir yarısı tek başına yola çıkmış, beş adamı alt etmiş ve Beth'in oğlunu sağ salim eve getirmişti.

"Teşekkür aşkım," diye fısıldadı, yüzü onun omzuna gömülmüştü. Gözyaşları gömleğini ıslattı. "Teşekkür ."

Ian sözsüzce onu kendine çekti. Saçlarının çizgisini öptü, sıcak dudakları teninde gezindi.

Beth geri çekildi ve Ian'ın bol gömleğini, kalçalarına doğru sarkan ekosesini içine çekti. Nefis biriydi.

Kollarını tekrar ona doladığında, Ian yüzünü buruşturdu ve homurdandı.

"Yaralanmışsın," dedi Beth inançla. Adamın itiraz eden ellerini kenara itti ve gömleğini yukarı çekti. Yan tarafındaki sert kaslarda ince ama derin bir kesik vardı, kurumuş kan yarayı kaplamıştı. "Aman Tanrım, ne oldu?"

"Tabancası vardı," dedi Ian, ses tonu Jamie'ninki kadar gerçekçiydi. "İçeri girmedi."

"Oh, Ian." Beth başını Ian'ın göğsüne yasladı ve onun düzgün kalp atışlarını hissetti. Yaralanma, onu bu gece ne kadar kolay kaybedebileceğini aklına getirdi. "Ian," diye fısıldadı.

"Ben iyiyim," dedi Ian, onun endişesi karşısında şaşırılmış gibiydi.

Beth kendini onu bırakmaya zorladı. Ian'a oturmasını emretti, sonra bir leğen su ve bir bez getirip yarayı yıkadı.

Ian ona izin verdi, ancak çok derine indiğinde küfür etmekten de geri durmadı. Beth son bandajı da sararken Ian hırlamayı kesti, elini Beth'in kalçasına doladı ve onu etekli kucağına çekti.

Beth'in son kanı temizlemek için kullandığı bez ıslak bir tokatla halıya düştü. Ian'ın çıplak, bronzlaşmış gövdesi soluk bandajların üzerinde hareket , ellerini kadının beline doğru kaydırarak onu kendine çekti.

Öpücüğü şiddetli ve vahşiydi; tüm korkuları, öfkesi ve neşesi Beth'e geliyordu. Elleri kadının kıvrımlarını buldu ve onları ısıttı.

Öpücüğün sonuna yaklaştığında Beth onun yüzüne dokundu, kalbi doluydu. "Bu gece sana ve Jamie'ye sonsuza dek veda etmek zorunda kalabilirdim."

Ian başparmağını kızın yanağında gezdirdi. Kehribar sarısı gözleriyle onu inceledi, Beth'i onu ilk gördüğünde yakalayan gözlerle. Bakışları üzerinde gezindiğinde, Ian Mackenzie'nin gerçekten de olağanüstü bir adam olduğunu anlamıştı.

"Her zaman eve, sana geleceğim," dedi Ian. "Benim Beth'im. Sen benim evimsin."

"Ve sen kalbimi nasıl eriteceğini biliyorsun." Beth onun ağzının kenarına bir öpücük kondurdu. "Sen bir alçaksın."

Ian'ın cevabı, daha derin bir öpücük için onu kendine doğru çekmek oldu. Bu konuda söyleyeceği her şeyi söylemişti, biliyordu.

Ian Beth'i nefessiz kalana kadar öptü, sonra eteğini ve eteklerini bir kenara iterek onu üzerine oturttu. Beth, Ian'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve Ian' içine kayarken gözlerini izlemekten zevk aldı. Ian hiç ses çıkarmadı.

Ama bakışları keskinleşt i ve onunkileri tuttu. Sevişt iklerinde artık hep ona bakıyordu.

Beth, Ian'ın içine doğru ilerlerken ona tutundu, onu umutsuz bir özlem ve ç iğ bir sevinç içinde aldı.

* * *

Şafak söktüğünde, Fellows onu tren istasyonuna götürmek için bekleyen arabaya binmeye başladığı sırada Ian ön kapıdan dışarı fırladı. Fellows irkilerek durakladı ama Ian bir elini sırtına koyarak onu arabaya doğru itti.

"Bu ne?" Ian arkasına geçerken Fellows homurdandı Onu.

"Yürü!" Ian arabacıya seslendi. Koltuğa vurdu Fellows'un karşısına yerleşt i ve paltosunu sinirli bir şekilde buruşturdu. "Ben de seninle geliyorum," dedi Ian.

"Görüyorum. Nereye gittiğimi biliyor musun?"

"Halsey'i görmeye gidiyorsun, ben de seninle geliyorum."

Fellows artık en inatçı haliyle Ian'la tartışamayacağını öğrenmişti. "Beth bana eşlik ettiğ i biliyor mu?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

"Evet." Ian'ın yalanlarla baş ı dertteydi, bu yüzden sorulduğ unda her zaman dobra dobra gerçeğ i söylerdi. Ian, Beth'e Fellows'la gideceğ ini söylemişti, her ne kadar Beth yarı uykulu, sıcacık ve karmakarış ık olsa da ve sadece mırıldanabilse de, "Ne? Ian ... ?"

Edinburgh'a ve oradan da Lincolnshire'a yapılan yolculuk bütün sabah sürdü ve iki adam arasında fazla konuşma olmadı. Ackerley'nin aksine, Fellows gerekmedikçe sohbet etmeye gerek görmüyordu. Zaman doldurmak ya da boş konuşmak için konuşmazdı, bu da Ian'ın üvey kardeşinde takdir ettiğ i bir özellikti.

Öğleden sonra erken saatlerde Halsey'in lüks malikânesine vardılar, Eylül güneş i ılıktı ama hava serindi.

Halsey bir av partisine ev sahipliğ i yapıyordu, uş ağı onlara soğukkanlılıkla haber verdi, ama eğer takip etmek isterlerse ...

Uş ak onları evin arkasından çıkarıp merdivenlerden ç imenliğ e indirirken, Ian ormanın uzaklarından gelen korna seslerini duydu. Kırlarda bir yerlerde, nedense *pembe* dedikleri kırmızı paltolar giymiş İngilizler, tek bir tilkinin peşinden topluca koşuyorlardı.

Görünüşe göre Halsey avcılarla birlikte ata binmiyordu ama ata binme günlerini geride bırakmış iki yaşlı misafirle kan kırmızısı şarap içtiği bir pavyonda oyalanıyordu.

Ian iki beyefendiyi tanıdı; biri Hart'ın gerçekten saygı duyduğu bir İngiliz düküydü, diğeri ise Kırım'da onurunu kazanmış bir asker olan bir kraliyet şövalyesiydi.

Ian onları sadece geçerken fark etti. Doğruca Halsey'e gitti, iri ellerini Halsey'in gömleğinin içine soktu ve adamı sandalyesinden çekerek havaya kaldırdı. Halsey ağzı açık bir halde Ian'ın pençesinde sallanıyordu.

Ian'ın söylemek istediği kelimeler zihnini doldurdu - çok fazla kelime. Karmakarışık ve birbirine karışmışlardı, yoluna çıkıyorlardı.

Ian Halsey'i salladı, elleri daha sıkı kenetlendi. Adamın sulu mavi gözlerine, kibir havuzlarına bakarken, kelimelerin karmaşası kayboldu ve Ian ne söyleyeceğini tam olarak biliyordu.

"Oğlumu aldın."

Halsey'nin gözleri Ian'ın yumruklarının üzerinde büyüdü. "Oğlun mu? Hayır, sen değil-" Ian'ın sesi yükseldi. "*Oğlumu* aldın!"

"Hayır, *senin* değil mi?" Fellows hafifçe sordu. "Bunu mu demek istediniz Lord Hazretleri?"

Halsey kaskatı kesildi ama gözlerini Ian'dan ayırmaya cesaret edemedi. Çadırdaki diğer iki beyefendi de ayağa kalkmış, ama sadece bakmakla yetinmiş, konuşmamış ve müdahale etmemişlerdi.

Fellows, "Hart'ın oğlunu kaçırmak niyetindeydiniz," diye devam etti. "Kiralık adamlarınıza verdiğiniz emirler bunlar. Senin için çalışıyorlar - yakaladıklarımız senin suçunu söylüyorlar."

"Şeytan ..." Halsey ağzından kaçırdı.

"Bir dükün oğlunu kaçırmak için komplo kurdunuz." Fellows sakince ama tartışmaya yer bırakmayan granit bir sesle konuştu. "Lord Ian Mackenzie'nin oğlunu kaçırdınız, gördüğünüz gibi kendisi pek de affedici bir ruh halinde görünmüyor. Dizlerinin üzerine çökmeli ve Jamie'nin sağ salim eve döndüğü için Tanrı'ya şükretmelisin."

Ian bir elini Halsey'in boğazına kaydırды. Jamie'nin sürüklenerek götürülmesinden, bağlanmasından, uyuşturulmasından, tehdit edilmesinden sorumlu olan adam buydu. Haydutlardan biri, "*Delikanlıyı öldürün de gidelim*," dediğinde Ian'ın içine saplanan korkuyu unutamıyordu.

Halsey'in nabızı, hayatı Ian'ın parmaklarının altında atıyordu. Tek yapması gereken sıkılmaktı.

Fellows'un "Ian," dediğini duydu.

Halsey'nin gözlerindeki dehşet sevindiriciydi. Halsey, Ian'ın onu her an boğarak öldürebileceğine gerçekten inanıyordu.

"Ian," diye tekrarladı Fellows. "Bir kraliyet üyesini tanıkların önünde boğamazsın. Seni tutuklamak zorunda kalırım."

Ian, Halsey'in nefes borusuna adamın gözlerini şişirecek kadar baskı uyguladı. Onu uzun bir süre bu şekilde tuttu, sonra nihayet Halsey'i ayağa kaldırdı ama elini boğazında tutmaya devam etti.

Halsey umutsuzca Fellows'a bakarak, "Yardım edin," diye hırıldadı. "Siz polissiniz!"

"Öyleyim," dedi Fellows. "Ama sizi tutuklamaya geldim, bu yüzden ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim."

Halsey konuklarına seslendi, ama iki beyefendi sessizce durup dinlediler ve hiçbir şey söylemediler.

Halsey Fellows'a, "Yapamazsın," dedi.

"Yapabilirim. Elbette Lordlar Kamarası'nda yargılanacaksınız ama akranlarınızın size nasıl bakacağından emin değilim. Çocuk kaçırma iğrenç bir suçtur."

Halsey'nin korkusu arttı. "Bu benim hatam değil. Benim hatam değil! Yapmak zorundaydım. Bana emretti!"

Fellows gelip Ian'ın yanında durdu. İkisi de aynı boydaydı; biri çılgına dönmüş bir İskoçyalı, diğeri ise daha sakin, Londra'ya özgü bir takım elbise giymiş ama çelik gibi bir bakışa sahipti.

Fellows Halsey'e, "Bu çok ilginç," dedi. "Sana kim komuta ediyordu?"

"Babam. Ve onun babası. Sırayla. Mackenzie'leri mahvedin.

Bu, Halsey Kontu'nun unvanı aldığı anda ettiği ilk yemindir." "Gerçekten mi?"

Fellows ona Hart'a yakışır soğuk bir bakış attı. "Neden benim aile bu yemini daha önce duymadı mı?"

"Çünkü *ben* yeminlerimi ciddiye alırım! Mackenzie'ler aileme bir yanlış yaptı. Asla unutmayız. Bunu düzeltereğime söz verdim."

İngiliz dükü yumuşak bir ses tonuyla araya girdi. "Bugünlerde pek öyle değil, Halsey. Sanırım arabamı çağıracağım." Sanki pavyonda yaşananlar onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi acele etmeden uzaklaştı.

Asker sadece, "Kötü gösteri, Halsey," dedi ve dükü takip etti. Fellows

Dışarı.

sessizce, "Ian," diye konuştu. "Bırak onu gitsin."

Çadırın girişinde iki polis memuru belirdi ve çadırın geniş kapağının ötesinde atlar, avdan dönen misafirlerle birlikte yeşil alana doluşuyordu. Köpekler etrafta dolaşıyor, kümeleniyor, nefes nefese kalıyordu ve atların, köpeklerin ve insanların gürültüsü sessiz öğleden sonrayı dolduruyordu.

Ian, Halsey'i ayaklarından çekerek çadırdan dışarı sürükledi. Halsey'in misafirlerinin gözleri önünde onu serbest bırakan Ian, Fellows'un emriyle polisler onu gözaltına almak üzere harekete geçerken arkasını döndü.

Ian arkasına bakmadan, tek kelime etmeden, sanki Halsey artık yokmuş gibi uzaklaştı.

İngilizler böyle bir eyleme *doğrudan kesme* diyorlardı. Bu, kişinin vicdansızca bir şey yaptığı, görmezden gelinmeyi ve sosyal olarak mahvedilmeyi hak ettiği anlamına geliyordu.

Adamı boğmak kadar tatmin edici olmasa da, Ian doğrudan kesmenin iyi yanları olduğuna karar verdi. Lord Halsey'den uzaklaşabilir ve onunla işi bitebilirdi. Fellows da Hart gibi Halsey'le ilgilenenecekti ama Ian artık onu düşünmek zorunda değildi. Ailesi güvendedeydi ve bu iş bitmişti.

Ian evin içinden arabaya doğru yürüdü ve Fellows'u beklemek üzere arabaya bindi, düşüncelerini Beth'e ve eve yöneltti.

Yirminci Bölüm

Cameron ve Ainsley'nin, Mac ve Isabella'nın, Fellows'un karısı Louisa'nın, Daniel ve Violet'ın ve tüm Mackenzie çocuklarının gelişi -McBride'lar ve onların toplu yavrularından bahsetmiyorum bile- Ian'ın düşüncelerini önceki günlerde yaşanan olaylardan uzaklaştırdı.

Her şey bitmişti, *şimdi* eğlenmek için güzel bir zamandı. Ev ılık, gürültü ve kahkahalarla doldu. Ian, Beth'ten önce aynı anda sadece birkaç kişiye, o da yakın ailesine tahammül edebildiğini düşündü. O zamandan beri, ailesi her yıl büyüyen ve arkadaşlarını da yanlarına alan bir çevreye dönüşmüştü. Bugünlerde Ian kendini onların arasında olmaktan bir çile olarak korkmak yerine dört gözle beklerken buluyordu. Hâlâ sohbet etmek yerine çoğunlukla dinliyordu, ama artık onların ortasında olabiliyor, izliyor, gözlemliyor, arkadaşlıklarından zevk alıyordu.

Hart'ın doğum günü, ailenin gelişinden birkaç gün sonra, Kilmorgan'a daha da fazla insan getirdi. Zemin kattaki büyük resmi misafir odalarının arasındaki kapılar açılarak birkaç oda bir araya getirilmişti. Müzisyenler boş alanları İskoç ezgileriyle doldururken, aile ve konuklar konuşup gülüşerek, yiyip içerek bu odalara dolmuştu.

Ian, elinde Mackenzie'nin en iyi maltından yarı sarhoş bir kadehle dururken ne çok renk var diye düşündü. Mackenzie ve McBride ekoselerinin mavileri ve yeşilleri, ayrıca komşularının ve arkadaşlarının ekoseleri - kırmızı ve siyah, sarı ve yeşil, kırmızı ve mavi. Hanımlar klanlarının ekoselerinden ya da günün popüler tonlarından oluşan elbiseler giymişlerdi; şişe yeşili, elektrik mavisi, gümüş grisi, en genç hanımların üzerinde en soluk pembeler, sarılar ve fildişi.

Beth gümüş örgülerle süslenmiş koyu mavi bir elbise giymişti; eteği önde belinden düz bir şekilde sarkıyor ama arkasında yumuşak bir kuyruk oluşturuyordu. Eldivenler çıplak kollarını dirseklerine kadar örtüyordu ve Ian'ın ona Edinburgh'da aldığı değerli taşlardan oluşan kolye göğsünde duruyordu.

Beth konukların arasında dolaşırken hareketliydi, yanakları kızarmış, gözleri kolye kadar ışıltılıydı. Bir zamanlar Beth

Utangaç ama kibar bir kadındı, iyi bir ev sahibiydi, Mackenzie'nin zeki kadınlarından biriydi.

Ian en çok *onu* izlemekten keyif alıyordu.

"Halsey Kontu'nu boğarak öldürmeye çalıştığını duydum." Mackenzie ekosesi, resmi ceket ve sulandırılmış ipek yeleğiyle göz kamaştıran Mac Mackenzie, kardeşinin önünde durdu. Bardağında viski değil limonata vardı. "Kahretsin, keşke bunu görseydim."

Ian, Mac'ın Beth'i görmesini engellemek için hafifçe hareket etti. "Halsey'in işi bitti."

"Öyle. İngiltere onu tutmak için çok sıcak olacak. Avukatı Hart'ın kendisine yönelttiği hırsızlık ve adam kaçırma suçlamalarından kurtulmasını sağlayabilir ama ne olursa olsun ülkeden kaçmak zorunda kalacak. Kimse ondan memnun değil." Mac sırttı, kehribar rengi gözleri parlıyordu. "Sanırım Yaşlı Malcolm seninle kadeh kaldırırdı."

Mac kadehini kaldırdı ve Malcolm ile Mary Mackenzie'nin duvarda asılı duran, Malcolm'un düklüğü devralmasından kısa bir süre sonra yapılmış portresine baktı. Çift büyük bir vakarla toplanan topluluğa bakıyordu ama Ian, Malcolm'un altın gözlerinde bir parıltı gördüğüne yemin etti.

"Ve benim berbat tablolarımı geri aldın," diye etti Mac. "Bunun için teşekkür ederim."

Ian omuz silkti. "Korkunç değiller."

Mac memnun görünüyordu. "Böyle söylemen çok nazikçe. Yine de sana bunlardan çok daha iyi boyalar yapacağım. Aslında bu gece başlayacağım."

Mac limonatasıyla Ian'ın şerefine kadeh kaldırdı, sonra dönüp Hart'ın etrafındaki kalabalığa doğru ilerledi. Mac bu gece ne kadar şık giyinirse giyinsin, Ian onun eteği dışında her şeyini çıkarıp atmayı ve saçına bir fular bağlayıp kendini sanatına vermeyi dört gözle beklediğini biliyordu. Mac kibarca kaçır kaçmaz, evin kendi kanadındaki atölyesinde resim yapmakla meşgul olacaktı.

Ian'ın yanında duran bir sonraki Mackenzie Cameron'dı. Takım elbisesi ve eteği en az Mac'inki kadar resmiydi ama iri cüssesinin üzerinde umursamazca duruyordu. Mac, Halsey hakkında uzun uzun konuşurken, Cam sadece iri elini Ian'ın omzuna bastırdı.

", Ian."

Ian başını salladı, kardeşinin övgüleri karşısında ısınmıştı.

Cameron bir süre onunla birlikte durdu, ikisi de kalabalığı inceledi. "Hart'ın keyfi yerinde, değil mi?" Cam viski bardağını Hart'ın bir çemberin ortasında sessizce durduğu yere doğru salladı, çemberdeki herkes hevesle ona odaklanmıştı. Cam alay etti. "Hart hiç değişmedi. Her zamanki gibi her şeyi düzenlemeye bayılıyor."

"Hayır, Eleanor biliyor."

Cameron Ian'a şaşkın bir bakış attı, sonra da kahkahalarla güldü. O anda Kilmorgan Düşesi, yanakları pembe, gülümsemesi parlak, hatasız bir şekilde Hart'a doğru süzüldü ve kolunu onun koluna dolayarak yanına geldi. Ustalıkla Hart'ı o gruptan ayırdı ve başka bir gruba götürdü.

Hart her zamanki gibi gevezelik eden Eleanor'a bakarken, gözleri hem açlık hem de derin bir mutluluk ışığına büründü. Ian, Hart'ın Eleanor'un onu nereye götürdüğünü ya da onunla birlikte olduğu sürece kiminle konuşmasını istediğini umursamadığını fark etti.

Cameron'ın neredeyse aynısı olan ama yirmi yaş daha genç olan bir başka Mackenzie onlara doğru geldi. Daniel babasına başıyla selam vererek, "Şimdi baba," dedi. "Ian, sanırım şu Ackerley denen adam seni arıyor. Gerçi şu anda karımın ona sahte medyumluk mesleğinin inceliklerini anlatmasını dinliyor. Ağzının suyu akıyor."

Violet Mackenzie, siyah saçları parlıyordu ve Ackerley ile konuşurken yüzünde eğlenerek bir ifade vardı. Ackerley şaşkın görünüyordu.

"Vi'nin erkekler üzerinde böyle bir etkisi var," dedi Daniel gururla. "Yine de gidip onu uzaklaştıracığıma inanıyorum. O bir dul, aklına bir şeyler gelebilir. Din adamı olması umurumda değil."

Daniel onlara göz kırptı ve kararlı bir şekilde Ackerley ve Violet'e doğru ilerledi. Cameron bir kahkaha daha patlattı. "Güzel bir kadınla evli olan bir adam asla dikkatini gevşetemez. Danny bunu çok geçmeden öğrendi." Boğazının içinde gürlledi. "Yine de gelinime iki kez bakan bir erkek olursa, karşısında sadece Danny'yi bulamayacak."

Cameron'ın karısı Ainsley, açık sarı saçları harika bir şekilde karmaşık bir lüle düğümüyle süslenmiş halde Cameron'ın yanına geldi. Cameron bir anda hırlayan bir ayıdan insana dönüştü, kolu Ainsley'nin beline dolandı.

Ian, Ackerley ile konuşmak isteyerek onlardan uzaklaşmaya başladı ama sonra Beth'ten özenle öğrendiği nezaket derslerini hatırladı. "Affedersiniz," dedi Ainsley'e. "İhtiyacım var..." Bardağıyla Ackerley'e bir işaret yaptı.

Ainsley sıcak bir gülümsemeyeyle memnun görünüyordu. "Elbette, Ian."

Ian ona ve Cameron'a başıyla selam verdi, ikisiyle de kısa bir göz teması kurduktan sonra uzaklaştı. Kısa bir süre sosyal nezaket kurallarını doğru uygulayıp uygulamadığını merak etti, sonra Ackerley, Violet ve Daniel'e ulaştığında tüm bunları unuttu.

"Gel ve benimle konuş," dedi Ackerley'e.

Ackerley şaşırmış görünüyordu ama Ian gelir gelmez konuşmayı kesen Violet, Ackerley'ye yatıştırıcı bir bakış attı. "Önemli olmasaydı Ian sormazdı," dedi. "Daha sonra konuşuruz, Bay Ackerley."

"Gerçekten de," dedi Ackerley, biraz soluk soluğa. "Dört gözle bekliyorum." Ian yine kibar bir veda cümlesi kurmayı ihmal etmedi Violet ve Daniel, daha sonra Ackerley'i misafir odasından çıkardılar.

Konuklar evin içinde serbestçe dolaşüyor, çoğu da suç mahalli olduğu için artık bir hayranlık kaynağı haline gelen galeride toplanıyordu. Çalınan tüm sanat eserleri restore edilmişti. Fellows kalan tabloları ve bronzları Halsey'in mahzenlerinde, şarap raflarının arasında bulmuştu. Mac ve birkaç sanat tarihçisi hasar gören eserleri onarmak ve galerideki yerlerine geri koymak için hızla çalışmışlardı.

Ian, Ackerley'i merdivenlerden yukarı, evin kendi kanadındaki bir oturma odasına götürdü. Kapıyı arkalarından kapattı ve aşağıdaki kalabalığın gürültüsü azaldı.

"Eee?" Ackerley hevesli bir ses tonuyla sordu. "Seanslarımıza devam etmeye hazır mısınız?"

"Hayır." Ian viski bardağını masanın üzerine koydu. Jamie'nin kaçırıldığı geceden beri Ackerley ile pek konuşmamıştı, düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ian bu soruyu birçok farklı şekilde düşünmüş ve hep aynı sonuca varmıştı.

"Kararımı verdim," dedi Ian. "Artık beni tedavi etmeni istemiyorum."

Ackerley'nin yüzü düştü. "Hayır mı? Ama çok ilerleme kaydediyorduk. Notlarımı yazıp Viyana'daki bilim felsefecilerine göndermeyi planlıyordum-"

Ian elini kaldırdı. "Tedavi olmak istemiyorum."

Ackerley iç geçirdi ama sonra omuz silkti. "Elbette sizi zorlayamam. Bu ihmalkârlık olur. Ama nedenini sorabilir miyim?"

Ian bekledi, sonra Ackerley'nin aslında nedenini sorduğunu fark etti.

"Ben deliyim," diye yanıtladı Ian. "Her zaman da öyle olacağım. Ama deli olmasaydım Jamie'yi bulamazdım." Ve bu düşünülemezdi bile. "I

çalışmak. Bu yüzden kızgın kalmak istiyorum."

"Ah." Ackerley Ian'a düşünceli bir bakış attı. "Bu doğru. Çalıştığınızı söyleyebilirim."

İkisi de sessizliğe gömüldü. Ackerley alt dudağını düzgün sakalının üzerinde çiğnerken, Ian hareketsiz duruyordu.

Ackerley bir süre sonra, "Bir şey daha var," dedi. "Size deliliğiniz hakkında sorular sormaya devam etmemin bir sakıncası var mı? Merakımı gidermek için. En büyük günahım."

Ian omuz silkti, bu konuyu çoktan kapatmış ve kafasındaki diğer konulara geçmişti. Halsey ve tehlike ortadan kalktığına göre, Ian Jamie ile balık tutma randevularına devam edebilirdi. Balıklar yarın ısıracaktı; bundan emindi.

Ackerley hâlâ konuşuyordu. "Ayrıca, Leydi Mary'nin tavan arasında bulduğunuz günlüklerini okumaya devam etmemin bir sakıncası var mı? Belki onları yayınlamayı düşünerek? Leydi Mary'nin Lord Malcolm ile kaçışına dair anlattıkları ilgi çekici bir aşk hikâyesi oluşturuyor."

Ian Jamie'yle balık tutabilir, sonra da banyo yaparak temizlenir ve Beth'ten sırtını yıkamasını isterdi. "Nasıl istersen."

"Ya da belki de Majestelerine sormalıyım? Ne de olsa burası onun evi ..."

"Hayır." Ian'ın dikkati Ackerley'e kaydı. "Günlükler benim. Sen onları alın ve dilediğinizi yapın."

Ackerley konuşmaya devam etmek için ağzını açtı ama Beth'in nazik sesiyle kesildi. "Ah. İkinize ne olduğunu merak ediyordum."

Aşağıdaki partinin uğultusu onlara doğru geliyor, gerçeklik Ian'ın sessiz sığınağına giriyordu.

Bir sonraki an, Ian'ın umurunda değildi. Karısı buradaydı, mavi gözleri, sıcak sesi ve yarım gülümsemesiyle. Ötedeki gürültü, Ackerley'nin gergin boğaz temizlemeleri, hepsi Beth'in neşesi karşısında solup gitmişti.

"Özür dilerim, Beth. Kaba olmak istememiştim." Ackerley Ian'a baktı, sonra yüzü kızardı. "Aşağıya dönsem iyi olacak. Toplantınıza katılma ayrıcalığını bana verdiğin için teşekkür ederim Beth. Oldukça muhteşem bir kalabalık."

Beth başını salladı. "Sadece aile ve arkadaşlar. Hart ısrar etti."

"Öyle bile olsa, ben tam bir hiçim, ama kendimden son derece keyif alıyorum. Lord Ian, beni şımarttığınız için teşekkür ederim."

Ackerley yine Ian'ın önündeydi ve elini uzatıyordu. El sıkışmaktan çok hoşlanırdı.

Ian gözlerini Ackerley'nin açık avucuna dikti. Sessizlik uzadıkça Ackerley geri çekilmeye başladı ama Ian kendi elini öne doğru uzattı ve Ackerley'nin elini sıkıca kavradı. Ian hayatında ilk kez bir başkasının elini sıkmak istemiş, bunun neden saygı anlamına geldiğini anlamıştı.

"Teşekkür ," dedi Ian içtenlikle, "tüm yaptıklarınız için."

"Oh, şey, ben ..." Ackerley memnun görünüyordu. "Gerçekten hiçbir şey yapmadım. I . . ." Ian onu bırakırken boğazını temizledi. "Ben şimdi aşağıya dönüyorum."

Ackerley Beth'i selamladı ve geniş bir gülümseme verdi, sonra ikisini yalnız bıraktı ve giderken küçük bir melodi ıslık çaldı.

* * *

Beth, Ian odanın ortasında durmuş, çıplak eline bakarken onu izledi. Beth bugüne kadar Ian'ın kıpırdamadan durup *uzaklaşırken* aklından tam olarak ne geçtiğini öğrenememişti. Şu anda, Ian'ın evrenin doğası üzerine mi düşündüğü yoksa sadece kendi avucundaki çizgilerden mi etkilendiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bunu öğrenmenin tek yolunun ona sormak olduğu sonucuna varmıştı.

"Ian," dedi. "Aşağıya dönmek ister misin? Birazdan hep birlikte vals yapmak için balo salonuna gideceğiz."

Ian onu duyduğunu belli etmeden elini incelemeye devam etti. Bunu bazen yapardı, kafasının içindeki dünyayla o kadar büyülenirdi ki geri dönmeden önce bir saat geçebilirdi.

"Burada kalmayı tercih ediyorsanız, bu sizin seçiminiz," diye devam etti Beth. "Size mazeretlerinizi söyleyeceğim. Ya da belki de hiçbir şey söylemeyeceğim - ne yaptığınız kimseyi ilgilendirmez."

Ian cevap vermeyince Beth eteklerini topladı ve arkasını döndü. Aşağı inecek, Eleanor ve baldızlarının ev sahipliğine yardım etmeye devam edecek ve Ian'a daha sonra dönecekti.

"Kal."

Tek bir kelime Beth'i hızla geri getirdi. "Ian?"

Ian cevap vermedi. Beth yanında durdu, ona aldığı kolye göğsünde serin ve ağır duruyordu.

Ian göz ucuyla Beth'e baktı. "Seni seviyorum, Beth'im."

Beth'in kalbi kabardı, bu adama karşı hissettikleriyle dolup taşıtı. "Ben de seni seviyorum, Ian." Elini onun büyük üzerine kaydırды.

dikkatini çekti. "Hepiniz, sevgilim. Olduğunuz gibi."

Ian saten eldivenini inceledi, parmakları onunkilere değiyordu, sonra bakışlarını kaldırıp Beth'inkilerle tamamen buluştu. "O zaman ben de öyle olacağım."

Beth elini onun elinin etrafında sıktı. "Olman gereken tek şey bu."

Ian'ın cevap veren gülümsemesi içindeki tüm ateşi yaktı, son korkunç günlerin tüm korkularını, tüm sıkıntılarını kovdu. Ian ona her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri dönmüştü.

Ve yıkıcı derecede yakışıklıydı. Beth'e yönelttiği kötü bakış onu yaktı.

"Benim Beth'im." Ian kolyenin desenlerini inceledi, sonra ve kalbinin tam üzerine ateşli bir öpücük kondurdu.

"Ian'ım," diye fısıldadı Beth.

Kollarını ona doladı ve Beth'in sert, yakışıklı İskoçyalı'sı uzun bir öpücük için onu kendine doğru çekti.

Öpücük onu açtı, ısıttı. Ian onu kendine çekti, eteğinin kıvrımları Beth'in eteklerinin kıvrımlarına karıştı. Elleri sırtında gezindi ve Beth korsajının gevşediğini, serin havanın tenine dokunduğunu hissetti.

"Balo salonuna gitmek istemiyorum," dedi Ian sessizce. "Burada kalmak istiyorum. Seninle birlikte."

"Evet." Beth'in cevabı soluk soluğaydı. "Bence bu durum mükemmel olacak."

Aşağıda bir vals müziği başlarken Ian Mackenzie de onunla birlikte yerinde döndü. Kendi danslarında hareket ettikçe elbisesi daha da gevşedi, kumaş vücudundan kaydı, ancak kolye kaldı.

Ian Beth'in etrafında yavaşça döndü, onu güçlü kollarıyla destekledi, altın rengi gözleri tamamen Beth'in üzerindeydi. Sonra halıya düştüler, Ian onu yakaladı, odanın ışıkları ve renkleri auroraların yeşil ve kırmızı ihtişamı gibi dönüyordu.

Son Mackenzie romanının özel bir önizlemesi için okumaya devam edin

ÇALINTI MACKENZIE GELİNİ

Berkley Sensation'dan şimdi temin edilebilir

Edinburgh, 1745

"Mm, *bu* hangi tatlı lokma?"

Beş erkek kardeşin en küçüğü olan Mal Mackenzie, hayatının çeşitli dönemlerinde *Genç Malcolm*, *Şeytan Mackenzie* ve sonuncusu çoğunlukla babası ve en büyük erkek kardeşi tarafından söylenen *Seni Başımın Belası* gibi isimlerle anılıyordu.

Lokma genç bir kadındı. Mal ile başka ne olabilirdi ki? "Ah, evet," diye mırıldandı kardeşi Alec, duvara yaslanmış bir halde öfkeli. "Tabii ki odadaki en güzel kızı fark edeceksin. Aynı zamanda en dokunulmaz olanı."

Söz konusu bayan, babası olduğu tahmin edilen bir adamın kolunda salonda süzülüyordu. Üzerindeki elbise buradaki diğer genç kadınlarınkine çok benziyordu ama onların arasında yabani otların arasında açan bir çiçek gibi göze çarpıyordu.

Bu hanımefendiler, göğüslerini yumuşak bir cazibeyle gösteren dantelli korsajları ve dar karınlarıyla, hareket ettikçe sallanan etekleriyle geçit töreni yapıyorlardı. Kendilerini görmeye gelen genç ya da yaşlı bekârlar için uygun eşler olduklarını göstermek için gözleri kapalı yürüyorlardı.

Malcolm'un hanımı ise başını kaldırmış, biraz zoraki de olsa gülümsüyordu. Düşünceleri başka yerdeydi.

Avizelerin altından geçerken mum ışığını yakalayan kızıl altın rengi saçları vardı. Mal durduğu yerden onun gözlerinin rengini göremiyordu ama en açık mavi olduklarından emindi. Ya da yeşil. Ya da gri.

Malcolm'un kendisine baktığını fark etti ve kısa bir an için duraksadı, gülümsemesi soldu. Alec'in yanına yaslanmış olan Mal, soğuk taş duvarı iterek ayağa kalktı, sinirleri ateşler içindeydi.

Genç kadın onu içeri aldı; bacaklarını dizlerine kadar örten ekose dışında bir İngiliz gibi giyinmiş, ince bir palto giymiş, uzun boylu, ham kemikli bir İskoç'tu. Malcolm bu İngilizlere hiç benzememekle övünüyordu; kalın kahverengi-kızıl saçlarını sıraya sokmak yerine

Pudralı koza benzeri bir peruğun altına doldurmuş ve boyunbağını gevşek bir düğümle bağlamıştı.

Genç kadının bakışları onunkilerle buluştu ve gözlerindeki cevap veren ışıltı Mal'ın vücudundaki her duyuyu uyandırdı.

Sonra başını çevirdi ve kalabalığın içinde başka birini ararken onun yanından geçip gitti.

O an, ne kadar kısa sürmüş olsa da, uzandı ve kendini onun etrafına sardı. Kaçınılmaz bir şeyin dalları Malcolm Mackenzie olan varlığı sardı ve her şeyi değiştirdi.

Malcolm, İngiliz ve İskoç elitlerinin etkileşimiyle ilgileniyormuş gibi yapan Alec'e dirseğiyle vurdu. "Kim o?" Mal sordu.

Alec karamsar bir şekilde kalabalığı inceledi. "Sarışın kıزدan mı bahsediyorsun?"

"Saçları sarı değil." Mal, mütevazı dantel şapkasının altına bakmasına yardımcı olacakmış gibi başını eğdi. "Gün batımının ateşiyle renklenmiş güneş ışıltı renginde."

"Sen öyle diyorsan." İki yaş büyük ve bir çift ikizden biri olan Alec, Mal'a uyarıcı bir bakış attı. "O sana göre değil, bücür."

Runt, Malcolm'un bir diğer adıydı, hayata çok küçük başlamıştı ama şimdi kardeşlerinin çoğundan ve babasından en az bir santim daha üstündü.

Senin için değil sözleri Mal'ı asla caydırmadı. "Neden olmasın ki?"

"Senin için bir liste hazırlayayım mı?" Alec sinirlenerek sordu. "O Leydi Mary

Lennox, Wilfort Kontu'nun kızı. Wilfort'un bu şehir kadar büyük bir mülkü, Tanrı'dan daha fazla parası ve kabinde gücü ve etkisi var. Aile İngiltere'nin en eski ailelerinden biri - sanırım ataları Beşinci Henry'nin yanında savaşmış ya da öyle bir şey. Tüm bunlar kızını, İngilizlerin uydurma bir unvana sahip olduğunu iddia ettiği bir İskoç'un en küçük oğlunun ulaşamayacağı bir yere koyuyor. Sadece bu da değil, kız başka bir İngiliz lorduyla nişanlı, o yüzden büyük pençelerinizi kendinize saklayın."

"Huh," dedi Malcolm, en ufak bir endişe duymadan. "Zavallı küçük lokma."

Mal, Leydi Mary'nin odada ilerleyişini izledi, babasının arkadaşlarını ve diğer kızların annelerini kibarca selamlayışına dikkat etti. Ne kadar tatlı huylu bir yaratık olabileceğini göstermek için getirilen soylu bir at gibi doğru, iyi eğitilmişti.

Malcolm bundan daha fazlasını gördü; odayı ararken gözlerinin huzursuzca seğirmesini, ensesindeki kırmızı-altın buklelerin üzerindeki kurdelenin titremesini.

İçindeki canlılık, onu tutan bağları zorlayan bir ışık ve canlılık yaratıyordu. Her an saygınlığının kabuğu çatlayabilir ve ışıltısı dışarı taşabilirdi.

Mal'dan başka kimse görmüyor muydu? Etrafındakiler ondan hoşlanıyormuş gibi gülümsüyor ve onunla rahatça konuşuyorlardı ama tepkileri tıpkı Mal'ın onlara verdiği tepkiler gibi bastırılmıştı.

Burası onun sahnesi değildi, parlayacağı yer değildi. Bu yerden, bu çevreleyen duvarlardan kurtulması gerekiyordu. Belki de açık fundalıklarda, Mal'ın memleketi Kilmorgan'ın kuzeyindeki yaylalarda. Canlılığı orada yutulmayacak, parıldamasına izin verilecekti.

Ve onunla birlikte olacaktı, giysilerinin katmanları onun ellerinde çıkacak, vücudunun sıcaklığı ona doğru yükselecekti. Bu kadın Mal Mackenzie'nin yatağına aitti ve onu oraya götürmeye niyetliydi.

Bu büyük bir meydan okuma olacaktı. Leydi Mary'nin etrafı sarılmış, korunuyordu. Babası ve baş rahibeler, Mal gibi kurtları uzak tutmak için onu bekçi köpekleri gibi çevrelemişlerdi.

Mal boğazından hırlamaya benzer bir ses çıkardı. Eğer onu bir kurt olarak görüyorlarsa, öyle olsun.

"homurdanıp duruyorsun?" Alec cevap verdi, mutlu değildi. Burada olmak istemiyordu; İngilizlerden nefret ediyordu ve sadece babalarına olan görevi onu kavga çıkarmak için koşuşturmak yerine bir köşede sakın tutuyordu.

Malcolm, "Nihayet burada ilginç bir şey var ve senin buna hiç ihtiyacın yok," dedi. Alec onun en sevdiği kardeşiydi, yani onu en az delirten kardeşiydi ama Alec'in de kendine göre sıkıntıları vardı.

"Bırak onu Malcolm," dedi Alec sert bir sesle. "Sana göz kulak olmam gerekiyor. Ona yaklaşırsan, bir dünya bela çıkarırsın. Seni bu işten uzak tutamadığım için babamın yumruklarına maruz kalmayacağım."

Malcolm ona, "Birkaç kelimeyle seni Da'nın yumruklarının hedefi haline getirebilir ve belki de boynunu kırdırabilirim, bunu sen de biliyorsun," diye hatırlattı. "Ama , değil mi? Neden? Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve ölmeni istemiyorum. En azından o güzel kızla tanışmama yardım edebilirsin."

"Ve sana en son böyle bir iyilik yaptığım zamanı anımsıyorum. Yanan bir evden çıplak bedenini çıkardığımı ve yağmurlu bir sabahta hala acıyan üst kolumdan vurulduğumu hatırlıyorum. Hepsi senin olmayan bir şeyin peşinden gitmen gerektiği içindi."

Malcolm bu anıyı hatırlayınca kızardı. "Evet, her koca güzel karısının yanında benim gibi bir delikanlıyı bulduğu için kızardı ama

Yatağı ateşe vermek için bir neden yok. Zavallı kadın neredeyse ölüyordu. Onu geride bırakıp annesiyle birlikte kolonilere gitmesine şaşırmadım."

"Hâlâ seni arıyor Mal, o yüzden ondan uzak dur."

"Hayır, babam onun içine Tanrı korkusu saldı ve bu üç yıl önceydi. Ve o genç kız evli değil." Nefis Leydi Mary'ye doğru bir el salladı.

"Hayır," dedi Alec. "Onun yerine babasının tabancasından kaçmak zorunda kalacaksın."

"Yani, bana yardım etmeyecek misin?" "Hem de hiç."

Malcolm sessizliğe gömüldü. Alec'in sırrını babalarına asla söylemeyecekti. -Aileden herhangi birine. Alec de bunu biliyordu. Orada koz yok.

"Ah, pekâlâ." Malcolm'un yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bu muammayı kendi başıma çözmem gerekecek."

"Ben de korkuyorum," dedi Alec karanlık bir sesle.

* * *

Mary daha sonra bunun masumiyetinin şaşırtıcı olduğunu düşünecekti. O an - Leydi Bancroft'un Edinburgh'daki davetindeydi, tek endişesi kız kardeşinin yasak ilişkisinde oynadığı arabuluculuk rolüydü.

Basitliği; hiçliği... Eğer Mary o gece eve dönmek üzere yola çıkmış olsaydı, eğer Lincolnshire'a varmış olsalardı ve ona bu kadar yoğun bir şekilde bakan geniş omuzlu İskoç'u hiç görmemiş olsaydı, Mary hayatının geri kalanını huzur içinde yaşayacak, bir satranç taşı gibi yoldan çekilecek ve tahtanın geri kalanından korunacaktı.

O gece, yanlış zamanda yanlış meydana adım atmıştı. Bir fırtına onları Edinburgh'da tutmuştu ve babası ile teyzesi, Leydi Bancroft'un moda toplantısına daveti kabul edebileceklerine karar vermişlerdi.

Babası kardeşi Alec'i onun için casusluk yapması için göndermeseydi Malcolm da orada olmayacaktı. Alec, Malcolm'u kamuflej için yanında getirmişti ve ayrıca Alec, Mal'a Edinburgh sokaklarında tek başına güvenmiyordu - bunun çok iyi bir nedeni vardı.

Mary'nin hayatı çok farklı olabilirdi. . .

Leydi Mary Lennox, Lord Halsey ile olan nişanlılığından emin ve utangaç kız kardeşi için endişeli bir şekilde bir güvenlik balonunun içinde yaşıyordu.

kendisinden daha fazla.

Bu geceki toplantı kesinlikle siyasi bir toplantıydı. Leydi Bancroft, Edinburgh'dakilere Jakobit ayaklanmasıyla ilgili söylentilerin sadece söylenti olduğuna dair güvence vermek için önde gelen İskoçları davet etmişti. Charles Stuart'ın batıda bir yerde karaya çıkmış olmasını ve bir ordu kurmaya çalışmasını boş verin. Asla başaramayacaktı ve hepsi bunu biliyordu.

Leydi Bancroft, İskoçyalıların zararsız olduklarını, uygar yaşama tamamen uyum sağladıklarını, aydınlanmış bilim adamları olduklarını ima ediyordu. İngiliz aristokrasisiyle zahmetsizce kaynaşmışlardı, değil mi?

Bu durumda, Leydi Bancroft'un salonun sonundaki büyük şöminenin yanında ısınan iki genç İskoç'u davet etmemesi gerekirdi. Mary, Audrey'nin ona yazdığı not midesinde yanarken, Saygıdeğer Jeremy Drake'i bulmak için odayı tararken onları gördü.

İskoçlar birbirlerine çok benziyorlardı, belli ki kardeştiler. Ama medeni değillerdi.

Bellerine kadar uzanan, çok sayıda düğmesi olan fraklar, keten gömlekler, düzgün çoraplar ve deri ayakkabılar giymişlerdi. Pantolon yerine, bellerini saran bol ekose giysiler olan kilt giymişlerdi.

Buradaki diğer İskoçlar, diz pantolonları ve peruklarıyla İngiliz meslektaşlarından ayırt edilemiyordu ve topluluğun arasında sessizce hareket ediyorlardı. Bu ikisi ise sanki fundalıktan kalkmış, yüzlerindeki mavi boyayı silmiş, paltolarını giymiş ve Edinburgh'a doğru yola çıkmış gibiydiler.

Koyu kıvıll saçlarını gevşek sıralar halinde geriye doğru çekmişlerdi - peruk kullanmıyorlardı.

-Ve uzun, soğuk kışlarda avlanmayı, tepelerde şenlik ateşlerini ve Pikt ve İskandinav atalarının vahşi acımasızlığını anlatan bir huzursuzlukla uzanıyorlardı.

İkili sakin bir şekilde ayakta dursa da, duruşları rahattı, izlediler. Hiçbir şeyi kaçırmayan gözler odadaki herkesi seçiyordu. Koyunların arasında durmaya davet edilen kurtlar.

Mary'nin tarayan bakışları genç olanının yanından geçtiğinde gözleri parladı ve Mary durakladı.

O anda Mary keskin rüzgârın altında fundaların tatlılığını kokladı, geniş gökyüzünde güneşin sıcaklığını hissetti. Kuzey Yaylaları'na bir kez gitmişti ve oranın ham güzelliğini, korkunç boşluğunu ve inanılmaz mucizesini asla unutmamıştı.

Bu İskoçyalı tüm bunları somutlaştırıyor, onu hiç batmayan güneşin altında, aynı nefeste hem korkmuş hem de özgür hissettiği yere ve zamana götürüyordu.

O an geçti ve Mary arkasını döndü.

Hayatının tamamen değiştiğini görmek için. Saatin bir *tik takı* önce, babasına ve nişanlısına karşı görevini yerine getirmeye hazır, kabul ettiği yol hakkında huzurluydu. Bir sonraki *tikte*, kendini uzun, karanlık bir çukura düştüğünü hissetti ve kenardan atlamaya razı oldu.

Mary arkasını döndü ve bu hissi çabayla üzerinden attı. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı, boş düşüncelere ayıracak zamanı yoktu.

Derin bir nefes aldı ve sert bir şekilde, "Kurbağalar ve mantarlar!" dedi.

Birkaç bayan yerinden sıçradı ama Mary'nin lakaplarına alışkın olan Danae teyzesi,

sakince ona döndü. "Ne oldu canım?"

"Yelpazem," dedi Mary, eteklerinin kıvrımlarını okşar gibi yaparak. "O sinir bozucu şeyi çekilme odasında bıraktım."

Çok dar bir elbise giymiş tombul bir keklik olan Danae Teyze, Mary'nin elinin üzerine yatıştırıcı bir el koydu. "Boş ver canım. Whitman'çağır ve senin için getirsin."

Yanlarında duran ev sahibi Leydi Bancroft, uşaklarından birine işaret etmeye başladı. Yelpazeyi peşinden gitmek amacıyla saklamış olan Mary, "Gerek yok. Bir dakika sürmez," dedi ve kimse itiraz edemediye koşarak uzaklaştı.

Mary'nin yelpazesi eteğinin altındaki cepte güvenle duruyordu, bu yüzden hızla çekildiği odadan geçti ve evin üst katlarına çıkan merdivenlere yöneldi. Leydi Bancroft merdivenleri aydınlatmak için mum harcayacak kadar cimri değildi, bu yüzden Mary karanlıkta el yordamıyla yukarı doğru ilerledi, yolunu aydınlatmak için sadece örtüsüz pencerelerden gelen ay ışığı vardı.

Jeremy ne aşağıdaki geniş salonda ne de antreye girmişti, o halde yukarıdaki odasında bekliyor olmalıydı. Muhtemelen orada, Lord Wilfort'un Audrey'yle evlenmesini yasaklamasından dolayı perişan bir halde can çekişiyordu. Önemli değildi, Mary yakında Audrey'nin mektubuyla onu neşelendirecekti.

Nefes nefese üst kata çıktı ve onu Jeremy'ye götürecek olan kanadın köşesini döndü.

Uzun boylu bir adam gölgelerin arasından çıkıp onun yoluna girdi. Ay ışığı, mavi ekoseli bir eteğin üzerindeki açık renkli frak ceketin üzerine düşüyordu.

Aşağıdan gelen İskoçyalılardan biriydi, gözlerindeki ateşle onu yakalayıp tutan genç olan.

İlkel korku onu sarmıştı. Bu adamla, bir İskoçyalı ile karanlıkta, evin bu ıssız bölümünde karşı karşıya gelmek ... heyecan vericiydi.

Mary de merak içindeydi, böyle bir varlığın var olduğunu ve kendisinden bir adımdan daha az bir mesafede durduğunu merak ediyordu. Mary'nin göğüs kemiğinde başlayan bir sıcaklık aşağıya, parmak uçlarına ve yüzüne doğru yayıldı.

Adam hareket etmedi. Karanlıkta hareketsiz duran ve avını ölçüp biçen bir avcıydı. Şu anda o av Mary'ydi.

Mary kendi kendine *hayal ürünü bir saçmalık* olduğunu söylemeye çalıştı. Muhtemelen evde kalıyordu, belki de yatak odasına gidiyordu.

Paltosunu çıkardığı, gömleğinin bağını çözdüğü, ateşin önünde rahat bir şekilde uzandığı yer ...

Mary'nin boğazı kurudu. Genç bir kadinken Danae Teyze'nin fetihleriyle ilgili anlattığı hikâyeleri çok fazla dinlemişti. Danae Teyze tutku ve arzuyla yaşamıştı ama Mary kendisi için böyle şeyler istemeyecek kadar pratik biriydi. *Öyle değil miydi?*

Sesini sabit tutmaya çalışarak, "Özür dilerim efendim," dedi. "Gideceğim yer sizin ötenizde."

Doğru bir kibirle konuşuyordu; ne de olsa İskoçlar, İngilizler tarafından uygarlığa çekilmiş daha aşağı bir halktı. Ya da babası öyle iddia ediyordu. Mary İngilizlerin doğal üstünlüğüne gerçekten inandığından değil; kesinlikle daha aşağı olan çok fazla İngilizle tanışmıştı.

Adam hiçbir şey söylemedi, sadece olduğu yerde durdu, ay ışığına yakalandı.

Korkunun dokunuşu yükselmeye başladı. Mary yalnız ve korumasızdı, o ise medenileşmemiş Yaylalar'ın bir yaratığıydı. Klan üyelerinin birbirlerinin topraklarını yağmaladıkları, sığırları, kadınları çaldıkları söyleniyordu.

Adam konuşmayınca Mary, "Önemli değil," dedi. "Ben diğer tarafa gideceğim." Ev, aşağıda bir avluyu çevreleyen dört kanat şeklinde inşa edilmişti. "İyi akşamlar, efendim."

Uzaklaşmak için hamle yaptı ama sadece bir adım atmıştı ki İskoçyalı onu iterek bir kez daha önünde durdu.

Kalbi hızla çarpmaya başlayan Mary, Jeremy'nin odasına doğru koşmaya hazır bir şekilde tekrar döndü. Jeremy ufak tefek bir adam değildi; yengesi olmasını umduğu kadını korkuttuğu için bu İskoçyalının kafasına vurabilirdi.

İskoçyalı *tekrar* önüne geçince Mary tökezledi ve neredeyse düşüyordu. Omzundaki büyük bir el onu tekrar ayağa kaldırdı.

"Sakin ol, genç kız." Sesi derin bir gümbürtüydü, karnında bir yerden başlayıp sıcak bir titreşim olarak ortaya çıkıyordu.

El Mary'nin omzunda kaldı. Hiçbir beyefendi bir hanıma bu şekilde dokunmamalıydı. Onun elini tutabilirdi ama sadece onunla buluşurken, onunla dans ederken ya da ona yardım ederken. İskoçyalı onun düşmesini engellemiştir, evet, ama şimdi yeniden ayağa kalktığına göre geri çekilmeliydi. Bunun yerine elini onun üzerinde tutmaya devam etti, o kadar büyüktü ki eldivenlerinin ona uymasına şaşırdı.

Mary'nin gözlerine iyice bakabileceği kadar yakın durdu. En hafif deyişle sıradışıydılar. Kızıl saçlı bir erkeğinki gibi mavi ya da yeşil değillerdi; bir aslaninki gibi alacalıydılar. Mary'nin mantıklı tarafı ela olması gerektiğini söylüyordu ama altın rengi parıltı onu omzundaki el kadar sağlam bir şekilde yerinde tutuyordu.

"Lütfen geçmeme izin verin efendim," dedi Mary, sert görünmeye çalışarak ama sesi bir kedi yavrusu kadar sert çıkıyordu. Ona göre de öyleydi, çünkü gülümsedi.

Gülümseme onu dönüştürdü. Zorba ve korkunç bir dev olan İskoçyalı, neredeyse bir insana dönüştü. Gülümsemesindeki sıcaklık gözlerine kadar ulaşmış, gözlerinin kenarlarını kırıştırmıştı.

"Yapacağım," dedi onu sıcacık saran bir sesle. "Bana nereye gittiğini ve kiminle buluşmak istediğini söyler söylemez."

Jennifer Ashley'den bir sonraki Shifters Unbound romanının özel bir önizlemesi
için okumaya devam edin

BEYAZ KAPLAN

2016'da Berkley Sensation'dan geliyor

Vakit neredeyse gelmişti. Addison Price kahve fincanını tekrar ısıtıcının üzerine kaydırđı, gözünü saatten ayıramıyordu. Lokanta gece yarısı kapanıyordu. Her gece tam on bir elli beşte içeri girerdi.

Bu gece, 11.55 geldi ve geçti. Ve 11506, 507.

Kapatmak zorunda kalacaktı. İşyeri sahibi her şeyin gece yarısı kapanmasından hoşlanırdı. Yaklaşık on beş dakika sonra gelir ve o günün hesaplarını incelemeye başlardı.

On bir elli sekiz. Son müşteri, üzerindeki kirden kırk yıl önce almış olması gereken John Deere kasketli bir çiftçi, ona sırtarak, "İyi geceler Addie. Eve, karının yanına gitme zamanı."

Bunu her gece söylerdi. Addie ona sadece gülümsedi ve el salladı. Güle güle.

On bir elli dokuz. Bir dakika içinde, kapıyı kilitlemesi ve AÇIK tabelasını KAPALI'ya çevirecek, temizliğe yardım edecek ve sonra eve gidecekti. Kız kardeşi ve üç çocuğu uyuyor olacaktı, yarın okul vardı. Addie her zamanki gibi içeri girecek, rahatlatıcı bir duş alacak, gevşemek için biraz internette oynayacak ve sonra uykuya dalacaktı. Değişmez rutini.

Yine de gece, beyaz ve siyah saçlı adamın ona söylediği her şeyi analiz edemeyecek ve ondan hoşlanıp hoşlanmadığına ya da sadece sohbet edip etmediğine karar veremeyecekti.

Mutfağa geçiş kapısının üzerindeki analog saatin saniye ibresi on ikiden aşağıya, altıya doğru kayıyordu. On bir elli dokuz ve otuz saniye. Kırk. Kırk beş.

Addie içini çekti ve cam ön kapıya doğru ilerledi.

Yaklaştığında açılan kapı, Teksas gecesinin ve adamın sıcaklığını içeri taşıyordu.

Addie hızla kapının kilidine uzanmaktan vazgeçip kapıyı ardına kadar açtı ve ona en neşeli gülümsemesini sundu. "Merhaba. Hepiniz içeri gelin. Tam zamanında geldiniz."

İri adam ona kibarca başını salladı ve her zaman giydiği siyah kot ceket, Addie'nin hayatında gördüğü en muhteşem popoyu saran kot pantolonunu fırçalayarak düzgün adımlarla yanından geçti. Bu lokantanın müşterileri arasında çok sayıda çiftçi, hizmet işçisi ve yoldan geçen motorcular olduğu için, kot pantolon giymiş pek de iyi olmayan popolardan payına düşeni görmüştü. . . ya da uygunsuz bir şekilde bel bantlarının üzerinden kayan.

Onun erkeği farklıydı. Arkasına ikinci, üçüncü ve dördüncü kez bakmaya değermişti. Uzun boyluydu ama sırık gibi değildi, yapısı iyi antrenman yapan bir defans oyuncusuna benziyordu, omuzları ve göğsü siyah tişörtünü geriye çıkıyordu. Kot pantolonun altındaki ayakkabılar her zaman ya gri kovboy çizimleri ya da siyah motosiklet botlarıydı. Bu gece, ayak bileklerini saran esnek deri motosiklet botlarıydı.

Ve her zaman olduğu gibi Addie'nin adamı kılıcı taşıyordu. Kılıcı koyu renk bir kumaşa sarmış, elinde tuttuğu uzun bir bohçaya koymuş ve oturup sipariş verirken koltuğunun yanına sıkıştırmıştı. Addie ilk başta bohçanın içinde bir tüfek ya da av tüfeği olduğunu düşünmüştü ve ona dükkân sahibi Bo'nun lokantasında hiçbir tür ateşli silaha izin vermediğini söylemek zorunda kalmıştı. Yemek yerken isterse onun için kilitleyebilirdi. Müdavimleri olan avcılar için özel bir dolapları vardı.

Adam, inanılmaz derecede seksi yeşil gözleriyle ona şaşkın bir bakış fırlattı, örtüyü geri çekti ve bir kılıcın kabzasını ortaya çıkardı.

Tanrı aşkına, bir kılıç. Gümüş kabzalı, büyük bir kılıç. Addie zorlukla yutkundu ve kılıcı sandalyesinin yanında tutmasının sorun olmayacağını söyledi. Adam başıyla onaylamış ve kabzayı tekrar örtmüştü.

Ama bu sadece oydu. Addie'nin hayatında karşılaştığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. Gözleri, onu bir kez bakışlarıyla yakaladığında gözlerini ayıramayacağı inanılmaz bir yeşildi. Gözleri, hayatı boyunca çok hırpalanmış olan sert yüzüyle uyum içindeydi ama yine de bu geç saatte hangi kadın olursa olsun başını döndürecek kadar yakışıklı olmayı başarıyordu. Bu da çoğu gece sadece Addie oluyordu.

Yine de saçları çok tuhaftı. İskandinav beyaz-sarısı gibi beyazdı ama siyahla çizgiliydi. Sanki bir gün boya yaptırmaya gitmiş ve yarım bırakmış gibiydi. Ya da belki de sadece görünüşünü seviyordu.

Ama Addie doğal olduğuna yemin edebilirdi. Boyalar alışılmadık bir parlaklık bırakır ya da bir süre sonra kırılğan görünürdü. Saçları ışıkların altında parlıyordu, her bir teli yumuşaktı ve yüzüne yakışan kısa kesimiyle diğerlerinin arasına karışıyordu. Addie

Adam turtasının üzerine eğilirken sık sık başını inceliyor ve uzanıp parmaklarını adamın ilginç saçlarında gezdirmemek için önlüğünü tutuyordu.

Özetle, bu adam kuru bir yaz gününde esen Teksas rüzgârından daha sıcaktı. Addie onun yanındayken boğucu sıcağı hissedebiliyordu. En azından ona her baktığında terlemeye başladığından emindi.

Son bir aydır her gece kapanış saatine yakın gelir, son muzlu kremalı turtayı ve streuselli elmalı turtayı sipariş eder ve Addie kapıyı kilitleyip gece için ritüellerini yerine getirirken yemeğini yerdi. Bo arka kapıdan girdiğinde, adam kılıcını ve her zaman getirdiği diğer şeyleri alarak ön kapıdan çıkardı.

Şimdi içeri girdiler, onun arkasında yürüyorlardı - üç küçük çocuk, en büyükleri iki küçüğün ardından geliyordu. En büyüğünün adı Robbie'ydi ve sanki iki küçük kardeşini canı pahasına koruyormuş gibi etrafına bakınarak arkadan geliyordu.

"Merhaba Robbie," dedi Addie. "Brett, Zane. Bu gece nasılsınız?"

En küçük iki çocuk koro *halinde Fine diye* bağırdı ama Robbie babasını taklit ederek ona sadece kibarca başını salladı. Gerçi adam Robbie'nin babası olmayabilirdi. En küçükleri adamın yeşil gözlerine ve beyaz-siyah saçlarına sahipti ama Robbie onlardan hiçbirine benzemiyordu. Koyu kahverengi saçları ve gri gözleri vardı, dikkat çekici bir çocuktü ama Addie onun diğerleriyle akraba olmadığını düşündü. Belki evlat edinilmişti ya da yeğeniydi. Her neyse, adam üçüne de koruyucu bir şiddetle bakıyor, kimsenin yanlarına yaklaşmasına izin vermiyordu.

Her zamanki gibi tezgâhta dört tabure aldılar. Robbie kapıdan en uzaktaki koltuğa oturdu, Zane ve Brett sonraki iki koltuğa tündiler, babaları da yanlarındaydı, cüssesi onlarla lokantaya girebilecekler arasındaydı. Bu koltuklar aynı zamanda lokantanın pencerelerinin önünde değil, tezgahın en sonunda, neredeyse tuvaletlere giden koridordaydı.

Addie cezveyi aldı ve siyah-beyazlı adam için bir fincan kafeinli demlik, oğlanlar için de üç buzlu su doldurdu. İlk geldiklerinde onlara kola ikram etmişti ama babaları şekerli içeceklerden hoşlanmıyordu.

Ne kadar çok pasta koyduklarını düşününce Addie onu suçlamadı. Üstüne bir de tatlı gazlı içecekler eklenince bütün gece zil zurna sarhoş olacaktı. "Neredeyse turtayı kaçıırıyordunuz," dedi Addie çocuklara. Tezgâhta damlayan su bardakları. "Bugün çok yoğundu. Ama size buzdolabında birkaç parça ayırdım." Onlara göz kırptı. "Gidip getireyim. Üç muzlu krema ve bir elmalı streusel, değil mi?"

Babasının yeşil gözlerine baktı ve durdu.

Onun kendisine hiç böyle baktığını görmemişti. Bakışlarında güçlü ve yoğun bir açlık vardı. Addie ona bakarken ağzı açık kalmış, kalbi çarpmaya başlamadan önce daralmıştı.

Erkekler daha önce de ona öneriyle bakmışlardı ama her seferinde kendi kendilerine gülüyormuş ya da Addie'ye kabul ederse harika vakit geçireceğini söylüyormuş gibi yarı alaycı bir gülümsemeyle eşlik etmişlerdi.

Bu farklıydı. Siyah-beyaz adam, sanki her an tezgâhın üzerinden tırmanıp ona doğru gelecekmiş gibi, elle tutulur bir istekle onu inceliyordu.

Bir saniye sonra gözlerini kırıştırdı ve bakışları kayboldu. Onun kendisini yakalamasını istememişti.

Göz kırpması Addie'ye başka bir şey daha göstermişti. İlginin ardında, gözlerinde büyük bir dikkat dağınıklığı ve derin bir endişe vardı.

Bu gece bir şey olmuştu, buraya beş dakika geç gelmesinin bir nedeni vardı.

Addie ona her şeyin yolunda olup olmadığını sormaması gerektiğini biliyordu. Cevap vermezdi. Adam sıradan konuşmalar yapacak biri değildi. Çocuklar konuştular ama cevaplarını genel tuttular. Nerele olduklarını, hangi okula gittiklerini, eğlenmek için ne yapmaktan hoşlandıklarını ya da babalarının onları neden her gece bu kadar geç saatlere kadar ayakta tuttuğunu tek bir kelimeyle bile ele vermemişlerdi.

Addie hepsine gülümseyerek, "Hemen döneceğim," dedi ve onlar için sakladığı turtayı almak üzere mutfığa daldı.

Tabaklarında dilimlenmiş olan parçaları çıkardı ve raftaki ezik shaker'dan muz kremalı olanların üzerine biraz daha fazla kakao tozu serpti.

Bulaşıkları yıkayan adam -Bo yaklaşık iki haftada bir yeni bir bulaşık yıkardı- orada değildi. Kapanış saatinde sigara içmek için dışarı çıkmayı severdi, Bo oraya gelip temizliği bitirdiğinde geri dönerdi. Addie mutfakta tek başına mırıldanıyordu, siyah-beyaz adamın ona attığı bakış yüzünden nabızı hâlâ yüksekti.

Addie oraya çıkıp ona, tabii ki ilgilendiğini söyleseydi - çocuklarının önünde ihtiyatlı bir şekilde - yıkılıp ona adını söyler miydi?

Yoksa onu bir yere götürüp sessiz bir güçle, yürüdüğü ve yemek yediği gibi onunla sevişir miydi? Addie buna aldırır mıydı?

Karanlıkta onu tepesinde, yeşil gözleri üzerinde, ellerini onun sıkı ve güzel vücudunda gezdirirken hayal etti.

Hayır, buna hiç aldırılmazdı.

Hâlâ mırıldanarak iki parça turtta aldı. Aynı anda arka kapıda bir tırmalama sesi duydu.

Bo mu? Addie turtayı bıraktı ve oraya doğru yürüdü. Bo içeri girmek için her zaman anahtarını kullanırdı; arka kapıyı kilitli tutarlardı. Oldukça güvenli olan bu küçük kasabada bile oradan geçen hırsızlar bir fırsat yakalayabilirdi.

Bo sık sık anahtarını kilide sokamazdı; aileden gelen bir felç yüzünden elleri titrerdi. Bulaşıkçı sık sık ona yardım etmek zorunda kalır ya da Addie onun için kapıyı açardı.

Bo biraz erken gelmişti ama bazen gelirdi. Addie kapıya doğru uzandı, tam o sırada kapıya bir şey çarptı.

"Bo? İyi misin?" Addie sürgüyü açtı, kapıyı dikkatle çekip açtı ve dışarı baktı.

Kapı içeri doğru düştü, üzerinde ağır bir yük vardı. Addie aşağı baktı.

Yağlı kahverengi saçları ve kirli sakallarıyla otuz yaşlarında bir adam olan bulaşıkçıyı gördüğünde, içinde tuhaf bir kopukluk oluştu. Ölmüştü, kahverengi gözleri görmeden bakıyordu. Öldüğünü biliyordu çünkü eskiden kalbinin olduğu yerde kırmızı bir delik vardı.

Eğer bu bir film olsaydı, Addie çılglık atıyor, bayılıyor, hıçkırıyor, *Aman Tanrım* diyor ya da "*Biri yardım etsin!*" diye bağırarak dışarı koşuyor olurdu.

Bunun yerine, orada öylece durdu, sanki bir şeylere sıkışmış gibiydi, hareket edemiyor, düşünemiyor, konuşamıyor, hatta nefes bile alamıyordu.

Dışarıdan hafif bir ses geldi ve Addie başını kaldırdı. Bir silahın yuvarlak namlusunu gördü, dakikada bilmem kaç mermi atan otomatik silahlardan biriydi. Nefesi ciğerlerine geri doldu, yanıyordu ve kendi ölümüne baktığını biliyordu.

Bir hava akımı yanından geçti ve kapı çarparak kapandı. Aynı anda bir çift güçlü kol etrafını sararak onu yere itti ve siyah-beyaz saçlı adam onun üzerine düştü.

Lokantanın ön tarafındaki tüm pencereler, içeriye doğru ateşlenen kurşunlarla paramparça oldu. Mutfak ve yemek alanı arasındaki açık geçitten camlar, kurşunlar, bardak ve tabak parçaları, peçete parçaları gibi uçtu.

Çocuklar, diye düşündü Addie panik içinde. Çocuklar neredeydi?

İşte oradaydılar, dondurucunun kapısına dayanmışlardı. Adam onları nasıl bu kadar hızlı ve gözden uzak bir şekilde buraya getirmiş ve sonra da Addie için gelmişti,

Bilmiyordu ama onları görünce rahatlamaktan vücudu gevşedi. "Bunu kim yapıyor?" Addie ciyakladı. "Ne-"
Adam elini kızın ağzının üzerine kapattı. "Şşşt," dedi, sesi alçak bir gürültüydü. "Çok sessiz olmanı istiyorum, tamam mı?"

New York Times çok satan ve ödüllü yazar Jennifer Ashley, Jennifer Ashley, Allyson James ve Ashley Gardner adlarıyla romantizm, şehir fantezisi ve gizem türlerinde 80'den fazla yayımlanmış roman ve novella yazmıştır. Kitapları Romance Writers of America'nın RITA (yılın en iyi aşk romanları ve novellaları için verilir), birçok *RT BookReviews* Reviewers Choice ödülü (En İyi Şehir Fantezisi, En İyi Tarihi Gizem ve Tarihi Romanda Kariyer Başarısı dahil) ve paranormal romanları için Prism ödüllerine aday gösterildi ve kazandı. Jennifer'ın kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve *Booklist*'te yıldızlı eleştiriler almıştır. Jennifer'ın kitapları ve serileri hakkında daha fazla bilgiye jenniferashley.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Jennifer Ashley tarafından yazılan başlıklar

The Mackenzies

LORD IAN MACKENZIE'NİN ÇILGINLIĞI LADY

ISABELLA'NIN SKANDAL EVLİLİĞİ LORD

CAMERON'UN BİRÇOK GÜNAHI

DÜKÜN MÜKEMMEL EŞİ

BİR MACKENZIE AİLESİ NOELİ ELLIOT

MCBRIDE'İN BAŞTAN ÇIKARILMASI

EVCİLLEŞMEMİŞ MACKENZIE

DANIEL MACKENZIE SKANDALI VE DÜŞES'İN

KÖTÜLÜKLERİ

DÜZGÜN BİR MÜREBBİYE İÇİN

KURALLAR SKANDAL

MACKENZIE'LER ÇALINAN

MACKENZIE GELİNİ MACKENZIE

KLANI TOPLANTISI

Shifters Unbound

GURUR EŞLERİ

İLKEĞ BAĞLAR

KORUMA VAHŞI

KEDİ SERT

ÇİFTLEŞMİŞ EŞ

İDDİA YALNIZ

KURT KAPLAN

BÜYÜ VAHŞI

SICAKLIK VAHŞI

KURT ŞEKİL

DEĞİŞTİREN

EŞLER

(ANTOLOJİ)

AYI ÇEKİCİLİĞİ EŞ

BAĞI ASLAN

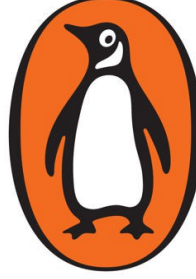
GÖZLERİ KÖTÜ

KURT

Daha fazlasını mı arıyorsunuz?

Bu yazar hakkında daha fazla bilgi ve kitaplarının tam listesi için
Penguin.com adresini ziyaret edin.

[Bir sonraki harika okumanızı keşfedin!](#)

İçindekiler

Başlık Sayfa	
Telif Hakkı	
İçindekiler	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Bölüm Bölüm	
ÜçüncüDördüncü	
Beşinci	
AltıncıYedinci	
Sekizinci	
Dokuzuncu	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Onaltıncı	
BölümOnuncu	
Onbirinci Oniki	
OnüçüncüOndörd	
üncüOnbeşinci	
On Bölüm Yedinci	
Bölüm Bölüm	
Yirminci BölümOn	
Sekizinci On	
Dokuzuncu	
Çalınan Mackenzie Gelini'nden alıntı Beyaz	
Kaplan'dan alıntı	
Yazar Hakkında	
Jennifer Ashley tarafından yazılan başlıklar	

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

